

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lewandowski Konrad\Lewandowski Konrad T. -  
3 - Kočkodlakova mise.pdb

**PDB Name:** Lewandowski Konrad T. - 3 - ...  
**Creator ID:** REAd  
**PDB Type:** TEXT  
**Version:** 0  
**Unique ID Seed:** 0  
**Creation Date:** 8.10.1937  
**Modification Date:** 8.10.1937  
**Last Backup Date:** 1.1.1970  
**Modification Number:** 0

Edice PODÍL SF/F

Nejlepší POlská DILa science fiction a fantasy

1. Stanislaw Lem: Bajky robotů
2. Konrád T. Lewandowski: Kočkodlak Xin
3. Konrád T. Lewandowski: Návrat kočkodlaka
4. Andrzej Pilipiuk: Kroniky Jakuba Vandrovce
5. Feliks W. Křes: Král Nesmírná
6. Polská ruleta
7. Andrzej Pilipiuk: Čaroděj Ivanov
8. Konrád T. Lewandowski: Kočkodlakova mise

připravujeme:

9. Andrzej Pilipiuk: Vezmeš černou slepici...
10. Andrzej Zemianki: Achaia

KOČKODLAKOVA MISE

Konrád T. Lewandowski

Laser

Název originálu: MISJA KOTOLAKA

\*1-143631

Obálka: Michael Whelan

Grafická úprava obálky: Petr Bauer

Překlad: Pavel Weigel

Redakce: Helena Šebestová

Copyright (c) 2003 by Konrád T. Lewandowski  
All Rights Reserved Copyright (c) 2003 for the Czech translation by P. Weigel  
Copyright (c) 2003 for Cover by M. Whelan Copyright (c) 2003 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.  
06 24 2 2 6 -03-280A  
ISBN 80-7193-157-8

## 1. Příliš mnoho prstenů

V hospodě k žádným sporům nedošlo. Hosté sklonění nad stoly si hleděli hlavně svých sklenic a talířů, tlumeně rozmlouvali, nikdo nepronášel hlasité přípitky a přestože večer příliš nepokročil, někteří přítomní už byli pořádně nametení. Agresivně se chovala jen polena hořící v kamenném ohništi uprostřed místnosti. Každou chvíli některé třesklo, až se jiskry rozlétly ke stěnám a stropu. Kuchtík, který dozíral na pekoucí se maso a míchal polévku v měděném kotlíku, se pokaždé přikrčil a vyekaně si zakryl obličej předloktím. "Měli je lip usušit nebo víc našťipat," pomyslel si lině Rodmin a dlouze se napil.

Seděl sám. Už se rozneslo, že je mág, a nikdo se mu neodvažoval vnucovat svou společnost. Zdejší šlechtici se mu vyhýbali s neskrývanou směsicí studu a nechuti, ovšem Rodmin nepochyboval, že v případě pozvání by se žádný neodvážil odmítnout. Místním lidem sice naskakovala kopřivka při pouhém pomyslení na magii, ale rozhodně si nechtěli čaroděje znepřátelit.

Zaskřípaly dveře a do hospody vstoupil podsaditý muž v dlouhém plášti s kapuci, která mu důkladně skrývala obličej. Přichozí stanul uprostřed místnosti, rozeplnul si sponu pod krkem a beze slova hodil plášť do rukou přicházejícího krčmáře, který se při pohledu na hostův bohatý oděv uklonil hlouběji, než původně zamýšlel.

"Čím milostpánovi posloužím?"

Muž neodpověděl. Uhladil si licousy a rozhlédl se.

Rodmin vstal z lavice.

"Xine, sem..." zvolal tlumeně a ukázal na místo proti sobě.

Kočkodlak došel k němu a stiskl podanou ruku.

"Dopis jsem dostal a jak vidíš, přicházím bez zbytečného otálení. A teď mi vysvětli, proč." Usedl za stůl.

Rodmin nestačil odpovědět, protože ke stolu došel hostinský v doprovodu číšnice s věncem napěněných piv.

"Pivo tady mají stejně dobré jako na královském dvoře," pronesl Rodmin, který jakoby nevnímá podlézavý úsměv pochvalou poctěného krčmáře.

"Taková chvála je velkou ctí pro náš pivovar," zvolal hostinský a energicky otíral stolní desku před Xinem.

"Milostpán je nepochybně po cestě unavený a hladový, co mám přinést k večeři?"

"Copak máte?" Kočkodlak si stáhl zaprášené rukavice.

"Sýrovou polévku z místních sýrů a dvouletého býčka, zabitého včera, maso naložené v bylinkách a bazalkovém oleji..."

"Udělejte mi biftek, ale krvavý, jen na povrchu mírně ožehlý..." přikázal Xin, vypil pivo na ex a hned si vzal od číšnice další.

"Už běžím, milostpane, hned to bude!" Hostinský rychle došel k ohništi dát příkazy kuchtíkovi, který okamžitě vytáhl z opodál stojícího keramického hrnce tři kusy naloženého hovězího, ze kterého ještě stékal nálev.

"Pozvali mě sem, abych tady přemohl netvora, zachránil svět a pannu z potíží," vysvětlil stručně Rodmin.

"Myslel jsem, že tě banality nudí," poznamenal Xin a postavil pivo.

"Možná se budeš smát, ale zdejší chalupníci nadělali takový binec, že ho sám do pořádku nedám. A jestli se mi to nepodaří, pak za pár dní o této zapadlé díře, jejímž názvem si ani nechci zatěžovat paměť, uslyší až na Jižním souostroví. A co pak řekne král Redren, to opravdu nechci slyšet a ani tobě to neradím."

"Vezmi to pěkně popořádku. Napadlo mě, že se jen tak pronic zanic neriskuje králova bezpečnost - že dvůr opustí najednou dva muži, kteří za ni odpovídají nejvíce."

"Měli tady mága, který se chtěl oženit," začal Rodmin.

Kočkodlak to nekomentoval, pouze se usklíbl.

"Nevěsta byla ze zdejší významné rodiny, ovšem ne tak významné, jak by si zasloužil diplomovaný mág, i když působí jen na venkově. Erkala jsem znal od vidění i z doslechu, nebyl hloupý, kariéru mohl udělat i v Katimě. K potížím s tcháнем nebyl jediný důvod..."

"Ale byly?" domyslel se Xin.

"Byly," vzdychl Rodmin. "Erkal se se zdejšími lidmi kamarádil až moc. Jak jsem slyšel, párkrát v této krčmě spal pod lavicí a před lidmi chrlil nejen zaklínadla, ale taky zvratky. Tím podlomil profesní úctu do té míry, že potenciální kandidát na tchána se nebál odmítnout, a když se záležitost vyhrotila, nikdo se ho nelekl. Ostatně ani nevěsta nebyla nijak hr,

kdyby totiž na svatbě trvala, rodiče by nepochybně povolili."

"Už se stalo, že mágy za různé hříšky vyvábili v dehtu a peři, a nic velkého z toho nebylo," přerušil ho Xin.

"To se dělalo šarlatánům a neumětelům," namítl Rodmin. "Ale ukázalo se, že Erkal má talent a rozsáhlé zájmy."

Mág se odmlčel, protože hostinský postavil před Xina talíř škvříciho se masa. Kočkodlak uchopil první kus a s chutí se do něho zakousl. Po bradě mu hojně stékala krvavá šťáva.

Rodmin chvíli pozoroval večeřícího přítele a mračil se. "Vidím, že ti krev ještě pořád chutná," zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Takové jídlo ti může zase může přivolat touhu po..."

"Lidské krvi?" dokončil za něho Xin. "Zarmoutím tě, tu mám pořád aktivní, a tímto způsobem ji tlumím," pohlédl na maso, které držel v ruce.

Rodmin mlčky odvrátil pohled.

"Viš stejně dobře jako já, že to, co se stalo, se nedá napravit a nepotlačovaná Proměna je nyní rychlejší a úplnější. Můžu se úplně proměnit během okamžiku, postačí pomyslet. Mám to předvést?" usmál se.

Mág na žert nereagoval.

"Zvířecí maso a krev ti v jisté chvíli přestanou stačit, budou příliš slabou náhražkou, a pak tě pouhé kouzlo může opět změnit v bestii..."

"Vím. Už několikrát se mi stalo, že jsem pozoroval lidi a myslel na to, jak chutnají. V takových chvílích přestávám jíst úplně a hladovím. Po dvou až třech dnech obyčejný lidský hlad převáží nad netvorovou touhou a opět mám chuť na chleba, pivo a maso. Takže to zvládám, ale vraťme se k tématu." Xin uchopil další biftek.

"O čem jsem to... Aha, Erkalovy námluvy... dostal tedy košem a tuze se urazil. Poněkud pozdě usoudil, že si zde zaslouží větší úctu. Bez cirátů slečinku unesl, ale místo aby s ní zmizel v dáli, prostě ji zavřel ve svém domě. Domníval se, že se zdejší lidé neodvážejí pozvednout ruku na mága. Ukázalo se, že se spletl, protože -jak jsem řekl - nikdo se ho tady moc nebál, ale za to si ovšem mohl sám. Nevěstini příbuzní a jejich přátelé se seběhli a společně se proti němu vypravili. Pochopitelně se k nim připojila veškerá zdejší chátka, mezi kterou byl jeden nedoučený šarlatán, kterého vyhodili z Akademie už v prvním ročníku a který zatoužil po funkci městského mága-rezidenta. Erkalovi hned nedošlo, že mu jde o krk. Místo aby ostře zasáhl a pro výstrahu třeba někoho přizehl, zkusil pitomý trik, spustil totiž na útočící dav déšť ropuch a pijavic. Potenciální tchyně dostala hysterický záchvat, což ostatní rozlítlo ještě víc. Zato konkurent na funkci nabyl odvahy, když zjistil, že se soupeř vyhýbá bojové magii. Ten nemyslíci pitomec tedy vrhl Erkalovi do okna kulový blesk. Erkal ho odrazil standardním zaklínadlem, ale ukázalo se, že standardní procedury na nevzdělanost nestačí. Kulový blesk byl nedodělaný, nestabilní, a místo obyčejné bouřkové energie obsahoval jakési magické smetí, ektoplazmatické broky a bůhvíjaké další pitomosti, zkrátka v něm bylo všechno, co tomu hlupákovi připomínalo velkou magickou sílu. Stačí říct, že se nedal neutralizovat běžným postupem. Blesk zasažený zaklínadlem se místo imploze rozpadl na kousky špinavé magie, o které i ti nejhlopější adepti vědí, že je horší než černá. Pochopitelně většina toho smetí vletěla zpátky na původce, který na to vůbec nebyl připraven, protože vratná zaklínadla se učí až ve druhém ročníku. Na fleku bylo po něm a jak tvrdí svědkové, něco malého a černého neurčitého tvaru mu vyžralo mozek a zanechalo v čele díru velkou jako jablko. Zkrátka mu strašilo ve věži."

"Jestli mu to sežralo mozek, tak se moc nenajedlo," usoudil Xin. "A co Erkal?"

"Taky je po něm," sfoukl mág pěnu. "Pár kousků nesoudržné magie mu vletlo do pracovny a tu se ukázalo, že Erkalovy artefakty, jejichž výrobou se živil, mají nepatrnou idiotovzdornost. Jeden nebo dva ztratily stabilitu a ostatní je následovaly..."

Ale počkej! Napřed ti musím vysvětlit, že Erkal se zabýval výrobou magických prstenů pro různé příležitosti a zdaleka se nejednalo o jarmareční cetky. Pár jsem jich viděl, byly to regulátory událostí přinášející štěstí, detektory lži a jedů. Všechny funkční, s přiměřeným rozsahem činnosti a docela vzhledné. Dobře by se prodávaly i v Katimě, i když v hlavním městě by za ně určité dávali míň než tady. Zřejmě právě proto odtud nechtěl odjet. Takže..." Rodmin svažil hrdlo dalším douškem, "všechny ty artefakty se rozpadly a uvolnily energii, která v nich byla obsažená. Nu, kdyby se stalo jenom tohle, dalo by se to ještě snést. Jakou silou totiž může disponovat mág sice diplomovaný, ale bez vyššího zasvěcení? Z Akademie neodcházejí potenciální ničitelé světů. Bohužel se ukázalo, že Erkal měl hobby přiměřené svému povolání, sbíral totiž nejružnější magické prsteny. Ve své sbírce zřejmě měl artefakty vytvořené nejmočnějšími mágy. Kolik a jakých, to se teď nedá zjistit, protože chaos uvolněný z Erkalových artefaktů by dokázal rozvrátit zabezpečení i od nejlepších profesionálů..."

Rodmin ztichl.

"Pokračuj!" pobídl ho Xin.

"Vzplanul magický požár, ve kterém Erkal zahynul. Jak, to se přesně neví. Na dvůr dopadla jeho ruka, částečně zuhelnatělá a částečně zkamenělá. Plameny nevypadaly jako obyčejné, ale svíjely se do vířících spirál. Jednou byly fialové, jindy černé, pak zase oslepujivě stříbřité nebo karmínové. Dům zdánlivě neutrpěl.

Kamenné zdi nepopraskaly, neshořely okenice ani jiné dřevěné prvky viditelné zvenčí."

"A uvnitř?" zeptal se kočkodlak.

"O tom za chvíli," přibrzdl ho mág. "Napřed se mě zeptej, co se stalo, když magický požár uhasí."

"Dav vtrhl dovnitř..." pokrčil Xin rameny.

"Asi stovka lidí... těžko to spočítat, protože mezi nimi byla spousta neznámých tuláků, kteří hodlali rabovat. Ven nevyšel žádný. Ani nikdo hlasitě neřval. Zašramotilo to, někdo vypískl a ven vyletělo trošku krve a pár kusů masa. Na sto lidí opravdu málo..."

"Přízrak? Drak?"

"Kdepak, Xine! Uvnitř to sežehlo veškerou nadpřirozenou strukturu reality. Byly zničeny nejen rozměry a úrovně, o kterých nevíme nic nebo jen málo, ale i takové, o jejichž existenci nemáme ani tušení. Nevím, jak je deformace hluboká.

Představ si, že svět, ve kterém žijeme, je živý obraz namalovaný na plátně zavěšeném na velké, složité konstrukci. A právě tuto konstrukci zapálili... Plátno ještě nechytlalo, ale už se začíná krčit, ztrácet oporu..."

"To přesahuje veškerou představivost."

"Jistě, přesahuje," souhlasil Rodmin. "Přesahuje natolik, že všichni zdejší lumpové jako jeden muž nebezpečí podcenili. Po dobu dvou týdnů po události se jednotlivě nebo ve skupinkách každou noc vydávali do Erkalova domu hledat zlato, drahokamy a jiné kovy, ze kterých byly zhotoveny magické prsteny. Zajišťovali se jakousi domácími magií a amulety po pradědech."

"A..." povytáhl kočkodlak obočí.

"Tohle město je teď nejbezpečnějším místem v Suminoru. Žijí tady výhradně poctivci a lidé s představivostí. Jen se podívej, jaký klid a dvorné chování vládne v této putyce..."

"To snad není špatné?"

"Moc špatné! Použil jsem několik sondážních kouzel a ukázalo se, že poškození nadreality se šíří. Zatím ještě pomalu, ale ten proces je pořád rychlejší. Prostor narušené magie zakrátko opustí zdi Erkalova domu a rozšíří se na město a okolí. Nevím, kam až dosáhne, ale jeden podobný příklad už máme..."

"Pusté hory!" zvolal Xin.

"Tady budou spíše Pusté pláně, ale souhlasím, že je to podobné. Jediný rozdíl je v tom, že v Pustých horách magickou katastrofu vyvolalo vniknutí Ona do našeho světa."

"Erkal musel mít doma opravdu silné artefakty," uhladil si kočkodlak zamyšleně licousy. "Určitě některý z prstenů Morům, pokládaných za ztracené, možná dokonce Bezejmenný prsten..."

"Samotného mě to zaskočilo," přiznal Rodmin. "Nemůžu se zbavit dojmu, že to, co tady dělal Erkal, naprosto nebyla provinční magická praxe, ta byla pouhou maskou..."

"Čeho?"

"To se už nedozvíme."

"Ne..." Xin pokynul číšnici roznášející sklenice. "Nevěřím, že Erkal byl mocným mágem, když se nechal tak hloupě zabít."

"A jak měl vědět, že muž stojící proti němu je blázen, kterého zabije vlastní zbraň? Erkalovou jedinou chybou bylo, že jednal rozumně a věřil v rozum protivníka."

"Budiž," souhlasil Xin. "A co unesená nevěsta?"

"Správná otázka! Představ si, že ještě žije."

"Jak?"

Rodmin nestačil odpovědět, protože v krčmě přece jen došlo k výtržnosti. Pachatelem bylo nedostatečně vyschlé poleno, které, vloženo do prudkého ohně, po delší chvíli hlasitě prasklo a rozhodilo jiskry a oharky. Největší z nich, vlastně žhavá hruška vyvržená z ohniště zasáhla do hýždě děvče, které právě neslo Xinovi pivo. Oharek látku sukně okamžitě propálil a náhoda zavinila, že děvče právě míjelo stůl, u kterého sedělo několik výrostků. Když dívka pocítila náhlou bolest a nevěděla, co se stalo, usoudila, že ji nejbližší mladík štípl nebo dokonce něčím píchl. On ani jeho kumpáni nehodlali nic vysvětlovat, zato se začali řehonit děvčeti, kterému začala na zadku hořet sukně. Zaskočená bolestí a úsměšky se číšnice přestala ovládat a nejbližšímu mladíkovi vrazila facku. Byla od rány, takže ho doslova smetla z lavičky. V okamžiku se na místě vtípalíkovy hlavy zakomíhaly obuté nohy. V příštím okamžiku táč se zbytkem sklenic, které ještě nestačily spadnout na podlahu, letěl na hlavy ostatních. Teprve potom zjistila, co se doopravdy stalo a s vypísknutím usedla do louže rozlitého piva. Smích, který se ozval ze všech stran, přehlušil krčmářovo ječení i pláč číšnice.

"Nechť ji!" Rodmin rychle vstal, neboť poznal, že se ji majitel chystá zfackovat. Mág spěšně došel na místo činu a vytáhl tři stříbrné mince. "Ta patří vám pro útěchu..." hodil jednu mladíkům na stůl. "Vám za škodu..." druhá mince letěla k hostinskému. "A tobě na novou sukni..." podal třetí dívce. "Chtěl jsem si s kamarádem promluvit v klidu při večeři!" zvedl teprve teď hlas Rodmin. "Hodláte mi překážet?!"

"Kdepak, pane," zlomil se krčmář v pase. "Tak dělej!" šťouchl do dívky, "a uklid' tady. A co vám mám přinést?!" zeptal se a rychle se narovnal.

Mág se vrátil ke stolu.

"Zázraky neexistují," ucedil ke Xinovi. "V hospodě prostě musí vždycky být výtržnost!"

"Mluvili jsme o unesené dívce," připomenul kočkodlak.

"Jistě... Magický požár zasáhl spodní část Erkalova domu a neúspěšnou snoubenku uzavřel v nejvyšším patře."

"Ve věži?"

"Erkal neměl věž, jen pokoj v podkroví. Magický požár tam nedosáhl, patrně nedosáhl..." opravil se. "V každém případě děvče žije a mává z okna, i když poslední dva dny už ne tak energicky."

"Nemůže odtamtud?" domyslel se Xin.

"Pokoušeli se přistavit k oknu žebřík. V té chvíli se objevil vzdušný žralok..."

"Cože?!" podivil se kočkodlak. "Jak vypadá?"

"Je neviditelný."

"Jak se tedy ví...?"

"Rozsápe na kousky lidi, kteří zkoušejí vstoupit do domu oknem. První, který se k tomu odhodlal, spadl dolů v pěti částech; hlava a ruce zvlášť, trup na dvě půlky. Všechno jedním kousnutím. Řekl bych, že nešťastníka něco praštilo... ale ostatní to nazvali vzdušným žralokem. Ostatně o název nejde. V každém případě po tom, co ono něco rozkouslo vejprůl třetí žebřík, pokusy zachránit unesenou slečinku skončily... Od té doby tam nepochybně umírá hladem a žízni."

"Takže jsi mě sem pozval..." začal Xin.

"Abys tam vstoupil," přerušil ho Rodmin, "přemohl netvory, pokud na ně narazíš, a potom zachránil ji i celý svět," pronesl zvučným hlasem.

"Měl bys mít víc úcty k lidskému dramatu!" napomenul ho Xin, který tak napodobil způsob mluvy katimského velekněze.

"U piva?!" podivil se upřímně mág. "V dramatické náladě jsem byl před třemi pivy... Holá, ohnivá slečinko!" otočil se k číšnici, která si už vyměnila sukni a vrátila se do práce. "Přines nám plný džbán a zdaleka se vyhýbej ohni!"

Několik přítomných, které povzbudila mágova dobrá nálada, se hlasitě zasmálo.

Na nikoho jiného jsem nemluvil," zvažněl Rodmin. Můžu sice zajistit vchod zaklínadly, ale to by bylo nanič, pokud v Erkalově domě funguje magie podobně jako v Pustých horách. Pak i nejjednodušší zaklínadlo může mít nedozírné následky a stát se smrtelným nebezpečím. Vstup bez ochrany by pak byl čirá sebevražda. "

"Proto je lepší poslat napřed nejlepšího přítele..." konstatoval Xin.

"Promiň, ale když tam obyčejný člověk ani mág nemají šanci, jediným rozumným řešením bylo napsat tobě."

"A zabíječi netvorů?"

"Byli v čele davu, který šel loupit..."

"V tomto městečku už žádní zabíječi nejsou?"

"Ani jeden."

"Děkujeme Rehovi za jeho přízeň!" napodobil kočkodlak opět velekněze a ihned se zachmuřil. "Tak si myslím, že jsi poslal ještě jeden dopis, Redrenovi, jinak by mě od dvora nepustil. Soudím proto, že za tvou prosbou o pomoc stojí královský rozkaz..."

"To je pravda, ale Redren od tebe nepožaduje sebevraždu. Jsi pro něho příliš cenný. Pokud usoudíš, že tam nelze vstoupit nebo budeš muset uprchnout bez splnění úkolu, nikdo ti nebude nic vyčítat. V tom případě přikážu obyvatelům, aby opustili město."

"A uvězněné děvče zemře v bolestech..."

"Samozřejmě."

Xin se napil piva.

"Ještě něco," odložil sklenici. "Byla Erkalovou snoubenkou." "Ano."

"Určitě od něho dostala prsten, nepochybně magický..."

"To je možné," uznal Rodmin. "A sílu toho prstenu mohl požár narušit?" "Pokud byl prsten magický, je to skoro jisté." "Dívka tedy měla zemřít stejně jako Erkal?" "Mohla zemřít nebo se proměnit v něco jiného..." "Z toho vyplývá," dokončil úvahu kočkodlak, "že nevíme, jestli to, co mává z okna, je vůbec člověk." "Ovšem, takovou jistotu nemáme," souhlasil mág. Xin si naplnil sklenici ze džbánu a dlouze pil. "Dobrá," odložil posléze prázdnou nádobu. "Ráno tam půjdu!"

## 2. Propletený prostor

K Erkalovu domu přišli za úsvitu, aby se vyhnuli davu čumilů, ovšem Rodminovy předpoklady selhaly. Skoro ihned se na druhé straně ulice objevila skupinka lidí, kteří ani za mák nepřipomínali solidní, slušné měšťany.

"Hlídají jako hyeny," zavrčel mág. "Vstoupit si netroufají, ale čekají na změnu."

"A to jsi povídal, že podobné lidi aby v tomto městě hledal se svíčkou," odvětil Xin a prohlížel si trhany.

"Zřejmě nová várka lůzy," pokrčil Rodmin rameny a pravou rukou udělal rychlé gesto. Po celé délce ulice proběhla před čumily ohnivá čára. Planula nanejvýš tři údery srdce, ale hranici vymezila jednoznačně. Houfec poplašeně ustoupil.

"Představitivost jim nechybí," usoudil kočkodlak. "Budiž, ale teď pověz, co se tam dá čekat."

"Představitivost se u darebů dá těžko pokládat za ctnost," podotkl Rodmin a změnil téma. "Pokud vstoupíš dovnitř, rozhodně nespolehej na zdravý rozum. Logické události jsou to poslední, co tam můžeš čekat."

"A přesněji?"

"Žádná pravidla."

"Vřelé díky za vyčerpávající vysvětlení," prskl Xin. "Hrozně rád skáču do studny hlavou napřed a teprve potom zjišťuji, jestli je tam voda..."

"Ještě můžeš ustoupit," řekl Rodmin vážně.

Kočkodlak si mlčky uhladil licousy. Bylo nepochybné, že nabídku bere vážně.

"Vrátíme se prostě do hospody, posnídáme, potom naskočíme na koně a před polednem už budeme na cestě do Katimy," upřesnil mág nabídku.

"A Redrenovi povíme, že jsme se ani nepokusili?"

"Řekneme, že riziko bylo příliš velké. Nikdo to neověří."

"Můžou poslat někoho z Akademie."

"Ten někdo z Akademie jsem já. Můžu napsat takovou zprávu, že se neodvážím vyslat ani sondážní kouzlo. Toto městečko je možné uvést jako vzorový příklad toho, jak se nemá jednat s mágy. Příště si každý suminorský chalupník třikrát rozmyslí neposlechnout místního rezidenta Akademie. Tak co?"

Kočkodlak nestačil odpovédět.

"Moc prosím, odveďte mě odtud," zazněl shora ženský křik.

Xin i Rodmin zvedli hlavy. Z podkrovního pokoje Erkalova domu se vykláněla bleďá, rozčuchaná dívka. Vypadala naprosto vyčerpaně. "Prosím, pomozte mi," sevřela pevně parapet.

Xinovy zřetelnice se při pohledu na ni zúžily v úzké čárky.

"Je to člověk?" zeptal se Rodmin,  
"Pochopitelně ne," odpověděl Xin velice klidně.  
"Má povahu Ona?"

"Ne. Je to démon z našeho světa," nespouštěl kočkodlak pohled z děvčete.  
"Děti vizia deh!" zašeptal Rodmin.

Dívčina postava se zavlnila. Najednou se to, co mělo být obličejem, stalo pouhým obrazem obličeje, jakoby namalovaným nad dlouhou, pružnou šíjí, jež se vykláněla z okna do vzdálenosti nejméně deseti loktů. Šíje končila plochou, ozubenou tlamou, širokou jako rozpětí rukou dospělého muže, bez očí, uší a nosu.

"Tak teď už víme, co zakouslo lidi i se žebříky," prohlásil Xin. Ohlédl se na čumily, ale ti zřejmě nic nezahlédli. "Ale umí se ta holka smát!"

"Předtím kouzlo vizualizace nefungovalo," mumlal mág rozpačitě. "Zkoušel jsem to..."

Kočkodlak beze slova strčil do dveří a vstoupil do Erkalova domu.

"Půjdeš?" užasl mág.

"Pozvala mě."

"Nemusíš přijmout."

"Sdělila, že půjde za mnou. Chceš ji přitáhnout do paláce?"

"Zvládneš to?"

"Teď už je to jedno. Nic jiného nezbyvá. Řekni Hanti, že jsou chvíle, které všechno mění, a v okamžiku naplní osud. Nezapomenu na ni, ať se dostanu kamkoliv..."

"Hodně zdaru," popřál Rodmin a kousl se do rtů.

Dveře byly pootevřené. Kočkodlak do nich strčil, takže se nehlučně otevřely dokořán. Uvnitř vládlo šero, na podlaze se povalovaly rozlámané kusy nábytku. Stopy po loupeži, ale jinak nic. Teprve při důkladnějším pohledu Xin zjistil, že dřevěná zárubeň vypadá nějak jinak, připomínala víc kost než dřevo, a nadpraží mírně prohnuté dolů zase připomínalo silný povislý ret...

"Tudy nepůjdu!" pronesl Xin hlasitě.

V okamžiku, kdy to prohlásil, začalo v domě pršet, ^e stropu padaly těžké, horké kapky, z nichž stoupala pára. Každá z nich po nárazu na podlahu smývala iluzi zničeného nitra domu a odhalovala docela jiný pohled, skrytý za ním. Během chvilky se síň a velký pokoj za dveřmi změnily v oválnou jeskyni, jejíž stěny rozvlnily rytmické stahy, a na dně této jeskyně ležela beztvářá hromádka částečně strávených mrtvol. Bylo jich nejméně padesát. Kapky padající ze stropu před očima rozpouštěly kůži i svaly, tím odkrývaly žluté kosti lebek, žeber a hnátů.

"Tráví je..." konstatoval Xin.

"To je dračí žaludek," určil Rodmin, který mu pohlížel přes rameno. "Dům ožil a proměnil se v draka."

Na ta slova nadpraží s mírným mlasknutím pokleslo a tam, kde byly dveře, se objevila souvislá stěna.

"Nemyslím, že celý dům je drakem," odpověděl kočkodlak. "Vnímám tu příliš mnoho Přítomnosti. Drak je nepochybně jen kouskem této stavby..."

Rodmin vyvolal další vizualizační kouzlo. Okamžitě se projevilo, že stěna, u které stojí, se skládá ze dvou vzájemně se pronikajících částí - jedna se při dotyku prohýbala jako živé tělo, druhá vypadala jako obyčejná zeď.

"Předtím byla veškerá vizualizace naprosto nemožná," sdělil mág. "Ten dům si s námi zahrává!"

Xin beze slova proměnil pravou ruku v tlapu a s rozmachem zaťal drápy do živých cihel. Nic se nestalo, ale když ucouvl, stékal po stěně černý proud.

"Není to jen naše fantazie?" ustoupil kočkodlak o dva kroky a pohlížel na rány ve zdi. Ty se zajizvovaly, ovšem proces hojení neproběhl až do konce. Část stěny, ona obyčejná zeď, se začala rozšiřovat a vracela domu normální vzhled. Za okamžik se opět objevily otevřené dveře a za nimi nepořádek.

"Drak couvá!" zvolal Rodmin.

Půjdu!" rozhodl se Xin a překročil práh. Neklidně pohlédl na strop, ale nevypadalo to na další déšť trávících šťáv. Pokročil o tři kroky a ohlédl se. Dveře byly dobré půl míle za ním... Musel pořádně napnout zrak, aby zahlédl malíčkou Rodminovu postavičku stát hned za prahem.

"Pokud ti připadá, že jsi ode mne daleko, nepokoušej se vrátit!" dolehl k němu zdálky mágův hlas. "Vzdálenost by se prodloužila do nekonečna..." Rodminovo poslední slovo se rozplynulo v dáli. Nyní se zdálo, že oba stojí na vrcholech dvou souběžných horských pásem. Tento dojem zesilovala podlaha, prudce klesající jako do propasti. Mezi Xinem a prahem vstupních dveří se prostírala nedohledná kamenitá poušť, plochá, plná písku a slunečního záru. Když kočkodlak napjal zrak, zahlédl ve velké dálce tři lidské postavy. Určitě šli už několik dní, protože vrávorali vyčerpáním, podepírali se a vzájemně zvedali. Úporně směřovali ke dveřím, které se jim každým krokem vzdalovaly. Zato se přibližovala smrt žízní.

"Vidím, že hledíš někam do dáli," Rodminův hlas se ozval docela blízko, přestože se zdálo, že je mág nesmírně daleko. "Může se jednat o magický lom perspektivy, vyvolaný průchodem do jiného světa. Nechod' ke dveřím! Není to iluze vzdálenosti, ale realizace noční můry. Slyšíš mě?"

"Ano, dobře. A ty mě?"

"Také. Dávej pozor, protože právě to je zdání blízkosti. V Pustých horách se takové věci stávají. Mluvíme k sobě ze dvou různých světů."

"Půjdu dál do domu," ohlásil Xin.

"Nezapomeň, nikdy nechod' k cíli přímo!"

"Rozumím."

Kočkodlak se otočil a pomalu přešel síň. V hlavním pokoji, ve kterém se obvykle shromažďovali zájemci a kupci

Erkalových amuletů, u zdi přešlapovali na místě dva lidé. Polapeni v pasti času a prostoru se pokoušeli jít různými směry. Jeden normálně stál, kdežto druhý vypadal, že něco zvedá z podlahy a právě se napřimuje, takže jeho hlava utkvěla v břiše prvního. Zřejmě nevímali, že se vzájemně pronikají a stojí na místě, přestože pohybují nohama. Přinejmenším je potkal mnohem lepší osud než nešťastníky v poušti. Nebylo obtížné domyslet si příčinu tohoto stavu. Stěny a podlahu v místě beznadějně pouti obou grázlů poznamenaly cákance jakéhosi dehtu, které se při důkladnější prohlídce změnily v neobyčejně hustý stín. Na tomto místě nepochybně vybuchl nějaký magický artefakt a oba nešťastníci při vykrádání místnosti náhodou vstoupili do prostoru narušené reality.

Xin prověřil, že na své cestě podobné cákance stínu nemá, a zamířil k oknu, jež vedlo na dvůr. Podle Rodminovy rady postupoval pootočen bokem a pozorně sledoval schody do patra, jako by na ně chtěl najednou skočit. Dům se nechal oklamat, ovšem bylo také možné, že žádné nebezpečí neexistovalo.

Když kočkodlak nahmatl parapet, otočil se a pohlédl na mága stojícího dole.

"Jsme zase ve stejném světě?" otázal se Xin.

"Zatím ano."

"Můžu odtud vyskočit?"

"Bohužel ne!"

"Proč?"

"Protože jsi svůj záměr vyjádřil nahlas. Pokud jsi chtěl, měl jsi vyskočit bez rozmýšlení."

"Co mi brání?"

"Erkalův duch, stojí vedle tebe..."

Vidíš ho?" Xin prozíravě potlačil touhu pohlédnout stranou. Hleděl příteli přímo do očí. Ano, ale tobě to neradím."

"Jak vypadá?"

Má popálený obličej a utrženou ruku. Zřejmě v tomto okně zemřel..."

"Co dělá?"

"Položil ti druhou ruku na rameno."

"Nic necítím."

"Pocítíš, až se pohneš. Roztrhá tě."

"Určitě?"

"Ne. Může to být iluze, kterou vidím jenom já. Přesvědčíme se, když se pokusíš odejít od okna."

"Co mám udělat?"

"Úder drápy by ho měl zneškodnit, ale chvilku s tím počkej, protože toto je nepochybně naše poslední příležitost k hovoru. Podej mi ruku!" Rodmin sevřel pravou ruku, potom rozevřel dlaň a ta zazářila modrým svitem. Napráhl ji ke Xinovi.

"Nemohl jsi to udělat dřív?" Kočkodlak opatrně vystrčil ruku z okna.

"Zaskočil jsi mě." Podali si ruce a záře pronikla do Xinovy dlani, kterému v tom okamžiku v hlavě mírně zašumělo.

"Přinejmenším už nebudeš magickým ignorantem," sdělil mu Rodmin a ustoupil od okna.

"Brzy na shledanou!" pronesl Xin a po půlobratu udeřil drápy do místa, kde podle Rodminova vyjádření stál Erkalův duch. V hloubi duše byl kočkodlak přesvědčen, že drápy jen protnou vzduch, takže se opravdu Podivil, když zasáhly až příliš živé tělo...

Duch se okamžitě zhmotnil a s hysterickým výkřikem popadl Xina za krk. Neživé prsty mu sevřely hrtan jako ocelové kleště. Prudkost a brutalita útoku, přicházejícího zdánlivě z naprosto prázdného prostoru, mohly omráčit, ale kočkodlak se nenechal překvapit. Sevřel drápy kolem démonovy hrudní kosti, vyrval ji a úderem druhé tlapy roztrhl odkryté srdce. Stisk na krku zmizel a Xinovi vytryskl do obličeje oblak spáleninou smrdícího popele, ve který se agresivní přízrak změnil.

"Výborně a hodně zdaru!" zavolal ze dvora Rodmin.

Xin se odrazil oběma nohama a skočil hlavou napřed do okna. Učinil to ještě před rozhodnutím zanechat dalšího průzkumu očarovaneho místa, ale dům měl jiné plány a také se nenechal zaskočit. Během letu na dvůr kočkodlak ještě zahlédl údiv v přítelových očích, loket nad zemí ho však uchopila neviditelná síla, zastavila pád a prostě ho vhodila zpátky do domu. Rodminův komentář už Xin nezaslechl, protože ho nejprve ohlušil hluk vlastního tvrdého přistání na prknech podlahy a hned potom okno zarostlo zdi.

Místnost zalil krvavý odlesk vzdáleného požáru. Záře přicházela protějším oknem, za kterým burácely sopky a po černém štěrku tekly řeky rudě planoucí lávy. Krajina rozhodně nelákala k opětovnému skoku oknem... A právě získané magické znalosti Xinovi napověděly, že se nejedná o iluzi. Dům nebo to, co se v něm skrývá, nepochybně něco chce od bytosti, která není tak docela lidská...

Kočkodlak vstal a setřásl prach.

"Co ode mne chceš?!" zeptal se hlasitě.

Odpověď nedostal. Dva lupiči v koutě místnosti nadále pochodovali na místě, zvenčí doléhal temný hukot sopky, jinak se nedělo nic. Xin opatrně vykročil ke schodům. Když na ně vstoupil, zaskřípaly. Už na třetím stupni zjistil, že končí stěnou bez průchodu. Otočil se tedy a navzdory obavě, že spatří nekonečné schodiště, které povede dolů, zjistil, že schodů je nejvýše dvacet. Kočkodlak začal sestupovat, ale po necelých deseti

schodech poznal, že kráčí nahoru. Nezaváhal a po chvíli už stál v prvním patře Erkalova domu, přesně tam, kde chtěl být. "Nikdy nechod' k cíli přímo," připomenul si Rodminovo varování.

Nyní měl před sebou chodbu se dveřmi do několika pokojů, ukončenou schody do dalšího patra. Dveře jedné místnosti byly otevřené, zaznívala odtud hudba a svítilo v ní světlo. Xin se rozhodl, že tam půjde, takže podle pravidel tohoto domu, o kterých se domníval, že je začíná chápat, zamířil opačným směrem. A udělal dobře, protože to, co

vypadalo jako chodba, bylo pouze jejím zrcadlovým odrazem. Bez potíží dospěl k cíli.

"Vstup!" uslyšel mužský hlas.

Kočkodlak se otočil a vstoupil.

"Učíš se rychle," pronesl šedý přízrak bez obličeje. Seděl na židli otočený ke dveřím. Přízračné ruce se pohybovaly jako při hře na neexistujícím spinetu a hudba, která se rozléhala pokojem, odpovídala pohybu stínů prstů poletujících v prostoru.

"Jsi Erkal?" otázal se Xin.

"Očekáváš prostou odpověď?" zeptal se přízrak.

"Očekávám smysl v bláznovství," odpověděl kočkodlak.

"Pokud hledáš smysl a logiku, jsi na nesprávném místě. V této místnosti se nacházela většina magických prstenů a amuletů, jejichž síla se chaoticky uvolnila. Náhoda, rozmar a záměr se tu promísily jako popel, mák a písek."

"Jsi Erkal?"

"Erkal zemřel, žije, pyká, je svým vlastním stínem, vlastním démonem, vlastní vzpomínkou."

"divoká a špinavá magie usiluje o vlastní rovnováhu"

řekl Xin "Nezemřel jsem a neuvízl v žádné magické pasti, přestože k tomu mohlo snadno dojít. Proti

s vůlí jsem nebyl ani propuštěn, takže někdo nebo

něco po mně cosi chce. Mám pro tebe něco učinit?"

"Udržíš kolem tebe magický řád, jinak by tě už dávno potkal osud horší než smrt," pronesl přízrak. Spustil ruce, avšak spinet hrál dál.

"Kdo? Erkal nebo Rodmin?"

"Zase chceš prostou odpověď?"

"Mluv, co mi máš sdělit!"

Přízrak sebou trhl a začal hovořit změněným hlasem:

"V tomto domě se propletly osudy několika světů." Hudba zesílila, jako by chtěla přehlušit slova. Zdálo se, že struny spinetu nabyly tloušťky ocelových lan. "Řady událostí se promísily a vzájemně se pohlcují. Šest světů se začíná slévat v jednu nicotu jako šest potoků padajících do propasti. Jsme spojenci mágů pěti z těchto světů, kteří bojují s magickou katastrofou." Zvuky spinetu zesílily, jako by někdo hrál na hromových strunách. Dům se otřásl v základech. "Na chvíli se nám podařilo vzepít chaosu a zavést v něm jakýsi řád. Nedokázali jsme se však dohodnout se šestým mágem, tvým společníkem, a naše síla slábne. Za chvíli tě odtud odneseme na bezpečné místo, kde je základna našich světů. Až se tam ocitneš, odstraň zdroj poruch, který přišel z tvého světa, než bude pozdě!"

V obřím spinetu praskla struna. Vibrace smetly stěny, strop, podlahu i všechny části Erkalova domu. Xin pocítil, že padá, než však stačil zareagovat, dopadl chodidly na zem.

### 3. Větve stromu světů

Kočkodlak stál na široké, zelené pláni, zpestřené mnoha malými skalkami, kameny a pahorky. Na pozadí modré oblohy pod dvěma slunci - větším žlutým a menším bílým - zpíval ve výši skřivánek. Krajina připomínala Pírské stepi v jižním Suminoru, avšak existence dvou slunců dokazovala, že se jedná o jiný svět. Do skřiváničho zpěvu pronikl temný kovový zvuk. Každý, kdo byl někdy v bitvě, ho musel poznat. Xin rychle vylezl na nejbližší skalku a rozhlédl se. Zvlněná rovina před ním i za ním se rojila záblesky leštěného kovu. Vlny pěchoty se přelézaly přes vršky pahorků, mizely v dolinách na jejich úpatí a opět se objevovaly. Dvě armády rozvinuté do přes míli široké linie postupovaly proti sobě v plné bojové pohotovosti. Xin byl přesně mezi nimi, v místě, kde bylo možné očekávat střet prvních řad.

Jediný pohled postačil ke zjištění, že vyhnout se boji nelze, současně však nebylo ani možné přidat se na něčí stranu. A to už vůbec nemluví o takové maličkosti, že kromě nože neměl Xin žádnou zbraň. Kočkodlak nečekal, že v očarováném domě bude potřebovat jinou zbraň než drápy, ve které se mu v okamžiku proměňovaly prsty rukou, v případě nutnosti ještě tesáky, kdyby z nějakých důvodů bylo nutné provést proměnu do konce. Ovšem v případě plné proměny by byl nápad obléknout si předem zbroj hodně nešťastný... Xin proto přišel k Erkalovu domu v lehkém oděvu, opatřený pouze opaskem s tak důvtipnou přezkou, že se nepřetrhla při proměně lidské postavy v kočkodlaka. U pasu mu visel nůž, ten se hodí vždycky. Zato meč nebo jiná velká, ocelová ostří byla nevhodná, protože předpokládanými protivníky měly být magické bytosti. Tato úvaha byla bohužel chybná.

Po chvíli se situace poněkud vyjasnila a současně zkomplikovala. Armáda, ke které byl Xin zpočátku otočen zády, nesla znamení Suminoru. Tím se vyřešil problém, na kterou stranu se má přidat. Zato se objevil jiný, mnohem větší. Suminor právě nevedl žádnou válku, žádnou neplánoval ani nesbíral armádu, a to ani na pouhou přehlídku. Nebylo možné, aby Xin jako důstojník z bezprostřední blízkosti krále Iledrena o něčem takovém nevěděl. Navíc vojska postupující proti Suminoru nesla znaky, které Xinovi nic neříkaly. Nebyla to armáda žádného z blízkých ani vzdálenějších sousedů.

Za okamžik se ukázalo, že armáda, jejímž důstojníkem Xin je, není přesně stejným vojskem, jaké si pamatoval a jaké existovalo, když opouštěl hlavní město. Nejprve zachytil vlny mnohonásobné přítomnosti a potom spatřil, že v první řadě kráčí několik set strig, vedených na stříbrných řetězech. Pohled to byl impozantní a současně překvapivý, protože v suminorské armádě strigy nebyly!

A navíc byl Xin jediným proměnlivým netvorem v královských službách. Samotný Redren mnohokrát zdůraznil, že je to důvod, proč Xinovi svěřili velení královské gardy. Nenadálá přítomnost celého oddílu tvorů Ona byla nepochopitelná.

Xin pozorně pohlédl na přicházející strigy. Stříbrné obojky na šijích byly příčinou, že si strigy dosud zachovaly

ženské tvary. Při pohledu na jejich nahá, počínajícím rozkladem poznamenaná těla Xin zjistil, že si jsou všechny podobné. Byly přibližně stejně staré a určité zemřely podobným způsobem. Kdyby je natchyali v pralesích Rohirry, určité by zastupovaly všechny věkové kategorie, od malých děvčátek po vetché stařenky, které zemřely na nemoci, stárání, magii nebo dýkami lupičů, a síla Ona do nich vnikla a ovládla mrtvolu buďto ihned nebo až několik let po smrti. Strigy si zkrátka neměly být podobné! Pokud jsou, znamená to, že pocházejí ze speciální pěstírny stvůr, kde přeměňují ženy odsouzené k smrti...

Při tomto pomyšlení Xina zamrazilo. Nikdy neslyšel o takových pěstírnách, a co víc, podle suminorského zákona, který vyhlásil samotný Redren a pravidelně jej obnovoval, byla taková praxe absolutně nemožná. Jasně a všeobecně dodržované předpisy nařizovaly, že mrtvolu popravených zločinců musí být zabezpečena před proměnou v magické netvory. Ostatně to nebyl příkaz jen zákona, ale i zdravého rozumu. Jistě, docházelo k nedopatřením nebo zločinným praktikám nekromantů, dokonce i ke spiknutím s účastí nestvůr, ale nikdy nebyly produkovány masově pod záštitou zákona. Toto tedy není Suminor, jaký Xin zná...

Ozval se táhlý zvuk rohu a poháněcí strig současně sáhl po obojcích svých stvůr a uvolnili bestie z řetězu. K Proměně došlo v okamžiku odpadnutí stříbrného obojku. Strigy se jedna po druhé svíjely v prudkém záchvatu, obličej nahradila tlama s vyceněnými tesáky, na rukou a nohou vyrůstaly háky spárů. Počáteční bolestné křučení přecházelo v šílený řev nevědomé nejisti ke všemu, v čem buší živé srdce, a stvůry posedlé touhou vraždit zamířily nadpřirozenou rychlostí vstříc nepříteli. Skutečnost, že vše probíhalo za bílého dne a strigy nesežehlo světlo sluncí, byla podivná, ale nejméně podivná ze všeho, co se tady dělo.

Druhá strana byla na útok nestvůr dobře připravená. V prvních řadách kráčeli vojáci ve stříbrné zbroji a přilbách, kteří místo štítů nesli lesklé kovové sítě. Před přibíhajícími strigami okamžitě vyrostla hradba trojzubců se stříbrnými hroty a za okamžik proti nim vzlétlo mračno šípů, nepochybně také patřičně upravených.

Xin stojící na vrcholu skály se ocitl ve smrtelném nebezpečí. Stříbrnou nebo magickou zbraní mohl zahynout stejně snadno jako obyčejný člověk železem. Strigy už dobíhaly k úpatí a šum přilétajících šípů ho obklopoval ze všech stran.

Nestačil seskočit. Najednou všechno znehybňelo. Pádící strigy stanuly v půli kroku, šípy visely ve vzduchu, ztuhly třepetající se prapory. Řady vojska v pohybu se změnilly v řady soch.

"To je pouhá vize budoucnosti, drahý kočkodlaku," pronesl známý přízrak bez obličeje, který náhle stanul u skály. "Tvým úkolem bude zabránit této bitvě, jinak začne nekonečná válka."

"Kde se tu vzala suminorská vojska?" zeptal se Xin a sestoupil na zem.

"Za dvacet let projdou průrvou mezi světy, která vznikla neopatrností vašeho mága. Až se za několik W uklidní magický chaos uvolněný v domě mága Erkato: ve vašem světě a v pěti dalších se uvolní průchod na tuto pláň, po které nikdy nesmí kráčet obyvatelé paralelních světů." "Proč?" "Protože tento svět je základem všech ostatních světů, které jsou pouhými odrazy určitých aspektů toho, co lze najít na této pláni, která se rozkládá všemi směry do nekonečna. Dosud sem měli přístup pouze nejmocnější mágové, kteří rychle pochopili, kde jsou a jak mají jednat. Bohužel mág, který střežil váš svět, nebyl obezřetný. V důsledku jeho bezstarostnosti vládcové šesti paralelních světů zkrátka zahájí nekonečnou válku o nekonečné bohatství Prvního světa. Krev a moc šesti světů se bude vpíjet do této pláně celá desetiletí. Potom ji stále silnější válečná kouzla promění v peklo, až se zde posléze otevře propast, která pohltí všech šest světů, které tak nešťastně získaly přístup do tohoto místa."

"Jak víte, že tomu bude právě tak?" zeptal se Xin.

"Už jsme to pozorovali mnohokrát. V Prvním světě je mnoho kráterů prázdnoty. Postačí, aby se zde setkaly třeba jen dva světy a jejich vládců se rychle zmocní nekonečná chtivost. A což teprve, když jich bude šest. Tady lze získat libovolné množství půdy i poddaných, zmocnit se libovolného množství surovin a dosáhnout nekonečné moci. Postačí přijít a brát. Tak uvažují krátkozrací králové. Nechtějí připustit, aby po této nekonečné moci sáhl místo nich někdo jiný. A vždycky začnou válku, která zničí celé větve stromu světů, které vyrůstají z kmene Prvního světa."

"Jak je možné, že tento svět nemá konec?"

"Rozmar bohů. Nepochybně se záměrně rozhodli udělat něco, co lidé nedokáží pochopit. Ale tak docela neobvyklé to není. Když se totiž zeptáš mudrce v libovolném světě, odpoví ti, že skutečnost je nekonečná, ale jen málokdo to dokáže postřehnout a vstřebat. V Prvním světě se nekonečný prostor ducha stává nekonečným prostorem zelených plání. Zde se pojmy zhmotňují."

"Co mám tedy dělat?"

"Pokud chceš, můžeš všechno nechat za zády a kráčet dopředu vstříc událostem. Pokud budeš chtít, žádná válka se tě netkne, budeš tu absolutně svobodný, uvidíš neobyčejné věci, ale nikdy se nevrátíš na stejné místo. To je jedna z vlastností Prvního světa."

"A Suminor mezitím zanikne?"

"Suminor je pouhá jedna země. Strhne své sousedy a až pod magickými údery prasknou základy skutečnosti, do průrvy v této pláni vtrhnou moře a vpadnou pevniny a hory šesti světů."

"Musím tedy uzavřít průchody?"

"Uzavřou se samy, když přerušíš linie událostí, které je už začaly spojovaly. Musíš přetřhnout nitě dřívě, než se změní v lana..."

"Co tedy přesně mám učinit?"

"Mnozí z těch, co vtrhli do domu mága Erkala, zemřeli nebo vbrzku zemřou krutou smrtí, ovšem mnoho jich přežilo a zděšeně se rozběhlo po světech, do kterých se otevřely průchody. Musíš je najít a donutit k návratu nebo zabít."

"Jak je najdu?"

"Člověk, který opustí svůj svět, způsobí značné poruchy ve světě, do kterého přijde. Protože tam pro něj není a

nikdy nebylo místo, linie událostí se začínají zaplétat do stále většího a zamotanějšího uzlu. Příchozí z jiného světa mění osud jednotlivců i celých národů. Musíš tedy vyhledávat lidi v centru rozruchu. Je to snazší, než si myslíš. Vždycky se ocitneš v blízkosti takových lidí."

"A až je najdu?"

"Živé nebo mrtvé je předáš nám, a my se postaráme o ostatní. Budeme se setkávat tady, u této skalky-V rukou přízraku se objevil pás s amuletem; připomínal

kříšťálový zub, plný pohyblivých zlatočervených jisker, iež vypadaly jako kapky krve a maličké ohníčky. "Dej si to na krk a když se budeš chtít dostat sem, sevři ho v dlani a přej si to. Budeš přenesen do Prvního světa i s tím, koho se budeš dotýkat druhou rukou."

"Proč bych vám měl věřit?" převzal Xin amulet.

"Nemáš jinou možnost, vážený kočkodlaku, ani důvod obviňovat nás ze lži," řekl přízrak a zmizel. Současně se rozplynuly armády připravené k bitvě.

Xin si po krátké úvaze zavěsil talisman na krk. V okamžiku, kdy mu prošel před očima, okolí se zcela změnilo. Už nestál na zelené pláni, ale ve spáleném domě. K požáru muselo dojít hodně dávno, protože už nebyl cítit pach spáleniny.

#### 4. Psi pod popravištěm

Zvenčí doléhal šum ulice. Xin nakopl opálený trám a přistoupil k oknu. Byl v nějakém městě. Mohlo to být libovolné město v Suminoru nebo v sousedních zemích, ale podle slov přízraku se spíše dalo předpokládat, že je jedná o jiný svět. Spálený dům stál stranou nedaleko městských hradeb, což bylo nepochybně příčinou toho, že se požár nerozšířil na další dřevěné stavby.

Kočkodlak našel vyražené dveře a vyšel na ulici. Zhlédl skupinku měšťanů spěchajících na náměstí a následoval je. Hovořili jazykem, který Xin vůbec neznal. Dalo se to čekat, ale současně z toho plynulo, že pobyt v tomto světě nebude snadný. Prozatím však kočkodlak věděl, co má dělat - vyhledávat zmatky - a mnohé nasvědčovalo tomu, že jde správným směrem. Už zdálky viděl dav, jenž zaplňoval náměstí.

Měšťané se shromáždili, aby sledovali popravu. Ve společnosti kata a strážců stáli na popravišti tři odsouzení. Právě byly dočteny rozsudky a úředník svíjí pergamen. Kočkodlak i jeho bezděční průvodci přišli příliš pozdě na to, aby zaujali dobrá místa. Sice dobře viděli, co se děje na vysokém popravišti, ale nemohli se k němu přiblížit. Xin si pozorně prohlédl shromážděné čumily a hledal nějakou mezeru. Nikde ani ta nejmenší, dav připomínal zeď. Ovšem instinkt Xina vybízel, aby byl popravišti co nejbliž. Tam nepochybně bylo centrum událostí.

Přestože už přečetli rozsudky, pořád se nic nedělo. Všichni nepochybně na něco čekali. V jednu chvíli se zřetelně netrpělivý kat otočil k úředníkovi s pergamenem, ale ten jen pokynul rukou na uklidněnou. Čekají snad na milost?

To byla šance! Kočkodlak se rychle rozhlédl. Od popraviště k vedlejší ulici stál špalír halapartníků, kteří střežili volný průchod. Tudy nepochybně přivedli odsouzence, ale cesta zřejmě měla být ještě použita... Xin se rychle přesouval za zády čekajících lidí k halapartníkům. Ti stáli jen na náměstí, kde odstrkávali dorážející dav, samotná ulice, jejímž prodloužením byl špalír strážců, byla prázdná. Kočkodlak do ní zabočil a vzdaloval se od náměstí. Pokud na popravišti čekají posla, musí přijet právě tudy. Kočkodlak toho hodlal využít.

Když ušel asi sto kroků, zaslechl dusot koně. Někdo přijížděl nejbližší příčnou ulicí. Xin do ní rychle vešel a spatřil jezdce se zapečetěným svítkem pergamenu v ruce. Okamžitě se rozhodl.

Jezdec právě přidržel koně, aby nezatácel v plném trysku, když se před ním najednou zjevil tvor napůl kočičí a napůl lidský. Naštěstí byli v postranní ulici, pro lidi na náměstí neviditelní. Byla to však poslední chvíle, ještě jeden nebo dva úder srdce a posel by se zjevil měšťanům a strážcům, kteří ho netrpělivě vyhlíželi.

Xin chytil drápy uzdu a prudce jí trhl stranou a dolů. Obyčejný člověk by neměl nejmenší šanci zastavit pádícího oře, nepochybně by skončil pod kopyty, v nejlepším případě by ho náraz odhodil.

Kočkodlak však byl mnohem silnější než obyčejné zvíře. Kůň, jenž se musel najednou zarazit na místě hodil prudce zadkem, opřel se o obě přední nohy, až málem udělal kotmelec, a přitom ztratil jezdce, který obloukem vyletěl dopředu jako pytel. Potom kopyta sklouzla po dlažbě a poděšené zvíře se zaříčením padlo na bok.

Xin pustil skoro přetrženou uzdu a přiskočil k poslovi. Ten kupodivu nepustil pergamen, který držel v ruce. Upadl tak šikovně, že si ani nezlámal kosti a právě se zvedal na kolena. Xin zatáhl drápy a skoro nerad udeřil. Úder tlapy srazil posla na dlažbu, kde omdlel. Kočkodlak ho uchopil zuby za límec a zatáhl do nejbližších dveří. Nehodlal zabíjet, proto mu neutrl hlavu. Znal svou sílu, takže věděl, že se muž neprobere dříve než za půl hodiny. Opět se převtělil v člověka, vrátil se na ulici a zvedl zapečetěný dokument. Kůň už vstal, frkal a potřásal hlavou. Xin skočil do sedla a zvíře pobídl. Oř se pokusil vetřelce setřást, nebylo to však právě nejrozumnější řešení. Stehna nového jezdce mu sevřela žebra silou bednářových obručí a vymáčkla z plic všechny vzduch. Žebra se prohnula až k mezi únosnosti a tlak narůstal, dokud zvíře nezařičelo ve smrtelném děsu. Xin vycítil, že vzdor potlačil v zárodku a povolil tlak. Kůň se zachroptěním zalapal po vzduchu a poslušně se rozběhl k náměstí.

Když vjel do špalíru halapartníků, dav jej uvítal nadšeným jásotem. To Xina udivilo. Očekával spíše hvízdot a zklamané výkřiky, vždyť přece přinášel milost - nebo si to alespoň myslel, takže přítomným měl pokazit očekávanou podívanou. Mezitím se však zdálo, že je tomu naopak.

Na rozmýšlení nebyl čas. Kočkodlak zastavil koně pod popravištěm. Teprve teď postřehl, že se nejedná o lešení na kůlech, ale o velkou bednu s nějakými zvířaty, nepochybně psy, jak dokazovalo vytí, které se ozvalo při Xinově příjezdu. Ten seskočil z koně a vyběhl po schůdkách nahoru. Dva odsouzení se na něho mračili, třetí se drze usmíval. Před nimi stála v koutě popraviště dřevěná koza, dva šikmo spojené trámký, koš s nástroji a třínožka se žhavým uhlím a

zastrčenými kovovými pruty. Nikde žádné nástroje k rychlé popravě, jako jsou špalek a sekyra.

Xin beze slova podal dokument úředníkovi. Ten zlomil pečeť a začal číst. Slova adresoval davu, který okamžitě ztichl.

Kočkodlak pochopitelně nerozuměl, avšak doufal, že nyní bude moci klidně sledovat vývoj situace a očekávat pokyny pro další postup. Spletl se. Když úředník dočetl, dav opět vybuchl nadšením a všechny pohledy se upřely na Xina.

Něco od něho čekali. Jenže co? Kočkodlak se napřimil a důstojně mlčel, snažil se vši silou potlačit rozpaky. Úředník se ho na něco zeptal, a když Xin pořád neodpovídal, řekl něco katovi. Ten přivolal pacholka, oba uchopili odsouzence za límce a postavili všechny tři do řady před Xina. Úředník promluvil znovu.

Xin povýšeně mlčel.

Úředník svažil obočí, přistoupil blíž, ukázal prstem na jednoho odsouzence, pohlédl kočkodlakovi do očí a něco hlasitě řekl.

Xin netušil, co má dělat, důstojně tedy zavrtěl hlavou. Úředník přijal zamítnutí uctivou úklonou a v očích odsouzence blýskla radostná nedůvěra. Kočkodlak pochopil, že nezaujal místo obyčejného posla, ale někoho, o rozhoduje o osudu odsouzených. Zřejmě se jednalo o nějakou hru nebo tradici, kdy přichází, jenž nezná podstatu případu - neměl totiž možnost vyslechnout rozsudek, který nepochybně uváděl zločiny, za něž byl vynesena trest - měl rozhodovat o životě či smrti. Nu což, jiný svět, jiné zvyky.

Úředník ukázal na druhého odsouzence, který uvítal Xinův příchod zpupným úsměvem. Očekával snad nějakou výhodu? Byla už dohodnutá a zaplacená? V tom případě byl osud nečekaně změněn...

Xin přikývl a obličej odsouzeného se stáhl nedůvěrou a hněvem. Škulbl sebou a rozkřičel se. Katův pacholek zvedl hůl, kterou držel v ruce, a zkušeně uhodil muže na solar plexus, čímž přerušil křik v půli slova. Zločinec padl na kolena a lapal po dechu. Kat mezitím přeřizl pouta prvnímu vězni a energickým kopancem ho srazil z popraviště. K nesmírnému potěšení chátrý sletěl delikvent s patřičným halasem, rozplácl se na dlažbě, ale rychle vstal, hluboce se kočkodlakovi uklonil a poplácáván po zádech ze všech stran se s kulháním ztratil v davu.

Xinova volba se zřejmě všem velice zalíbila, pochopitelně kromě hlavního účastníka, který po popadnutí dechu začal něco prosebně kvílet a potom nečekaně bušit hlavou o podlahu popraviště, ale to mu okamžitě oba pacholci znemožnili. Kočkodlak mezitím schválil rozsudek třetího odsouzence, který se bál mnohem méně než ostatní, zřejmě toho neměl na svědomí tolik. Byl menší než oba zbývající a podle obličeje jeho matka zřejmě měla něco společného s krysami, a to zdaleka ne s nejvýše postavenými z celého hejna.

Krysovítý šel jako první. Katovi pacholci ho natáhli na dřevěnou kozu, stáhli mu kalhoty a holý zadek vystrčili k davu, který se hlasitě a vesele zachechtal.

Úředník zdvořile nabídl Xinovi místo vedle sebe: a kat sáhl pro bič. Při prvním úderu odsouzenec zaječel hlasem, který připadal kočkodlakovi povědomý. Po několika dalších ranách bylo zřejmé, že darebák je ze Surninoru. Začal totiž hlasitě volat na pomoc boha Reha, kamarády zloděje a bůhvíproč i přízeň samotného Redrena. Bylo nepochybné, že se jedná o jednoho z mužů, které Xin hledá. Nyní zbývalo jen vyčkat na vhodnou příležitost a odvézt zběha tam, odkud přišel. Prozatím však kočkodlak nehodlal překážet zdejší spravedlnosti. Sice nevěděl, co dareba provedl, ale už jen za svůj vzhled si pořádný výprask zasloužil.

Kat zasadil přesně čtyři tucty ran, ale zřejmě to nebylo všechno, protože odsouzence neodvázali. Pacholci jen odsunuli řvoucího delikventa i s kozou stranou a prozatím se jím přestali zabývat.

Přišla řada na původně příliš sebejistého muže, který nyní zřejmě zešílel strachem. Když ho začali přivazovat na dva trámy sbité do tvaru písmene X, zoufale se popravčím vytrhl a využil chvíli svobody k tomu, aby opět vši silou uhodil hlavou o popraviště. Ztratil vědomí, takže ho pacholci upoutali bez potíží, potom ho vzkřísili dotykem žhavého železa o břicho. Když si odsouzenec uvědomil svou situaci, začal hystericky ječet. Popravčí z něho strhli oděv.

Kat otevřel poklop v podlaze popraviště a z otvoru vyrazil štěkot a vytí rozrušených psů. Xin pochopil, že jsou velice vyhladovělí. Popraviště bylo vysoké jako dva dospělí muži, ale psi skákali tak zuřivě, že se ve čtvercovém otvoru každou chvíli objevily tlapy a vyceněné zuby. Jeden pacholek podal katovi zakřivený nůž. Mistr ostrého meče se hluboce uklonil úředníkovi i Xinovi, potom přistoupil k odsouzení a uřizl mu přirození. Jekot zmraženého muže byl zanedbatelný ve srovnání s vískotem psů, kterým kat hodil uříznutý kousek. Krvavý car zachytili v letu, následoval úporný boj. Ihned však do otvoru letěly další kusy lidského masa. Bez ohledu na pronikavý řev kat odborně odřezával svaly od kostí a pacholci obratně zastavovali krev rozžhaveným železem. Psi pod popravištěm bojovali o maso jako šílení, odsouzenec kvílel a neomlčoval bolesti, dav tleskal a vyvolával, zřejmě katovi radil, co má uříznout. Ten však náповědu očividně nepotřeboval. Nůž mu v ruce obratně klouzal podél rukou a potom nohou, odřezával další pláty a vyhýbal se hlavním tepnám.

Xin, který nejdou sledoval činnost mistra Jakuba - dvorního kata krále Redrena -, nebyl příliš vzrušen. Byl však netvorem a nehodlal na to zapomínat. Chladně ocenil, že i v tomto světě je uplatňována zásada, že spravedlnost musí být krutější než zločin, v opačném případě by se zločinec zákona nebál. Kočkodlak jen doufal, že volil dobře a příšerný trest dostal ten, kdo si ho zasloužil. Zato úředník zřejmě přecenil svou odolnost. Třebaže měl dozírat na výkon trestu, pořád očima uhýbal, a odsouzenecovo kvílení ho děsilo. Nepochybně by odtud rád utekl.

Míjely minuty a vykostování zaživa pokračovalo. Odsouzenec přišel bolestí o rozum, už nekřičel, ale pokoušel se něco říkat nebo recitovat, dokud mu kat neuřizl jazyk a líce. Psi pochopili, že maso postačí pro všechny, takže se poněkud uklidnili a přestali se rvát o kusy fláky.

Zásluhou důsledného zastavování krve odsouzenec vykrvácel a skonal až po půl hodině. Do té doby kat stačil oddělit od kostí většinu svalů a celou kůži. Za jeho výkon by se nemusel stydět ani mistr Jakub. Když tedy zločinec vydechl naposled, katovi pacholci také uchopili nože a ve čtyřech rychle odstranili zbytek svalů a všechny vnitřnosti. Zakrátko zbyla jen dobře okrájena, červená kostra, kterou přivázali k tyči a zarazili v rohu popraviště jako odstrašující

příklad pro ostatní zločince.

Nyní uzavřeli poklop v podlaze a opět se věnoval zbičovanému darebákovi. Ukázalo se, že kat odložil dokončení práce, protože ho ještě čekalo useknout prsty pravé ruky s následným ošetřením ran, což by příliš posunulo hlavní exekuci. Xin si to domyslel zatímco sledoval, jak kat připravuje obvazy, otevírá keramický hrneček s bylinnou masťou a vytahuje z koše velké nůžky. Když pacholci rozvázali Suminořanovi pravou ruku, natáhli ji a násilím narovnali prsty, kočkodlak se rozhodl jednat. Ve svém světě měl jako důstojník gardy právo usoudit, že poddaný krále Redrena je už dostatečně potrestán. Xin přistoupil blíž, přidržel katovi ruku a gestem přikázal, aby vězně uvolnil. Počítal s tím, že oprávnění, které bezděky využil po příchodu na popraviště, platí i nadále.

Zmýlil se. Udivený kat se ohlédl na úředníka, který rychle přistoupil a zvýšeným hlasem něco pronesl. Xin to opět mlčky odmítl. Podle intonace se nyní úředník na něco zeptal a očekával odpověď.

Kočkodlak usoudil, že řeči už bylo dost. Uvědomil si, že kat stojí u okraje popraviště, bleskově do něho strčil, potom pokračoval v pohybu, půlobratem praštil do zubů nejbližšího pacholka a vytrhl mu hůl. S krátkým náprahem uhodil úředníka do hlavy právě v okamžiku, kdy kat dopadl na městské dláždění. Obě rány zazněly současně.

Tato odpověď na položenou otázku, i když překvapivá, úředníka zřejmě uspokojila, protože se blaženě usmál, obrátil oči v sloup a padl na popraviště jak široký tak dlouhý. Všechno proběhlo tak rychle, že překvapený dav nestačil zareagovat. Zbývající dva pacholci, kteří drželi odsouzence, ho pustili a společně se vrhli na Xina.

Ten se však vyznal a volnou rukou uchopil z pomocníků za opasek. Druhý dostal klakem zdola mezi nohy, což ho vyhodilo do výše, a vylétl z popraviště jako pytel vystřelený z katapultu. Poslední z pacholků se mezitím Suminořanovi vytrhl a p0 střízlivém zhodnocení situace sám seskočil z popraviště. Podle zvuku lámaných kostí přistál oběma nohama na katovi.

Dav měšťanů zařval děsem, nadšením i vztekem; všechny tyto city byly zřejmě v rovnováze. Měštští strážníci stojící dole se vzpomatovali a vrhli se ke schůdkům na popraviště. Xin zjistil, že nestačí lumpa uvolnit, strčil mu tedy do volné ruky nůž a přiskočil ke schodům. Strážníkům zbývaly už jen tři nebo čtyři stupně. S klackem, i když důkladným, neměl kočkodlak proti halapartnám šanci, odhodil tedy hůl, proměnil se a tak zuřivě zařval přímo do obličejů přibíhajícím ozbrojencům, že přehluší dav. Řev kočkodlaka se liší od řevu lva nebo tygra tím, že je mnohem zvuknější a vyvolává u posluchačů mnohem větší děs.

Halapartníci ztuhli úžasem, psi uvnitř popraviště zaskučeli strachem. Kočkodlak nečekal, až se strážci vzpomatují. Zaryl drápy do dřeva, odtrhl schody od popraviště, zvedl je a odhodil i s několika ozbrojenci, kteří na nich stáli. Když rachot utichl, zavládlo na náměstí mrtvé ticho. Dav oněměl. Xin se ohlédl na trestance - ten také ztratil ohromením hlavu. Místo přezávání provazů upustil nůž a zíral na kočkodlaka. Zuby mu cvakaly. Xin se vrátil do lidské podoby a přerízl provazy sám. Muž zapomněl na stažené kalhoty, a jak vstával z kozy, zapletl se do nich, ztratil rovnováhu a nebýt kočkodlaka, sletěl by z popraviště přímo na hlavu.

Xin využil toho, že drží Suminořana za košili na prsou, vsunul si nůž mezi zuby a sevřel amulet, který dostal od přízraku bez obličejů. "První svět!" pomyslel si.

Rázem byli na zelené planině pod známou skalkou.

Zodiak muze pustit a ten bezvládně usedl do trávy. Ovšem zapomněl, že má pořád spuštěné kalhoty a zbit ý zadek. Zařval bolestí, vyskočil a teprve teď se vzpomatoval.

Kdo jste, pane?" zeptal se zlomeným hlasem. Natáhni si gatě!" houkl Xin a rozhlížel se, přízrak však nikde neviděl.

Lump si velice opatrně upravil oděv. Sykal přitom bolestí, ale posléze se rozkročil na ztuhlých nohách. Kočkodlak se mezitím natáhl ve stínu skalky do trávy, utrl stéblo a začal je žvýkat. Mlčky pohlížel na zachráněného muže.

Ten už pochopil, kde je jeho místo, takže bez vyzvání nepromluvil.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Xin, když vyčkal patřičně dlouhou chvíli.

"Saro, pane."

"Odkud jsi?"

"Různě. Jednou odtud či odjinud, pokud si vzpomínám, nikdy jsem nikde nepobyl dlouho. Pořád honím štěstěnu."

"I když ti uteče na popraviště?"

"To už je osud, pane. A děkuji, že jste mi zachránil ruku. Bez ní jsem ztracen."

"Jsi zloděj?"

"Ano, pane. Ale..." Hlas se mu zlomil. "Proč jste mě zachránil? K čemu mě potřebujete?"

"Viš, kdo jsem?"

"Ne, pane."

"Byl jsi v Katimě?"

"Jednou nebo dvakrát, velice krátce, protože je tam 'u' cích hodně stráží a mají moc krutého kata."

"Slyšel jsi o kočkodlakovi v královských službách?"

"Něco ano..."

"To jsem já, jmenuji se Xin a jsem kapitánem královské gardy."

"Co se mnou uděláte, pane?" Saro přešlápl z nohy na nohu a současně se zašklebil bolestí. Nervové napětí povolovalo a pruhy od biče bolely pořád víc.

"Jsi jedním z lupičů, kteří vtrhli do domu mága Erkala, když majitel zahynul v magickém požáru?" "Ano, pane."

"Máš velké štěstí, mohl tě potkat osud mnohem horší, než je výprask a ztráta prstů." "Osud zloděje..."

"Nemudruj! Přišel jsem proto, abych tě odvedl zpátky do našeho světa." "A tam?"

"Pustím tě. Cestu na popraviště si najdeš sám, nic mi po ní není. Lidé jako ty nežijí dlouho."

"Děkuji, pane..." Saro se hluboce uklonil, ale okamžitě sebou zděšeně trhl.

U skály stál sedý přízrak bez obličejů. "Jste připraveni?" zeptala se společná emanace mágů pěti světů.

"Ano," odvětil Xin. "Viděli jste, co se stalo?"

"Viděli."

"Pokud mám naplnit vaši misi, musím rozumět řeči světů, do kterých přijdu."

"To je nesnadné, ale možné," odvětil přízrak. "Nejdříve jsme tě chtěli vyzkoušet, abychom zjistili, zda je to pro tebe nutné a nezbytné..."

"Je!" vzplanul Xin. "Jak jste o tom mohli zapochybovat?! Kolik takových hloupých zkoušek ještě bude-Podruhé nemusím mít tolik štěstí! Nechápu, proč můj příchod na popraviště změnil tolik věcí?"

"Já to vím, pane," promluvil nesměle Saro. "To je nějaký jejich zákon, který nazývají zákonem příchozího."

Podle tohoto zvyku nezasvěcený příchozí přináší z vůle bohů milost nebo trest. Ten, kterého okrájeli zaživa se ve vězení chlubil, že zpřízněný právník ho uchrání od trestu a že už má všechno dohodnuté a zlatem zaplacené."

Mluví pravdu," potvrdil přízrak. "Dokonce dvojnásobně, protože zákon příchozího tu projevil svou sílu naplno a nenechal si ze sebe tropit žerty."

"A jak to víš ty?" otočil se Xin užasle k Sarovi. "Rozumíš jejich řeči?"

"Ano, pane."

"Jak to? Zvládl jsi ji ve vězení? Za několik dní?"

"Ne, pane. Já vždycky rozumím tomu, co říkají lidé z cizích zemí. A když jim chci něco povědět, oni mi rozumí taky."

"Bez učení?" zíral na něho užasle kočkodlak.

"To se musí učit?" podivil se muž ještě víc.

Přízrak přistoupil k Sarovi a bez ohledu na jeho úděs mu položil dlaň na čelo. Chvilu tak stál a potom se otočil ke Xinovi.

"Ten lotřík má jazykový dar," prohlásil. "Výjimečný, ale zasvěcencům dobře známý vrozený magický talent. Navíc v něm nalézáme ještě trochu instinktu a vnímání kouzel. Určitě proto se bezděky vyhnul katastrofě v Erkalově domě. Byl by z něho obstojný mág, ale je na učení už příliš starý."

"Proč jsi kradl, vždyť jsi mohl tlumočit kupcům?" zeptal se kočkodlak.

"Kdybych to věděl, pane..." pokrčil Saro rameny. "Nikdy jsem o tom neuvažoval, pro mě je to normální."

Kupcům jsem vždycky zboží bral, nepovídal jsem si s nimi..."

"Chceš mi sloužit?" zeptal se Xin. "Musím ještě z několika světů dostat takové, jako jsi ty, jinak to způsobí ohromné neštěstí."

Zloděj se podrbal na hlavě.

"A co z toho budu mít?"

"Na konci královskou milost, odměnu ve zlatě, smrt stářím a důstojný pohřeb v rakvi místo v jámě s vápnem."

"Nebojíte se, že vás okradu a uteču?"

"Najdu si tě a rozsápu," vysvětlil stručně Xin.

"Umíte k člověku rozumně promluvit," usmál se křivě Saro.

"Nemáte nic proti tomu?" otočil se Xin k přízraku.

"Ušetří nám to práci na amuletu, jenž by vám umožnil rozumět jazykům. Pokud tedy chcete, vezměte si tohoto muže."

"A nedalo by se udělat něco, aby si ten ničema mohl sednout?"

"To mohu," odvětil přízrak, obrátil se k Sarovi a učinil gesto.

Zlodějovou tvář se rozlila hluboká úleva. Celý šťastný si ohmatal zadek a hluboce se Xinovi uklonil.

"Co dál?" zeptal se kočkodlak.

"Další svět," řekl přízrak. "Udělejte co musíte a vraťte se sem jako předtím. Chcete vyrazit hned?"

"Hned," přikývl Xin.

"Tak pevně uchopte svého tlumočníka."

Kočkodlak bez okolků popadl Saru za límec.

"Vpřed!" zvolal přízrak.

## 5. Bojovnice bez meče

Stáli ve smradlavé uličce mezi zčernalými dřevěnými domy, nejvýše jedno či dvoupatrovými, obestavenými různými kůlnami, boudami, křivými ploty. Muselo to být nějaké chátrající předměstí, protože na vesnici byla zástavba příliš hustá a na část města uvnitř hradeb tu byl přílišný architektonický a vlastně i všemožný jiný chaos, jaký si je možné vůbec představit. V místě, kde stáli Xin a Saro, smrděly odpadky, lidské výkaly a ve smeti částečně zahrabaná a už značně ohnila mrtvola. V Suminoru bylo něco takového nemyslitelné, tam každý utajený mrtvý dříve nebo později za úplňku vstal a vydal se za svým vrahem. Cestou by potkal mnoho náhodných kolemjdoucích, a ti by měli značné potíže. Proto i ten nejzvrhlejší zločinec se snažil zajistit mrtvé tělo před Proměnou. Nedbale pohozená mrtvola potvrdzovala, že nejsou v Suminoru, ale v docela jiném ;te. Sarovi to však nevadilo. Když se objevili na tom místě, souhlasně se rozhlédl a zhluboka si oddechl.

"Zase jsem doma!" prohlásil celý šťastný.

"Říkal jsi, že žádný domov nemáš," zavrčel Xin a snažil se najít místo, kde by se dalo trochu dýchat.

"Mám domov na mnoha místech," odpověděl zloděj.

"A všude ho poznáš po čichu?"

"Ano, to je vůně bezpečí!" Saro zřejmě nepoznal ironii v kočkodlakově hlasu.

"Nepochybně máš pravdu. Je to lepší než popravíš, tě. Logiku tvých úvah by uznal každý filozof." "Co je to logika?" "Vysvětlím ti to jindy. Pojďme odtud!" Xin vykročil.

"Jak víš, pane, že je to správný směr?" "Jdu tam, kde smrad slábne." "Rychle se učíš, pane," usmál se Saro lísavě.

"Co ty víš o čichu?!" pokrčil kočkodlak rameny. "Jdi první a zapamatuj si, že tvůj pach si v žádném případě s ničím nespletu."

"Nevěříš mi, pane?" předstíral zlodějíček pobouření.

"Důvěryhodný bys byl jen mrtvý. Pokud tedy budu potřebovat ti věřit, napřed ti vyrvu srdce."

"Máš naprostou pravdu, pane, raději mi nevěř! Musím však přiznat, že tě začínám mít rád..."

Došli k něčemu, co mohlo být hlavní ulicí. Od uličky, ze které vyšli, se tato hlavní ulice lišila jen tím: že byla širší a ležela zde úplně čerstvá mrtvola, žena s podříznutým hrdlem. Podle polohy těla se dalo soudit, že byla vyhozena z okna horního podlaží, odkud pořád zaznívaly opilecké výkřiky.

"Tohle určitě nebude bezpečná čtvrť..." prohlásil Xin uštěpačně.

"Je bezpečná!" namítl živě Saro. "Když se tu dej takové věci, znamená to, že sem městská stráž nikdy nechodí. Leda by se vyskytla nějaká nákaza nebo jiný malér..."

"Pak přijdou, obklíčí celý revír a zapálí všechno, jak to leží a běží, že?" vpadl mu kočkodlak do řeči.

"Je to tak," vzdychl těžce Saro. "A je potřeba hledat nový dům... Poslyšte, pane!" řekl náhle živě. "Za rohem je hospoda a něco se v ní děje!"

Půjdeme tam," rozhodl Xin. "Přichozí z našeho světa prý vždycky vyvolají nějaký rozruch."

Za chvíli byli na místě. Předě dveřmi hospody se tlačil vzrušený dav. Lidé si málem lezli po hlavách. Zevnitř sem doléhalo rytmické skandování přerušované náhlými výbuchy smíchu a potleskem, po kterém opět začalo skandování. Cestu ke dveřím jim zahradil plešatý polotrol v kožené vestě. Něco zavrčel.

"Říká, že nesmíme dovnitř," prokázal Saro okamžitě tlumočnické umění.

"To jsem pochopil," prskl kočkodlak. "Pověz mu, že máme peníze..." sáhl k pasu pro měšec a nenašel ho... Pohlédl hněvivě na Sara, který s úsměvem jeho měšcem potáсал.

Kočkodlak se zamračil.

"Udělej to ještě jednou a přerazím ti ruce," pronesl studeně. "Pro překládání ruce nepotřebuješ."

"To byl jenom takový žertík..." vylekaný zloděj rychle měšec vrátil.

"A chceš vědět, jak žertují kočkodlaci?!"

"Raději ne, pane."

"Máš rozum."

Aby to Saro nepřehnal, promluvil na hlídače. Ten zavrčel stejně jako předtím.

"Zřejmě nechápe, co jsou peníze," pronesl Saro užasle.

"Podle ksichtu je to docela pravděpodobné," usoudil Xin. "Ale určitě ho doprovází někdo, kdo umí myslet. Musíme počkat."

Nečekali dlouho. Dveře se otevřely a zevnitř vyšel "dač, stejně urostlý, ale na rozdíl od svého společníka vypadal na to, že dokáže pochopit abstrakt ní ideu peněz a umí přijímat jednoduchá rozhodnutí; Nejprve si vyměnil několik slov s polotrolem, potom promluvil na Sara.

"Povídá, že jebače nepotřebují a místa pro čumily už nejsou," vysvětlil zloděj.

"Jaké jebače?!" podivil se Xin. Sara zapředl delší dialog, během kterého lidé v hospodě i pod okny opět vybuchli nadšeným řevem, tentokrát však byl hlasitější a trval déle. Saro domluvil a otočil se ke kočkodlakovi.

"Je tam žena, která prohlásila, že dokáže uspokojit libovolný počet chlapů. Vyzvala k soutěži místní prostitutky, ty se však neodvážily výzvu přijmout. Právě poskytla rozkoš sedmistému muži! Nepochybně hledáme právě ji!" pronesl fascinovaně. "Tak milovat umí jel ženy ze Suminoru! Co o tom soudíš, pane?"

"Myslím, že Jeho Výsost král Redren by odměnil tvé vlastnictví šlechtickým titulem." "Musíme se tam dostat!" "Zaříd' to!"

Saro zahájil další rozhovor, po kterém část obsahu Xinova měšce zmizela v kapse druhého hlídače. Kdys převzal peníze, pronesl pár slov, při kterých Saro náhle zbledl.

"Říká, že máme vypadnout, protože tam není husto," pronesl zachmuřeně.

"Že by se našel někdo chytřejší a falešnější než ty: neskrýval Xin pobavení.

"Suminořané tak nejednají!" vybuchl rozezleně Saro.

"Už stačí, příteli, nemusíš mě ujišťovat o své lásce k vlasti," pokračoval Xin k hlídači.

Polotrol mu zahradil cestu a okamžitě i se společníky zjistil, jak vypadá suminorský kočkodlak. Netrvalo dlouho. První úder tlapou do brady polotrola odhodil. Druhý, vedený s rozmachem do krku, smetl podvodníka ode dveří daleko doprostřed zablácené ulice, kde se třásl s nepřírozně vyvrácenou hlavou. Cákance špiny ještě nestačily dopadnout a Saro už byl u dodělávajícího a vyprázdnil mu kapsy. Čumilové namačkaní u oken zírali dovnitř a zřejmě si ničeho nevšimli.

Polotrol získal rovnováhu a skočil po Xinovi. Nebylo moc jasné, co hodlá udělat. Zřejmě všechno probíhalo příliš rychle, než aby pochopil, že musí utéct. Za chvíli už bylo pozdě. Kočkodlakovy drápy se mu zaryly do rozkroku a rozmáčkly přirození o pánevní kost. Poločlověk ztuhl s otevřenou hubou, neschopen popadnout dech. Drápy druhé tlapy mu rozerval y hrud' a pevně stiskly hrudní kost, přitom poranily srdce. Kočkodlak bez námahy zvedl obrovské tělo nad hlavu, prohnul se a mrštil jím do dveří hospody. Musely být zajištěné pořádně, protože nevyletěly z pantů. Místo toho se utrhlo celé futro i s překladem. Mrzák vletěl dovnitř na dveřích jako na létajícím koberci a přistál na zádech přítomných lidí. Asi tucet jich porazil.

Kočkodlak okamžitě nabyl lidské podoby.

"Dopředu!" sykl na Sara, který se právě vracel se získaným zlatem.

Rachot a rána, která zatřásla základy hospody, konečně dokázaly odpoutat pozornost čumilů od představení, které probíhalo uvnitř. Většina hlav se otočila se po dveřích právě v okamžiku, kdy jí procházel Saro a hrdě napínal ubohoučké svaly. Protože celkový pohled doplňoval polotrol, který plival krev a s bolestným ječením se plížil do kouta, diváci i účastníci milostné soutěže shodně usoudili, že kryší vzhled vetřelce je klamně zdání. Mužovi, který ženskou potřeboval tak hrozně, nikdo nehodlal klást překážky. Ozvalo se nadšené volání a před Sarem se okamžitě otevřel průchod doprostřed hospody, kde stál stůl pokrytý jedovatě červeným sukrem.

Na něm ležela úplně nahá žena s vysoko zvednutýma nohama. Pro větší pohodlí vložili mezi červené sukno a stolní desku několik vrstev měkkých kůží, což dokazoval náhodou odhrnutý cíp látky. Žena nebyla mladá ani příliš hezká. Představovala typ krásy dobře vydělaného sedla a zřejmě byla i stejně odolná. Na podlaze pod stolem se leskla velká louže mužského semene, které z ní vytékalo, neustále kapalo ze stolu a na šarlatové látce vytvářelo širokou skvrnu.

Poslední milovník si právě dopnul kalhoty a přehnaně dvorným gestem ukázal ženu přicházejícímu Sarovi. Toho nebylo třeba dvakrát pobízet. V okamžiku, kdy do hospody s houfem nových čumilů vstoupil Xin, dav opět začal rytmicky skandovat a pobízet soutěžícího k činu.

Protože Saro držel ženu pevně, stačilo uchopit jej za krk, stisknout amulet a ukončit návštěvu v tomto světě. Když však Xin viděl zlodějův zápal, rozhodl se, že nebude zlým kočkodlakem a dovolí mu práci dokončit.

Xinova trpělivost nebyla podrobena příliš dlouhé zkoušce, protože Saro skončil hned, jak začal. Ozval se potlesk a pár posměšků, ale ty rychle umlkly při vzpomínce na osud polotrola. Někdo něco hlasitě pronesl, patrně číslo, a přistoupil další účastník. Kočkodlak najednou pocítil slabou přítomnost démonické bytosti. Pocit nejasný a neúplný, takže nedokázal určit, kdo, v davu je jeho zdrojem..

Blažený Saro našel Xina a spolu se protlačili k výčepu.

Krčmář, který vypadal jako profesionální travič, před ně beze slova postavil dva korbele piva. Kočkodlak opatrně přičichl. Chmelovou vůni přebíjel výrazný pach kočičí moči. Xin navíc poznal, že kočka právě hárala, když ji utopili v sudu, takže nápoj odložil. Saro mezitím vypil své pivo na ex a toužebně pohlédl na kočkodlakův korbel.

"Můžeš ho vypít," dovolil mu Xin.

"Ty se nepřidáš k téhle zábavě?" zafuněl zloděj mezi doušky a pohlédl na ženiny nohy, které se kolébaly nad hlavami přítomných.

"Nenašel jsem přirození na smetišti."

"Mě našli na smetišti celého," pokrčil Saro rameny.

"Po takových zábavách můžeš shnit zaživa."

"Někdo shnije kvůli ženě, jiný kvůli katovi a další následkem příliš dlouhého života. Shnije stejně," prohlásil lotřík důstojně a pohlédl Xinovi vážně do očí. "Pro koho mám zdravé přirození uchovávat? Pro katův nůž?"

"Asi máš pravdu." Kočkodlak kývl na krčmáře. "Chceš ještě?" zeptal se.

"Zajímalo by mě, jestli nemají nějakou kořalku. To pivo smrdí kočičinou, bez urážky, pane..." Saro promluvil na krčmáře, který před ně ihned postavil neforemnou láhev ze silného zeleného skla a dvě plechové čišky.

"Říkají tady," naléval zloděj překvapivě čistou tekutinou, "že ta zdatná slečna slíbila uspokojit nejméně tisíc mužů."

"Zdatná slečna?" podívil se Xin. Vypil kořalku, která se kupodivu vyrovnala Rodminovým destilátům. "To si jí tolik vážíš?"

"Jak si jí nevážíš?" ohradil se Saro. "Největší kurvy by to už dávno vzdaly, a ona nic! Leží na tom stole už dva dny. V životě jsem takovou zdatnost neviděl. Js0. snad dvorní dámy lepší?"

"Lepší ne, ale snaží se," poklepal mu kočkodlak; smířlivě na rameno. "Zřejmě tě už začínám mít rád Saro," prohlásil.

"Ale mám špatnou zprávu. Nehodlám tady čekat, až uspokojí tisíců muže. Musíme se vrátit dřív."

Lotřík zesmutněl.

"Ale předtím dorazíme tu flašku, protože na tuhle díru je to skvělé pití," pokračoval Xin.

Láhev však dopít nestačili. Po třetí rundě se před hospodou ozval hlasitý řev. Všichni přítomní ztichli jako myšky. Soutěžící muž otočil hlavu. Žena na stole ho bez okolků odkopla, usedla a také pohlédla ke vchodu. Zmrzačený polotrol přiváděl svou matičku. "Krčmář tvrdí, že budou potíže," přeložil nervózně Saro.

Zdalo se, že všichni přítomní velice dobře vědí, jaké potíže nastanou. Zapomněli na závod i ženu na stole. Xin zjistil, že se všichni přítomní cpou k zadnímu východu a to stále rychleji a stále nervózněji. Každou chvíli mohla vypuknout panika. Přestože v místě, kde donedávna byly dveře, zela nyní mohutná průrva, trolka se nedokázala protáhnout dovnitř. Strčila tam jenom hlavu a znova zařvala.

Nato opravdu vypukla panika, jenže jejím středem nebyla trolka, ale Saro, od kterého se všichni přítomní najednou odtáhli co nejdál. Krčmář bleskově otevřel poklop za výčepním pultem a zmizel pod podlahou. Dosavadní hrdinka večera sklouzla ze stolu a nedbale se zabalila do mokré červené látky, na které dosud ležela. Zřejmě nehodlala prchat a pohlížela na přicházející bestii, jako by ji chtěla vyzvat ke své oblíbené soutěži. Trolka s řevem utrhla kus střechy nad dírou po dveřích, vyrvala trámy nad zárubněmi a v mračnu prachu a třísek kolébavě vstoupila do hospody. Synáček jí vykoul za zády. S jednou rukou v rozkroku poskočil a něco zavřeštěl, druhou rukou ukázal na Xina. "Žalobníček..." Kočkodlak usoudil, že šance v blížícím se boji jsou velice vyrovnané. Tak vyrovnané, že bude lepší vůbec nezačínat.

Chyť pevně naši přebornici," vyzval roztřeseného zloděje. "Vracíme se!"

Saro okamžitě přiběhl k ženě a objal ji. Ukázalo se ovšem, že značně přecenil vazbu, která ho spojovala s nedávnou společnicí milostného žaru. Žena zřetelně nesnášela důvěrnosti a okamžitě praštila Sara do břicha. Ten ztratil dech, ale poslušen Xinova příkazu ženu nepustil. Začali se prát.

Kočkodlak neztrácel čas diskusí s trolkou na téma správné výchovy mládeže. Když se na něho vrhla, hodil po ní nedopitou flašku kořalky. Láhev se jí roztříštila o čelo a zalila jí oči pálivou tekutinou. Oslepená upadla na pult, vytrhla

ho z podlahy a převrátila. Tím odkryla vyděšeného krčmáře, schouleného v rohu sklípku, který přišel o strop.

Xin už stál u Sara a ženy. Zabránil jí vyškrábat zlodějovi oči a potom je oba pevně uchopil. Ještě se pokochal pohledem, jak synáček pomáhá matičce vstát z trosek výčepního pultu a jak se krčmář pokouší zalézt do vlastních bot. Pak stiskl amulet.

## 6. Vůně rybí polévky

"Pracky pryč!" ječela ženština zuřivě. Vytrhla se Xinovi a poznamenala Sarovu tvář dalšími šrámy ostrých nehtů. "Kde to jsem?" změnila najednou téma.

Xin neodpověděl. Okolí vypadalo povědomě, ale došlo tu k podivné změně. Stín skály nebyl tam, kde ho kočkodlak očekával, a vypadal jinak, než si ho pamatoval. Jako by slunce nečekaně změnilo směr pouti po obloze. Bylo to zajímavé...

Jeho společník tyto pochyby nesdílel. Když zjistil, že jsou u známé skalky, s úlevou od ženy odskočil.

"Zatracená čertice!" vybuchl a mnul si poznačenou tvář. Asi by nevypadal o moc hůř, kdyby se dostal do tlap rozzuřené trolky.

"Budte zticha!" křikl Xin a pozorně pohlížel na ženu. To ona byla zdrojem Přítomnosti, kterou vycítil v krčmě.

"A proč?!" založila žena ruce v bok. Nijak jí nevadilo, že jí červená látka sklouzla z ramen.

Xin se beze slova proměnil. Nepohnul se, jen chvíli setrval jako kočkodlak a potom se vrátil do lidské podoby. Zena vytřeštila oči a zakryla si rukou ústa. Ustoupila o dva kroky.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Xin.

"Můžeš mít mé tělo, jméno nemusíš," nabyla opět odvahy.

"Odpověz!"

Žena pohlédla Xinovi do očí a vzdala to.

"Berta, kočkodlaku."

"Jsem Xin, strigo."

Saro se beze slova zoufale popadl za hlavu.

"Ještě strigou nejsem..." Berta se kousla do rtů.

"Jsi očarovaná?"

"Ano."

"Jak dlouho?"

"Mnoho let. Prý od doby, kdy jsem začínala chodit..."

"Jaká je podmínka Proměny?"

"Musím strávit den a noc bez muže."

"Od dětství?!" zavrtěl Xin nedůvěřivě hlavou.

"Vesničané mě odčarovali..." procedila Berta zaťatými zuby. "Má první vzpomínka patří tomu, jak mě povalili do sena..."

"Takže tě nevyděsí sebevětší počet chlapů?" vmísil se do hovoru zaujatý Saro.

"Nedostanu děcko ani nemoc," odpověděla s pohledem upřeným na kočkodlaka.

"To je důsledek čar," kývl Xin.

"Zrušit zakletí není možné," zvedla Berta mokrou látku. "Když jste mě unesli, musíte se postarat, abych se neproměnila v příšeru."

"O tom si promluv s ním," ukázal kočkodlak na Sara.

"To není žádný chlap. Jen se dotkne, už pouští..."

Zloděj zrudl, ale neprotestoval.

"Pomoz mu, nauč ho řemeslo, zkušeností máš jistě dost..." naléhal Xin.

"Nechci od vás žádné milosti!" vybuchla Berta uraženě. "Nestojím o vaše smilování ani kolíky! Myslíte že mě to těší?! Ještě se nenašel muž, který by mě oblažil. Když to neumíte sami, pusťte mě, já už si poradili Proč..." zmlkla při pohledu na šedý přízrak.

"To se hodí," řekl kočkodlak. "Pošlu tě zpátky do Suminoru."

"To mám jít za tou smrtkou?"

"Jenom chvíličku," odvětil přízrak. "Pošlu tě na dvůr Erkalova domu, kam jsi přišla loupit..."

"Proč ne?!" pokrčila rameny. "On už prstýnky nepotřebuje a mně je žádný chlap nikdy nedal. Chtěla jsem si najít nějaký hezký..."

"Vickrát tam nechod', jinak nevyvázneš živá," dokončil přízrak.

"Mám jít sama? A co oni?" pohlédla na Xina a Sara.

"Máme ještě práci," řekl kočkodlak.

"Jakou?"

"Hledat v jiných světech takové, jako jsi ty."

Chvilí uvažovala.

"Budu se vám hodit," oznámila.

"K čemu?" ušklíbl se Saro. "Jsi voják, který nebojuje mečem, ale pochvou..."

"Co ty víš!" odsekla okamžitě. "Tato zbraň dokázala zničit celé říše!"

Saro zmlkl s otevřenými ústy a Berta se otočila ke kočkodlakovi.

"Máte z jiných světů unášet lidi stejně jako mě. začala. "Budete to vždycky dělat násilím? A co když síla nepostačí? Třeba se vám bude hodit někdo, kdo to zkusí po dobrém?" ztišila hlas.

"Může se hodit," uznal Xin, "ale proč jsi změnila názor? Ještě před chvílí jsi nechtěla mít s námi nic společného."

"Protože jste mě litovali a chtěli z jebání udělat almužnu" odvětila klidně. "Jsem od rány, ale vidím, že nejste zlí a mám dost rozumu, abych se držela přátelných lidí, když už se naskytla příležitost. Bůhví, co může přijít místo ní."

"Dobře mluví," potvrdil přízrak. "Jak se rozhodneš, kočkodlaku?"

"Ať zůstane s námi," svolil Xin po úvaze. Berta pohlédla Sara po vlasech. Tak se chystej, vybláznělá krysáčku," pronesla něžně, třeba z tebe ještě udělám pořádného chlapa..." Zloděj se vesele zazubil a obrátil se k přízraku. "Můžete mě vylepšit?" ukázal na poškrábaný obličej.

Přízrak jen mávl rukou a čerstvé šrámy po nehtech se okamžitě zhojily.

"Tohle má být mise na záchranu světa?" pohlédl Xin výmluvně na Sara tulícího se k Bertě. "Nesmysl!" "Jen trpělivost, vážený kočkodlaku," odvětil přízrak. "To nejtěžší jsme ti nechali nakonec. Začali jsme u světů, do kterých pronikli pouze jedinci. Teď už takové nejsou. Čím více cizinců, tím větší chaos a více zmatků. Ještě zatoužíš po snadných úkolech." "Budiž. A co teď?"

"Moment!" přerušila je Berta. "To mě chcete tahat po světech nahou?! Dej mi nůž, kočkodlaku, když mi nechceš dát nic jiného..."

Xin beze slova podal ženě nůž. Ta usedla do trávy, uchopila červené sukno, uprostřed vyřízla otvor pro hlavu a začala hotovit jakési šaty.

"Nečum!" zaječela na Sara. "Radši se běž podívat nějakém potoku! Musím ten hadr vyprat, jinak se po uschnutí poláme."

Kočkodlak uleh do trávy a začal žvýkat utržené stéblo. Přízrak stál trpělivě nad ním.

"Cesty do dvou světů jsou už zavřené?" zeptal se Xin.

"Samy se zavřely, jakmile zmizeli lidé, kteří vyvolávali poruchy. Situace v těch světech se rychle vrátí k normálu," vysvětlil přízrak. "A ostatní?"

"Tam zabloudilo z tvé skutečnosti příliš mnoho lidí a snadno se najde někdo, kdo odmítne uzavřít průchod. V takovém případě dva různé světy srostou dohromady jako siamská dvojčata a to nikdy nekončí dobře." "Vím!" mávl kočkodlak rukou. "Pověz..." Nedokončil, protože se vrátil udýchaný Saro. "Našel jsem potok!" začal. "Tak to pověz Bertě!" "Jenže tam někdo je..." "Kdo?"

"Spolu se mnou vlezl do mágova domu." Xin se zvedl na lokti.

"Je to možné?" otočil se k přízraku. "Mohl některý lupič proniknout do Prvního světa?"

"Je to možné, i když málo pravděpodobné. Určitě bude něčím mimořádný."

"Jdeme!" vyskočil kočkodlak. "Ved' nás, Saro!" Berta jim nevěnovala pozornost. Zaměstnávalo ji sešívání dvou kusů látky pomocí pásků, které odřízla z jednoho okraje tkaniny. Xin jí po úvaze nůž ponechal. Rozběhl se za Sarem, za nimi se těsně nad trávou vznášel přízrak.

Nemuseli jít daleko. Asi sto kroků od skalky začínala rokle, kterou protékal potok široký dva až tři lokte s kamenitými břehy i dnem. Když sestoupili dolů, ihned postřehli, že v nejbližší zátočině někdo táboří. Nad nevelkým ohništěm visel kotlík, ve kterém cosi míchal muž, otočený k nim zády. Tábořiště předtím nezpozorovali, protože slabý, ale trvale vanoucí vítr srážel kouř k zemi, odnášel jej do rokle a tam rozptyloval.

Nebylo kam se skrýt, Xin tedy vykročil k neznámemu. Ten se otočil, jakmile zaslechl zachřestění boty na kamení. Narovnal se a pozorně si prohlédl přichozícího, potom se nečekaně usmál a vykročil Xinovi několik kroků vstříc.

"To je setkání!" zvolal. "Kočkodlak Xin osobně! Cožpak i tebe unesl magický vír, kapitáne?" Muž byl menší než Xin, ale rozložitější. Měl černé vlasy, pečlivě učesané podle jižní módy. Postava i svaly na hrudi neznámého, patrně pod rozhalenou košilí, naznačovaly neobyčejnou sílu.

"Kdo jsi a odkud mě znáš?" zeptal se zostra Xin.

"Jmenuji se Hamniš, kapitáne. Jsem ronský žoldnér a viděl jsem tě na královském dvoře, když jsem hledal štěstí v Katíme. To je setkání!" vrtěl hlavou. "To je setkání! Zvu tě na polévku ze zdejších pstruhů a bylin," ukázal na kotlík. "Hned bude hotová..."

"Co jsi dělal na Redrenově dvoře?" zeptal se kočkodlak mírnějším tónem.

"To, co každý žoldnér, kapitáne, hledal jsem službu, ale řekli mi, že do královské gardy berou pouze rodilé Suminořany." Hamniš se bezstarostně vrátil k vaření.

Xin si všiml, že na plochem kamení vedle ohniště leží vojenský tesák a plátky rybiho masa, už zbavené kostí a kůže. O kousek dál ve stínu měl žoldnér kabát a ostatní věci. Xin zahlédl, že pod kabátcem se skrývá nějaký velký předmět. Vítr na chvíli změnil směr, takže Kočkodlaka a Sara ovanul příjemný pach hořícího dřeva a vůně polévky.

"Voní to líp než doma..." čichal toužebně zloděj.

"Vstoupil jsem tedy do veleknězovy chrámové stráže," pokračoval Hamniš. Uchopil vidličku vyřezanou! z větvičky, vylovil z polévky uvařenou rybí páteř se zbytkem hlavy a hodil ji do trávy.

"Co to povídáš?" užasl Xin. "Do chrámové stráže neberou jinověrce a cizince už vůbec ne!"

"Také mě nepřijali otevřeně. Byl jsem tam pro mokrou práci..." Žoldnér vylovil další rybí kostru. "Nemáte druhý kotlík?" změnil téma. "Polévka potřebuje přecedit, je, v ní moc smetí. Můžu ji přecedit přes drátěnou košili, ale nemám do čeho, leda do vlastních bot... Onuce jako koření ale nedoporučuji."

"Kotlík nemáme," řekl Xin. "O jaké mokré práci mluvíš?"

"Cože? Touláte se světem bez kotlíku?" upřímně se podívil Hamniš. "Bez teplé stravy je osud žoldnéře i tuláka třikrát horší, proč se tedy trápit? Ve štěstí i ve smůle je třeba ze života něco mít! Nejste žoldnér, kapitáne, proto nepochybně

nevíte, že po prohrané bitvě vrátí víru a potěší nejlíp teplá strava. Kotlík je proto pro žoldněře stejně důležitý jako přilba. A pokud jde o práci v Katimě, tajně jsem střelil. Jsem kušíř," vysvětlil.

"Na koho jsi střelil?" přimhouřil kočkodlak oči.

"Na chrámové zloděje. Nemá smysl je litovat. Chycení zaživa by dlouho umírali v mukách ve vězení. Takto mou zásluhou nic nepostřehli a hned bylo po nich..."

"Proč ses tedy najednou ocitl tak daleko od Katimy, v partě lupičů, kteří chtěli plundrovat dům zabitého mága? Služba u velekněze nejspíš nebyla moc těžká?"

"Nic dobrého netrvá dlouho." Hamniš si otřel ruce o kalhoty, odešel od ohniště a začal se hrabat v cestovním vaku.

"Dostal jsem příkaz, do kterého se mi nechtělo." Vytáhl malý balíček a přistoupil ke kočkodlakovi

"Nerad zahřívám dlouho jedno místo. To patřilo tobě, kapitáne," vytáhl z balíčku šipku se stříbrným hrotem.

"Opatrně, kapitáne! To je ryzí stříbro, popálí ti prsty!"

"Dotýkat se můžu..." prohlížel si Xin soustředěně střelu.

"Ale v srdci nebo lebce by ti asi uškodila."

"Velekněz ti poručil, abys mě zabil?"

"Osobně. Tu šipku si nechtě na památku na naše setkání, kapitáne."

"Proč jsi neuposlechl?" pohlédl kočkodlak žoldněřovi do očí.

"Vypadám snad jako pitomec? Po tvé smrti by na mě velekněz okamžitě poslal svého střelce, aby se zbavil nepohodlného svědka. Jsi příliš významnou osobou, kapitáne, a příliš významné lidi nelovím. Jen takové, o které nikdo nestojí. Zisk je menší, ale život bezpečnější. Už patnáctý rok hledám štěstí ve volných rotách."

"Patnáct let?" ozval se Saro, který dosud mlčky naslouchal. "To není možné! Lidé nežijí tak dlouho!"

"Lidé ano, zloději a žoldněři málokdy," pohlédl Hamniš pozorně na zloděje. "Nestrkej nos do mých věcí, dobrý muži," pronesl velice klidně.

Saro se rychle schoval za Xinova záda. Nepokračovali v hovoru, protože v tom okamžiku přišla Berta, vedená šedým příznakem. Už dokončila šaty, ale ještě si je neoblékla. Kráčela nahá se svítkem červené látky pod paží. Ze zírajících mužů si nic nedělala.

"Vracím nůž, kočkodlaku," stanula vedle Xina.

Hamniš si uhladil knír. Berta se na něho usmála a pokračovala v cestě k potoku. Xin zjistil, že navzdory tomu, co ví o tom, čím byla a co dělala, nedokáže odtrhnout pohled od jejích chůzí rozkolébaných hýždí. Nepochyboval, že si to Berta dobře uvědomuje.

"Vypadá na dobře zajetou klisnu..." prohlásil Ronijec, když už ho nemohla zaslechnout. Pohlížel stejným směrem jako kočkodlak.

"Ani nevíš, jakou máš pravdu," odpověděl Xin ironicky. "Myslím, že jsi v životě nevystřelil z kuše tolikrát, kolik mužských šípů zasáhlo ji."

"Myslíš?" Hamniš se poškrábal na hlavě. "Kapitáne, tvé přirovnání vzněcuje mou fantazii, a to spíše dole..."

"Viděli jsme to na vlastní oči..." pochlubil se Saro.

"V tom případě ji požádám, aby mi o tom vyprávěla podrobněji..."

Zloděj se zašklebil, ale dál to nekomentoval.

"Je vás tady ještě hodně?" změnil žoldněř téma. i "Pozval jsem vás k jídlu, ale teď ho začíná být málo." I

"Víc nás už není," oznámil Xin.

Ronijec přistoupil k přízraku.

"Viděl jsem v životě už ledacos, nehodlám se tedy divit," prohlásil. "Jen bych rád věděl, jestli tomuhle postačí pouhá vůně, nebo taky nafasuje porci?"

"Obejdeme se bez tvého pohoštění," oznámil přízrak.

"Vy? Kolik vás tam je?"

"To je emanace několika mágů, kterým pomáháme," vysvětlil Xin.

"A co za to?"

"Návrat."

"Nevím, nevím, mě se tady líbí..."

"Chystáme se do několika světů, kde bys mohl získat kořist," dořekl kočkodlak.

"To už je lepší, ale kořist je plachá, hned je a hned není. Radši bych něco konkrétnějšího" usmál se významně Hamniš,

"Mně tisíc suminorských zlaťáků nakonec," přislíbil přízrak.

Konce bývají různé. Žoldněřům je rozumnější platit po bitvě, protože jim může hodně záležet na tom, aby se výplaty dožili."

"Budeš se nám hodit," věděl Xin.

"To určitě! Napřed berte mou polévku a potom mou krev. Ale budiž! Risknu to. Slyšel jsem, kapitáne, že umíš ocenit dobrou službu..."

"To je pravda," přitakal kočkodlak vážně.

"Po skončení toho všeho splníš dvě moje přání."

"Proč ne tři?"

"Protože nejsme v krásné pohádce, ale v mizerném životě plném krve a potu. Znáš míru. Platí?"

"Beru tě za slovo kvůli té míře. Platí!"

Stiskli si ruce.

"A střelu si ponechej." Xin vrátil stříbrnou šipku žoldněřovi. "Bude se ti hodit víc než mně."

"Nepochybně." Hamniš poklekl, schoval šipku do vaku, pak zvedl vedle ležící kabátce a odkryl kuši, která ležela pod ním.

"To je něco!" vzdychl Saro s obdivem. "Viděl jsem takové v pevnosti na hradbách..."

"Na hradbách jsi viděl balisty," ucedil žoldněř. "Ale dobře ti radím: přestaň zírat a drž ruce od mé zbraně co nejdál. Mohl by ses zranit nebo by ti tětíva ušmíkla prsty..."

"Nádherná kuše," konstatoval Xin.

"Každý to říká," prohlásil Hamniš hrdě. "Opravdu skvělá práce! Něco takového dokáže vymyslet a udělat Pouze umělec."

"Vidím dvě lučiště. To z ní lze vystřelit dvě střely za sebou?"

"Dvě nebo šest, podle nastavení," odvětil Ronijec. "Lučiště jsou tak silná, že na lehkooděnce stačí třetinové natažení. Každé rameno je proto možné uvolnit třemi skoky, přitom pružiny samy podávají šipky. Pouze je třeba vysunout z lůžka zarážky, aby zachytily tětívu tady," ukázal, "těmito pákami, co vyčnívají ze strany, A pokud se objeví těžkooděnc, se štítem nebo zakovaný v oceli, uvolní se lučiště jedním skokem a to žádná zbroj nevydrží. Taky je možné nastavit jedno lučiště na jeden silný výstřel a druhý na tři slabší."

"Je to důmyslné, ale velice složité," prohlížel si kočkodlak pozorně zbraň. "Bál bych se vybavit své gardisty takovou zbraní, aby z toho nebylo víc škody než užtku."

"Správně! Taková zbraň není pro každého! Táborovým poskokům," Hamniš pohlédl významně na Sara, "a prostým vojákům je lepší urazit pazoury, než je nechat sáhnout na takovou zbraň. Snadno se poškodí, protože nesmírně důmyslný mechanismus musí zvládnout velké síly. Postačí kamínek nebo pouhé zrnko pisku v drážce a hned je v boji malér."

"Proč tedy riskovat?" zeptal se Xin. "Není lepší obyčejná kuše? Střílí pomaleji, ale nezasekne se."

"Není," zavrtěl Ronijec hlavou. "Je ovšem pravda: že tuto zbraň je třeba hlídat víc než ženu nebo dokonce tři ženy, ze kterých je jedna rozmarnější než druhá. Spouště a drážky je třeba udržovat čisté, mnohem víc než u obyčejné kuše. Nesmí se přehlédnout sebemenší stopa rzi. Málokdo stojí o další práci se zbraní, ale smysl má. Když na to přijde, je užitečná jako máloco. Stroj, ze kterého je možné vystřelit postupně šest střelí chrání v bitvě naprosto dokonale."

"Bude těžká... Určitě váží dvakrát víc než obyčejná."

"Jistě, těžká je, ale ani já nejsem tintítko, jak vidíte, potřeboval jsem pro ni nabrat páru, naučit se pořádku a věnovat pozornost každé maličkosti, ale vyplatilo se. Kámoši ze střeleckých rot se často směli, že jdu do bitvy s cecíkem. Tvrdili, že je nepraktická, protože když se zasekne, střílí hůř než obyčejná kuše, takže bude hned po mně. Teď už neříkají nic. V bitvě u Aldaru nás totiž po salvě, kdy oni natahovali kuše, najednou napadl oddíl lehké jízdy. Byli v té chvíli skoro bezbranní a taky je v okamžiku vyřídili. Já jsem čtyři sundal ze sedel, takže mě obloukem objeli. Po chvíli jsem zůstal sám uprostřed mrtvých kamarádů. A mé kuši se teď posmívají jejich holé lebky před červy v zemi."

"Čím natahuješ, klikou?"

"Ne, pákou, touhle..." Hamniš vyňal zpod kabátce zahnutou páku s dvojitým ramenem. "Je zapotřebí šest tahů, ale jde dobře..." opřel si kuši o stehno, nasadil páku a několika perfektně nacvičenými pohyby napjal nejprve jedno a potom druhé lučiště. "Šipky vkládat nemusím, už tam jsou. A první je už nabitá!" ukázal Xinovi.

"Proč se chystáš ke střelbě?" zeptal se kočkodlak.

"Jídla je málo," pokrčil Hamniš rameny. "Obyčejně jsem vařil pro sebe a svého společníka, který po bitvě zabloudil, a teď mám krmít tři další huby. Naštěstí je tady ryb i zvěře dost... Pojd' se mnou, človíčku!" kývl na Sara, hodil si nabitou kuši na rameno a vykročil k potoku.

Grázlík nejistě pohlédl na Xina.

"Běž, když poroučí," řekl kočkodlak.

"Postav se tam dole!" Hamniš ukázal zlodějovi místo u břehu. "A dávej pozor, aby nám proud pstruhy neodnesl!" Rychlým pohybem uchopil kuši a v téže chvíli stiskl spoušť.

"Chyť tu rybu!" zařval na Sara v okamžiku, kdy šíp vlétl do zvířené tůně.

Zloděj vběhl do vody, popadl pstruha s prostřelenou hlavou a vyhodil ho na břeh. V téže chvíli kuši vystřelil dvě další šipky, jedna z nich prolétla Sarovi mezi nohama.

"Chytej! Chytej!" křičel Ronijec a nepřestával pálit do vody.

Zloděj kmital, chytal zasažené ryby, bezvládně unášené prudkým proudem, házel kořist na břeh a okamžitě se vrhal za další střelou. Než k nim došli Xin a šedý přízrak, Hamniš vystřelil naposledy a ošetřoval kuši. Saro stál po kolena ve vodě, funěl, voda z něho stékala, a na břehu potoka leželo šest pořádných pstruhů, každý dlouhý skoro loket a všichni s prostřelenou hlavou. Někteří se ještě zmítali.

"Človíčku," pochválil žoldněř lumpíka, "jsi docela šikovný! Už jsem si myslel, že přijdu nejmní o jednu dobrou šipku..."

"Co dál?" Saro vylezl na břeh. "Vyrhni je a připrav k pečení v popelu," přikázal voják. "Poohlédnu se po listech křenu na zabalení. Už je pozdě na vaření další polévky. Vidím, že se naše dáma; vrací. Určitě má hlad!"

Opravdu, zdola od potoka přicházela Berta. V mokrých šatech. Bylo třeba přiznat, že to, co udělala z červené látky pomocí Xinova nože, nevypadalo nejhůř. Vůbec to nepřipomínalo pytel s otvory pro hlavu a ruce jaký kočkodlak v duchu očekával. Berta dosáhla nejlepšího účinku velmi omezenými prostředky, které metej po ruce.

"Vyprala jsem je!" oznámila a přejela dlaněmi PoI mokré látce na bocích. "Schválně jsem šla kvůli vám dolů po proudu, abyste pili čistou vodu," dodala. "A doufám, že žádná hloupá ryba nenakladla jikry tam, kde jsem ten hadr prala. Bůhví, co by z toho mohlo být..."

Hamniš se zamračil, protože nechápal narážku, ale nehodlal se přiznat k nevědomosti.

"Vypadáte jako opravdová dáma!" pospíšil si s poklonou. "Jsem Hamniš z Ronu, voják štěstěny, a na svých cestách jsem viděl hodně žen."

Saro na něho posupně pohlédl.

"Jmenuji se Berta," usmála se na Hamniše vyzývavě. "A pokud jde o dámy, ujišťuji tě, milý vojáku, že žádná z nich nebyla taková kurva, aby se mohla se mnou měřit!"

"Znal jsem mnoho dam i kurev, takže tuto hlubokou problematiku můžeme probrat šířeji..." navrhl žoldněř.

"Až zajde slunce," odpověděla klidně Berta, "tak široce a hluboce, jak dokážeš. A ty..." pohlédla úkosem na rozzlobeného Sara, "budeš druhý. Kvůli mně nemusí nikdo žárlit!"

"Jak si přeješ..." zavrčel zloděj a věnoval se rybám.

"Kdy se vypravíte do dalšího světa?" zeptal se netrpělivě přízrak.

"Zítرا ráno," odpověděl Xin. "Musíme si odpočinout a vy jste na jídlo pro nás nepomysleli," dodal vyčítavě.

"Přijdu ráno." Přízrak nehodlal diskutovat o zásobování a zmizel.

"Kam se ztratil?" zajímala se Berta.

"Dobrá otázka," zamyslel se kočkodlak. "V každém Případě se ráno vrátí."

"Ten šedý duch se mi nelíbí," prohlásila.

"Mně taky ne, ale co dělat," vzdychl Xin.

"Jak to, co?!" Berta se sklonila nad kotlík. "Už dva dny jsem neměla v ústech pořádné jídlo."

"Čím tě na tom stole celou tu dobu krmili?" zvedl Saro hlavu od zpracovávaného pstruha.

"Hádej, krysáčku... Co jsem tam tak asi měla v ústech?"

Zloděj se znechuceně usklíbl.

"Mám vybrat z hrnce ty rybí zbytky?" Berta si Sara i nevšímala a uchopila Ronijcovu vyřezanou vidličku.

"Asi ano," kývl Xin. "Když jsme přišli, Hamniš to

právě dělal."

"Tak šup!" Žena vyhodila další rybí kostru. "Ty vyvařené byliny jsou taky odpad?"

"Chtěl to přecedit," vzpomněl si kočkodlak.

"Takže taky šup!" mrskla horkou zeleninu do potoka. "Určitě potřeboval čistý vývar..." dala se do díla.

Když Xin viděl, že všichni pracují, vydal se sbírat i palivové dříví. Při návratu potkal Hamniše s bylinami.

"Je neuvěřitelné, jak je tady fajn!" řekl Ronijec obdivně. "Planá zelenina, borůvky, bylinky, ořechy, stačí sbírat.

Všechno potřebné roste přímo pod nohama! Dá se tady žít i bez orání a setí. Stačí jít kam oči vedou a sbírat!"

"Dobrý svět," přiznal kočkodlak. "Ale skrývá nějaké podivné tajemství."

"Nepochybně ho chce dobýt hodně králů?" "Obávám se, že do toho strkají prsty i mágové." "Podívej se, kapitáne," přeložil Hamniš uzlík s bylinami z jedné ruky do druhé a sáhl do kapsy. Na otevřené dlani se zalesklo zlato, tři valouny velikosti palce.

"Našel jsem je v potoce dvě stě kroků nad naším táborem. Zřejmě je tam toho víc, ale nevyznám se v rýžování zlatonosného písku. Když jsem přišel, viděl jsem i i rumělkovou skálu, pokrytou kapkami rtuti jako rosou. Je tady spousta bohatství, a čarodějové prostřednictvím přízraku tvrdí, že chtějí uzavřít vstup do tohoto světa. Nevěřím, že by se někdo sám od sebe vzdal takového bohatství!"

"Taky si myslím, že nám neříkají všechno, ale prozatím jsme odkázáni na jejich milost."

"Jakou milost?" Ronijec si nadhodil kuši na rameni. Chybí snad tady něco? Ted', když už máme i ženskou, budeme si užívat, ať umírají jiní!"

Xin neodpověděl. Vrátili se k tábořišti, kde Hamniš pečlivě přikryl kuši pláštěm a potom pochválil Bertu za to, že odstranila rozvařené zbytky z vývaru.

"Všechno kumšt při vaření rybí polévky spočívá v tom, že je třeba do ní hned na začátku hodit co nejvíc zeleniny výrazné chuti," pronesl, když přejal péči o kotlík. "Zelenina musí překrýt chuť rybiho tuku, jinak polévka nebude dobrá. A špatně uvařená rybí polévka chutná jako nemytá ženská spára..."

"Neryješ do mě?!" urazila se nečekaně Berta. "Umyla jsem se! Můžete to zkontrolovat," zvedla hbitě okraj šatů a roztáhla stehna. Saro i Hamniš jako na povel polkli sliny. Xin beze slova uchopil Ronijcův tesák a začal štípat polínko.

"Vskutku, paní..." kušíř s potížemi hledal vhodná slova. "Štědrost, se kterou nás oblažuješ svými vnaďami..."

"Co ty víš o ženské štědrosti?!" rozčilila se Berta. "Já vlastně chlapy vůbec nesnáším! Jenom ráda pozoruji, jak se mění v nemyslicí, uslintaná zvířata..."

"Mně vůbec nevaďí, co si o mně myslíš," promluvil Saro. "Zajdeme za skálu?"

"Nespěchej tolik, jinak ti nepostačí v noci síly!" Berta si upravila úbor a pohlédla na kočkodlaka.

"A velkomožný kapitán se štítí?" zeptala se vyzývavě.

"Dávám přednost tomu, když se ženy chovají normálně," odpověděl Xin vyhýbavě.

"Normy? Slušnost?" Berta vstala a založila ruce I v bok. "Když o tom slyším, zvracela bych. Nenávídím vás i vaše normy! Vymysleli jste je proto, abyste ženám I vštípili pocit viny, když zatouží šoustat s někým jiným než se svým pánem a vládce!"

"V životě jsem zastřelil několik filozofů," ozval se od kotlíku Hamniš, "takže vím, že to, co teď říká, se dá nazvat demonstrací ženské logiky. Přesněji řečeno logiky osvobozené ženy."

"Pověděly vám to mrtvolky?" zajímal se uštěpačně Saro.

"Ne, človíčku. Zajímavého člověka je třeba napřed [ poznat a teprve potom zabít. Obyčejně se před dílem i snažím s cílem setkat a zaplatit mu pár piv. Proto vím, že kdyby jeden z těch mudrců neměl v hlavě můj šíp a byl tady,

nepochybně by nazval naši společnici chodící definicí pornografie."

Poklonou dotatá Berta si koketně uhladila frizúru. "Stačí!" řekla. "Popovídali jsme si o pornu, a co polívka?"

"Už jsem říkal, že by potřebovala přecedit," míchal Ronijec vývarem, "ale nemáme druhý kotlík, musíte proto zbytek procedit vlastními zuby. Už máme hotový I vývar ze zelenin a rybích zbytků a teď do něho hodíme j nejjemnější zeleninku... Človíčku, podej mi ty cibulíčky a planá rajčata, a potom nejlepší rybí maso," uchopil plochý kámen s předem připravenými plátky pstruhů a hodil je do kotlíku. "Teď už nevaříme, jenom čekáme, až maso změkne. Lžičky samozřejmě nemáte?" dokončil vyčítavě.

Xin, Berta i Saro mlčky přitakali.

"Máte štěstí, že jsem cestou sem nahlídl do kredence toho mága..." Hamniš sáhl do vaku a vytáhl hrst stříbrných lžic.

"Máš magické schopnosti?" zeptal se Xin.

"Ne, kapitáne," popřel Ronijec a začal rozdávat lžice.

"Zajímá mě, jak ses vyhnul magickým pastem a pronikl až sem."

"Připadalo mi, že se přede mnou otevřela stěna," odpověděl Hamniš, "a za ní byla tato planina. Třeba za to může můj střelecký pás, říkali mi, že má velkou moc."

"Jaký pás?"

Kušíř beze slova rozeplnul košili a ukázal pergamenový svitek popsaný magickými znaky, který měl ovinutý kolem pasu.

"To je starý střelecký způsob, jak se v bitvě uchránit před nepřátelskými střelami," vysvětlil, když se dali do jídla. Seděli kolem kotlíku postaveného na zemi a ve žhavém popelu se pekli pstruzi zabalení v listech.

"Viděl jsem lučištníky jíst před bitvou chléb zkropený vlastní krví," promluvil Xin.

"Dělá se to," potvrdil Hamniš. "Jiní si pořízují magická tetování nebo se ovíjejí magickými pásy. Svůj jsem dobyl na karském kušíři, kterého jsem osobně srazil. ..."

"Tak to je ten pás k ničemu!" vmísil se Saro tónem znalce.

"Nedělej chytrého, človíčku, když jsi u toho nebyl!" uklidnil ho kušíř. "Stalo se, že já i onen Karijec jsme stanuli proti sobě na vzdálenost sto kroků. Měl obyčejnou kuši, vystřelil první a lehce mě zranil do boku. "otom začal natahovat, namířil jsem a vystřelil. A on nic! Vězte, že na sto kroků stojícího muže prostě nemůžu minout. Ani běžícího jsem na tuto vzdálenost ještě nikdy nechybil. Vystřelil jsem proto podruhé, přímo ř doprostřed těla, a zase nic! Ruka se mi netřásla, on se i nehýbal a šipka se snad rozplynula ve vzduchu. Vystřelil jsem potřetí a zase totéž. Už jsem začal myslet na I útek, protože dokončil nabíjení, ale vystřelil jsem ještě I počtvrté a... Ale počkejte! Já tady melu pantem a vy I mě vyjíte! Musím vás dohnat!"

"Vynikající polévka," pochválil Xin, odložil lžici a pokynul Sarovi a Bertě, aby umožnili Hamnišovi dohnat ztrátu.

"Samozřejmě..." zabručel Ronijec s plnými ústy. "Voják nejí jenom suchary! Tak čtvrtá šipka..." nadechl se. "Jako by Karijec zasáhl kámen z velkého katapultu. Vyletěl do vzduchu a letěl na dvacet kroků. Po bitvě jsem vyhledal mrtvolu, koukám, a v těle sedí čtyři šipky! Přesně tak, jak jsem mířil: jedna v hlavě, tři v prsou. Neměl nejmenší šanci, aby se po druhém zásahu dokázal udržet na nohou. Ale to ještě nic není, I protože kromě těch mých čtyř šipek měl v sobě ještě I patnáct dalších střel a šípů z luků, kterými ho zasáhli I jiní. Prohlédl jsem mrtvolu důkladněji a našel jsem na I ní tento pás, sundal jsem ho a ukázal jednomu znalci v rotě. Řekl mi, že pás má opravdovou moc. Mé tři I první střely, stejně jako patnáct předchozích, pás uvěznil v magickém prostoru, jenže na mou čtvrtou střelu už jeho síla nestačila, takže ji propustil, a spolu s ní se j uvolnily ostatní a všechny zasáhly Karijce naráz, proto j to s ním tak hodilo. Byl příliš sebejistý. Nosím ten pás I už pátý rok, moc se nederu do popředí, ale kdoví, kolik I na mě teď ze zászvěti míří šípů? Nu, ale už je čas vyndat I ryby z popele!"

"Nechceš vyměnit kuši za vařečku?" optala se p' chvíli udobřená Berta, olizující si prsty. "Stát se na stará kolena kuchařem?"

"Když se žoldněř dožije stáří, není to žádná čest," odvíjel Hamniš listy ze svého pstruha. "Pomluvili by mg; že jsem neměl v bitvách tolik odvahy jako spolubojovníci, kteří v nich padli. K čemu takové stáří? A pokud jde o vaření, ať to radši zůstane tak, jak to je. Když nemusím vařit denně, vkládám do toho víc srdce a všechno je chutnější."

"Máš pravdu," zasníl se Saro nad pečeným pstruhem, "v životě jsem něco tak dobrého ještě nejedl!"

"Začínáš se mi líbit, človíčku," usmál se na něho Hamniš.

"Zapadá slunce!" oznámila Berta, když dojedli. Počet slunců na ni zřejmě neudělal žádný dojem.

Smrákalo se neobyčejně rychle, čím víc se slunce blížila k obzoru, tím rychleji k němu klesala. Obloha hasla přímo před očima, stíny se rychle zvětšovaly, až se slily do jediného oceánu tmy. Celá čtveřice dlouze pozorovala tento neobyčejný úkaz. Potom Berta vstala a bezstarostně si přetáhla šaty přes hlavu.

"Je na čase, abych prokázala své umění!" přejela si rukama po bocích a ulehla vedle ohniště. "Střílej první, kušíři!"

"Ne!" odmítl Hamniš. "Musím ošetřit zbraň!"

"Uděláš to ráno." Berta se udiveně pozvedla na lokti.

"Ráno taky, abych zjistil, jestli nezrezivěla ranní rosou. "

Ronijec působil dojmem, že ho Bertiny vnady nezjímají. Uchopil kuši, vyňal několik nástrojů, usedl vedle ohniště, aby měl víc světla, a začal manipulovat spušťadlovým mechanismem.

"Můžu být tedy první já?" vyskočil Saro.

Zamračená Berta chvíli přemítala, ale potom zřejmě usoudila, že na kuši žárlit nemusí.

"Tak si stáhni gatě, krysařiku," vyzvala ho.

Saro se nejistě ohlédl na Xina a kušíře.

"Nepůjdeme k potoku?" navrhl rozpačitě.

"Tady u ohně je mi teplo a hodlám tu zůstat!" utřela I diskusi Berta. "Když jsi mohl v hospodě před celým I davem, můžeš i před dvěma přáteli," zvedla stehna.

Hamniš hlasitě zaklel, vytáhl z kuše jakéhosi brouka I a s uspokojením ho hodil do ohně.

"Tak dělej, človíčku!" ohlédl se na Sara. "Budu končit!"

"Teď nebude nikam kvaltovat!" Berta ho nečekaně vzala v ochranu. "Stejně šoustá moc rychle. Musím ho i odnaučit spěchu, ty si brnješ na tětivy a neotravuj!"

Xin přemítal, co má udělat. Měl by odejít kousek I dál a založit vlastní tábor, ale nechťelo se mu hledat I v noci dřevo a zapalovat oheň. Na druhé straně ovšem I neholdal zírat na dovádění celé trojice, ani se připojit k jejich hrádkám. Ovšem předstírat, že tady není, nebylo důstojné kapitána královské gardy a přes všechno I velitele této zvláštní jednotky. Když uvážil všechna pro a proti, rozhodl se proměnit a strávit noc v podobě kočkodlaka. Usoudil, že tak si zachová respekt celé trojice.

Svlékat se nemusel. Místo bot nosil sandály, které se při přeměně roztáhly a umožňovaly volně vysouvat I drápy zadních tlap. Vlastní Proměna, která ho kdysi stála tolik bolesti a úsilí a nyní probíhala okamžitě, mu mohla působit potěšení. Stačilo ji dělat pomalu, beze spěchu se podrobit hře síly Ona.

Xin uleh na zemi a začal uvolňovat mysl. Postupně odsouval emoční a mentální bloky, které v něm poutaly zvířecí podstatu. Bylo to jako propuštění do nového života. Kostmi nejprve prošla vlna žáru, že morek málem vařil...

Saro zmítaje se mezi nohama Berty začal prudce funět. "Ne tak rychle, broučku," napomenula ho hněvivě. Teď trochu zpomal!"

Neuposlechl, Berta tedy zvedla jednu nohu výš a potom ho silně a přesně uhodila patou doprostřed páteře. Na ústech paralyzovaného zloděje ztuhlo bolestné úpění. Jako by najednou zkameněl.

"Vidíš," napomenula ho žena mírně. "Příště poslouchej, co ti povídám..." a masírováním zad stejnou patou nervy zase uvolnila.

Saro sebou poplašeně trhl a pokusil se z Berty slézt, ale ta si ho rozhodně přidržela za vlasy.

"Kampak?! Ještě jsi neskončil! Zpátky!"

Xin se zaposlouchal do melodie svého těla. Svaly povolovaly a měnily strukturu. Kůže, pod kterou houstla srst, přímo páčila. Byl to však příjemný pocit, podobný tomu, jaký se zažívá v horké lázni.

"Už nechci!" vzlykal zloděj. "Měla jsi mi poskytnout rozkoš!"

"Jak to, že nechceš?!" podivila se Berta. "Vždyť ti stoj! Slíbila jsem, že z tebe udělám opravdového chlapa a to taky udělám! Každou pannu to bolí, tak nehořekuj! Správně, to je ono... pořádně..."

Hamniš odložil kuši, kterou předtím pečlivě zabalil do měkké kůže, a nyní s velkým zájmem pozoroval Sarovu sexuální výchovu.

"Ale já nejsem panice!" ječel lotřík s opatrným pohledem na Bertinu výhruzně zvednutou nohu.

"Ale jsi, jsi..." odvětila klidně. "Ve srovnání se mnou určitě. Ó! Ó! Tak se to ženám dělá..." Bertin drsný výraz trochu povolil.

Srst náhle pronikla Xinovou kůží. Prsty rukou i nohou se změnil v drápy. Obličej zalila vlna brnění žáru. To vyřůstaly zuby, kosti čelistí pomalu sílily a prodlužovaly se. Na jazyku se probudila chuť lidské krve...

"Moc rychle! Zpomal!" napomenula opět Berta milence. Saro poslechl, ale podle názoru partnerky nedostatečně.

Sáhla k ohništi a uchopila pořádnou rákosku, kterou si nepochybně připravila předem. Slehla ho po zádech, až se objevil krvavý pruh. Bolest ztlumila vzrušení a Saro s chrčením zpomalil milostný trysk. Berta ho uhodila znovu a ještě jednou. Tloukla pečlivě odměřeným rytmem, až se ve zlodějových očích objevilo šílenství. Chtěl se vyhnout bolesti, ale touha po rozkoši mu účinně bránila v útěku. Rozkoš i bolest narůstaly společně, proplétaly se, nebylo možné je oddělit a úplně ho zbavily vlastní vůle. Berta ho mistrovsky proměnila v otroka touhy. Přihlízející Hamniš se přestal povýšeně i a lítostivě usmívat. Zíral s rostoucí fascinací a neklidem, který se blížil k hranici děsu.

Kočkodlak zaposlouchaný do tepu vlastní krve myslel na Hanti a vraždění. Nezajímala ho trojice u ohně, ba ani celý svět. Ležel klidně jako sfinga, ale v duši mu zuřily živly lásky a nenávisti. Xin se do nich vciťoval a plul jimi jako po rozbouraném moři. Kdyby Hamniš, Berta a Saro dokázali vstřebat pouhý útržek jeho mysli, v panice by prchli do tmy. Xin dobře věděl, že v takovém případě by se nedokázal ovládnout a začal by je nelítostně pronásledovat s fialovým ohněm v očích.

"Tak, chlapečku, tak... Teď už můžeš!" Berta odhodila rákosku a přitiskla si Sarovu hlavu na ňadra. Ten prudce zazmítal bedry a potom stejně prudce vyskočil, zapotácel se a aniž se oblékl, rozběhl se do tmy. Kočkodlak zvedl hlavu a provázel ho pohledem. Hamniš teprve teď postřehl, že se Xin promění. Podvědomě pohlédl na kuši, ale neodvážil se pro ni sáhnout. S námahou polkl. Věděl, že nemá šanci a že je plně vydán kočkodlakovi na milost. Berta ležící, přesně na druhé straně ohniště nic nezpозorovala.

"Jsi na řadě, kušíři..." pronesla lenivě. "Pojď sem, jestli si troufáš..."

Hamniš ještě jednou pohlédl na Xina, potom se otočil k ženě a povolil si pás kalhot.

"Slibuji, že na tuto noc nezapomeneš..." zašeptala Berta smyslně.

## 7. Past

Šedý přízrak je přenesl na silnici, jež vedla k nedalekému velkému městu. Když stáli na krajnici a uvažovali, co dál, minul je dva selské vozy naložené pytli a klecemi s drůbeží.

"Nepochybně jedou na trh," usoudil Hamniš, který dbal, aby jeho kuše, přestože byla pečlivě zabalená, se náhodou neocitla v oblacích prachu zvedajícího se od kol a kopyt. "Koupíme tam vodítko pro našeho chlapečka. Co říkáš, Berto?"

Žena pohlédla s úsměvem na Sara a pohladila ho po hlavě jako psíka. Ten od rána, po návratu z nočního bloudění, chodil krůček za Bertou, pořád jí pohlížel do očí a málem se lísal, jak žebal o polaskání. Když na ri.i tedy teď sáhla, v Sarových očích se objevilo opravdové

psí štěstí.

"Místo toho, aby sis z něho dělal srandu," řekla Berta kušířovi, "bys mu měl závidět, pocítil totiž něco. o čem ty můžeš jenom snít. Jsi příliš arogantní a sebejistý, než abys mohl být opravdu šťastný."

"Nenařikám si," odsekl Hamniš, "a ty zřejmě taky ne... Zlomila jsi mu charakter. Tomu říkáš opravdový štěstí?"

"Charakter?" pokrčila Berta rameny. "On nějaký měl? Rozhodně za málo dostal až příliš mnoho! Zřejmě jsem na něho moc hodná..."

"Nemůžete dát konečně pokoj?!" rozzlobil se Xin. Na polní bordel si hrajte v noci! Teď máme práci! Chápete to nebo vás mám roztrhat?!"

Hamniš, zvyklý na disciplínu, se okamžitě postavil do pozoru.

"Promiň, kapitáne, už se to nebude opakovat. Čekáme na rozkazy."

Berta zřejmě chtěla něco říct, ale rozhodla se netlačit na pilu.

Xin mlčky hleděl na svou partu. Po poslední noci je opravdu zatoužil zakousnout. Celou trojici, důkladně, kost za kostí, až k morku. Ale potřeboval je, takže jen stiskl rty.

"Půjdeme do města hledat Suminořany, kteří se ocitli v tomto světě," prohlásil. "Potom se poradíme, jak je shromáždit a odvést. Saro půjde se mnou jako tlumočník, Berta vpředu, Hamniš hlídá vzadu!" otočil se a vykročil k městu.

Beze slova ho následovali ve stanoveném sledu. Když došli k bráně, Berta prokázala svou užitečnost, Protože úspěšně odvrátila pozornost městské stráže. Zdejší jazyk k tomu znát nepotřebovala. Kolébavě došla k ozbrojencům a bez zábran jim začala ohmatávat údy a pytlíky. Na odpor nenarazila, dokud z bašty nevyběhl důstojník, který chechtající se vojáky seřval a Bertě jednoznačným gestem přikázal, aby vypadla. "Mezitím Xin, Saro a Hamniš prošli bez potíží bránou.

O několik desítek kroků dál počkali na Bertu, která k nim došla s výrazem uražené královny.

"Nemám ráda horlivce!" prohlásila. "Ale ještě jim to vykreslím..."

"Jdeme!" Xin ukázal na nedaleké tržiště.

Procházeli mezi stánky a rozhlíželi se. Nic zvláštního se nedělo. Obyčejný trhový den. Dav kupujících a prodávajících neustále houstl, ale nikde žádný rozruch, který podle přízraková názoru měli vyvolávat vetřelci z jiného světa.

"Rozdělíme se!" rozhodl posléze kočkodlak. "Vmísíme se do davu a budeme naslouchat, jestli někdo nemluví suminorsky. Saro půjde se mnou, vy zvlášť. Každou půlhodinu se setkáme tam v rohu u studny. Jasně?" Berta i Hamniš přikýkli a okamžitě se ztratili v davu. Byl už tak hustý, že i Berta v jasně červených šatech I rychle zmizela Sarovi z dohledu. Ten okamžitě zesmutněl.

"Nečum za ní!" šťouchl do něho Xin. "To jsi se doopravdy ještě nikdy nezamiloval? "

"Nemůžu bez ní žít!" zaúpěl zloděj. "Určitě ji tady nenecháme?" pohlédl prosebně na kočkodlaka.

"Nenecháme." Xin pochopil, že Saro je ve stavu, kdy s ním musí jenom souhlasit. "Čím rychleji najdeme, zbloudilé Suminořany, tím rychleji zase uvidíš Bertu." I

"Tak jdeme!" celý vzrušený vtáhl kočkodlaka do davu.

"Rozumiš, o čem se tady mluví?" zeptal se po chvíli Xin.

"Jako obvykle," odvětil Saro. "Nic zvláštního, kapitáne, diskutují o tom, co koupit, smlouvají, drbou."

"O čem? Nemluví o nějakých cizincích ve městě?"

"Ne, kapitáne. Zmínili se o mágovi, který neznám0! odkud nedávno přišel ke králi."

"Tohle je hlavní město království?"

"Zřejmě ano, kapitáne."

Xin se zaposlouchal do šumu, který je obklopovali. Nedokázal vylovit ani jedno suminorské slovo. Jednou mu připadalo, že něco zaslechl, ale když se zaposlouchal víc zjistil, že jde jen o náhodnou shodu zvuků.

Saro se při poslechu drbů od kočkodlaka trochu vzdálil, ale celou dobu zůstal v dohledu. Lepil se ke každé hovořící dvojici nebo skupince. Odvažoval se tak blízko, že se Xin začal znepokojovat, jestli se nezajímá o jejich peníze, což mohlo skončit zbytečným rozruchem a potížemi. Saro však kupodivu ani jednou nepohlédl na měšce, přestože mu visely blízko rukou. Zato Xin zjistil něco jiného - lotfíka někdo sledoval. Muž v nenápadném oděvu, jen o málo vyšší než Saro, se jakoby náhodou ocital na stejných místech jako on, vždycky však za zády suminorského zlodějíčka. Xina napadlo, že je to možná zdejší zloděj nebo špeh a pro všechny případy se k nim přiblížil.

To zachránilo Sarovi život. Tři ženy, kterým právě naslouchal, v jednu chvíli najednou ustoupily od stánku a Saro, aby se s nimi nesrazil, udělal totéž. Zády narazil na skupinku procházejících měšťanů, kteří se museli zastavit, a dav v tomto místě zhoustl. Ocítl se v něm i muž, jenž Sara sledoval. Kdyby byl kočkodlak jen o půl kroku dál, nůž v ruce neznámého muže by nezahlédl. Ostří směřovalo přímo do zlodějových zad.

Xin odvážně vkročil mezi měšťany. Ruka s nožem zrychlila pohyb. Někdo do kočkodlaka vrazil. Ten sáhl Po útočníkovi pravou rukou, kterou přeměnil v kočičí tlapu. Rozezlený měšťan bezohledně strčil do Xina, který se proto o okamžik zpozdl. Ostří vklouzlo Sarovi do zad; zloděj pocítil bodnutí a bezděčně se prohnul.

Spáry stiskly vrahovi zápěstí a zlomily kosti i rukojeť nože; hluboko do prstů vmáčkly nýty, upevňující střenku. Obešlo se to však bez křiku i nářku. Neúspěšný vrah sebou trhl a ke Xinovu úžasu mu snadno zmračenou ruku. Působil dojmem, že bolest vůbec necítí. Upustil nůž a spěšně vklouzl do davu. Xin ho nepronásledoval, přidržel Sara.

"Co se mi stalo?" třásl se zloděj.

"Bodli tě nožem do zad."

Saro zbledl.

"Hluboko?" vytřeštil strachem oči.

"Ne, nanejvýš dva palce. Jdeme pryč!" vedl ho Xin ke studni. Opodál stál u domovní zdi Hamniš. Jeho kuše ležela na dlažbě a on sám se pokoušel ovázat si krvácející pravé předloktí.

"Někdo mě chtěl zabít!" sykl a rozhlížel se. "Zašel jsem zajeden stánek a nějaký muž se beze slova pokusil bodnout mě do krku. Kryl jsem se rukou..."

"Utekl?" zeptal se Xin.

"Nežije," procedil Hamniš. "V levé ruce jsem měl připravenou kuši."

"Vždycky chodíš s napnutou kuší?" zajímal se kočkodlak.

"Vždycky, ale když se nic neděje, napínám ji jen na jednu třetinu. Jako teď. Místo řečí mi raději pomoz kapitáne."

"Sara před chvílí bodli do zad," řekl Xin, když Hamniše ovázal.

"Vidím..." zamručel Ronijec. "Je to dlouho?"

"Minuta, možná dvě."

"Tak to nebyl ten můj. Zastřelil jsem ho dřív."

"Sledují nás..." Kočkodlak obhlédl okolní dav.

"Berta!" vyjekl zoufale Saro.

"Jen klid!" Hamniš ho zdravou rukou přidržel za límec a nedovolil mu vběhnout do davu. "Tím jí nepomůžeš a sám zahyneš."

"Zabijí ji. Možná ji už zabili!" Saro se nedokázal uklidnit. "Musíme ji zachránit..."

Xin mu vrazil facku.

"Hned ji najdeme," slíbil, když se Saro trochu probral. "Kdyby ji zabili, byl by slyšet křik."

"Třeba zašla za stánky, ke stejné zdi jako já," napadlo Hamniše.

"Jdeme!" rozhodl Xin. "Co tvá ruka a kuše?"

"Povrchové zranění, a z kuše můžu vystřelit ještě jednou. Mám ji napnout víc?"

"Nemáme čas! Mějte oči i vzadu!" Kočkodlak vyrazil napříč tržištěm.

Po několika krocích je obstoupili vrazi. Zcela nenápadně, všichni vypadali docela obvykle. Pořád však počítali s překvapivým útokem. Muž, který napadl Xina, při pohledu do jeho očí pochopil svůj omyl a okamžitě ustoupil. Xin se ohlédl. Za nimi stáli tři. Hamniš to postřehl také, jakoby náhodou se otočil a vpálil šíp do břicha tomu, který se přiblížil nejvíc. Zasažený muž zůstal udiveně stát. Nepadl, nedal najevo sebemenší bolest, pouze zbledl. Ostatní dva ho uchopili v podpaždí a odtáhli.

"Nepřežije," prohodil Hamniš ke Xinovi. "Zásah přímo do aorty..."

"Prozatím je cesta volná," odpověděl kočkodlak.

Bez dalšího váhání pronikli za řadu stánků. Válelo se tu smetí, prázdné pytle, bedny a sudy. Jakmile zmizeli z očí případných svědků, Hamniš začal napínat kuši. Saro se rozběhl napřed a horečně nahlížel do každého koutku. Xin ho následoval a dbal, aby zloděj nezůstával sám.

Zaslechli tupý úder a po něm rachot padající bedny. Než doběhli k místu, odkud zvuk dolehl, za hromadou různých krámů vstala Berta a upravovala si shrnuté šaty.

"Tady jste..." pronesla roztržitě.

Saro stanul a zíral na ni jako uřknutý. Xin ho obešel a přistoupil blíž. Jeden z úkladných vrahů ležel Bertě u nohou se spuštěnými kalhotami. Neúspěšně lapal po dechu, obličej mu rychle modral.

"Dusí se," vysvětlila Berta lhostejně. "Hned dodělá..."

"Co je mu?" zeptal se Xin.

"Dostal patou do páteře, do stejného místa jako Saro u ohně, jenže tomuhle strnulé nervy nerozmasíruju..."

"Co se stalo?" Hamniš k nim přistoupil s kuší připravenou k výstřelu.

Berta je beze slova odvedla o několik kroků dál a ukázala další mrtvolu v tratisti krve.

"To je obchodník, od kterého jsem chtěla koupit náhrdelník," sklonila se, zvedla ze země šňůru modrých kamenů a zapnula si ji kolem krku. "Šli jsme sem, protože jsem mu měla zaplatit tělem..."

"Mluvila jsi s ním?" přerušil ji zaujatě Xin. "Rekněme, že jsem použila univerzální jazyk..." pokrčila Berta rameny.

"Najednou se objevil ten druhý, j ubožáka probodl nožem a pak se vrhl na mě. Vyhrnula jsem si sukni a protože to byl chlap, napadlo ho, že si napřed užije a podřízne mě až potom. Když si tedy na mě lehl, zařídila jsem, aby přestal dýchat," pooděšla a nahlédla za bedny. "Hele, už dostal křeče! A můžete mi povědět, proč má Saro na zádech krev a Hamniš zraněnou ruku?" změnila téma. "Co se tady děje?" "Měli jsme najít Suminořany..." začal Xin. "Obávám se," vmísil se Hamniš, "že ze Suminoru jste v tomto městě jenom vy..."

"Pojďte blíž," přikázal kočkodlak, "vrátíme se a budeme chtít od přízraku vysvětlení."

Když se ho všichni dotkli, stiskl kámen a si: "První svět".

Nic se nestalo.

Pouze amulet, který Xin svíral v pravé dlani, byl pořád teplejší...

Za normální situace by ho kočkodlak začal pozorně prohlížet, ale nyní zasáhlo magické vědění, které mu předal Rodmin. V Xinově mysli se najednou zjevila myšlenka "nestabilní magie", takže okamžitě strhl amulet z krku a odhodil ho k nejbližší zdi.

Dobře, že neotálel. Ještě než artefakt doletěl k zemi, rozstříkl se do černé skvrny, která prudce zavířila a vysunuly se z ní tři černé tlapy se spáry. Ty okamžitě rozdrásaly stěnu domu, strhly omítku a zanechaly v cihlách hluboké brázdy. Jedna z přízračných tlap zavadila o žulovou dlažbu a vykřísila z ní proud jisker. Netrvalo to ani jeden srdeční tep, a hned potom všechno zmizelo - kromě podrápaných cihel a oblaku sedajícího prachu.

"Kletba démonových spárů..." konstatoval klidně Hamniš. "Velice odporné i velice užitečné zaklínadlo. Dá se vložit na libovolný předmět... Měl jsi štěstí, kapitáne, že jsi neztrácel čas, jinak by tě roztrhalo na cucky," pokýval hlavou. "Nepřežil bys."

"Vím..." kousl se Xin do rtů.

"Copak? Uvázli jsme tady?" zeptala se Berta.

"Vypadá to tak..." odpověděl místo kočkodlaka Hamniš a zvedl hlavu. Současně pohnul rukou a v kusu něco kovově cvaklo. Najednou zvedl zbraň k rameni a vystřelil.

Xin se nevyptával, pouze sledoval pohledem dráhu střely.

Šipka byla pochopitelně rychlejší. Xin jen zahlédl. Jak z okénka podkroví domu na protější straně tržiště vypadla natažená kuše, sklouzla po srázné střeše a zabavila se na římse domu.

"Ustupte z dohledu!" poručil Hamniš a znovu nabíjel kuši.

"Jak jsi to poznal?" zeptal se Xin.

"Sám bych se tam postavil..." odpověděl Ronijec. "Vidím, že nás tady někdo loví i s nadháněči. Co uděláme, kapitáne?"

"Zmizíme odtud!" rozhodl kočkodlak. "Zbytek probereme, až budeme v bezpečí."

"Asi nebude rozumné vyjít ven," namítl Hamniš. "Vzadu jsem zahlédla nějakou uličku," ukázala Berta.

"Veď nás!" navrhl Xin.

"Dávejte pozor, abyste nevyšli na volné prostranství," varoval kušíř. "Držte se za stánky."

Za několik minut se ocitli v úzké, tmavé a moči i páchnoucí uličce.

"Víš určitě, že vede ven?" zeptal se Saro. "Jak bych mohla?!" rozčilená Berta mu dala pohavek. "Myslíš, že jsem tudy někdy šla?" "Uklidněte se!" mímil je Xin. "Jdou za námi!" ohlásil Hamniš. "Saro, běž najít průchod!" přikázal kočkodlak a stanul vedle Ronijce.

V ústí uličky se objevili další úkladní vrazi. "Pět!" konstatoval chladně Hamniš a zapřel si kuši o bok.

"Ještě počkej," zadržel ho kočkodlak. "Třeba něco povědí..."

"Neměli jsme Sara posílat pryč," odpověděl kušíř.

"Chyba, kapitáne..."

"Kdo jste? Proč nás pronásledujete?!" nevsímal si ho Xin.

Odpověděl mu záblesk vytasených mečů. Hamniš srazil střelou prvního útočníka, na zbývající to ale nijak nezapůsobilo. Šli dál bez ohledu na dvě následující šipky, které srazily k zemi další dva. Poslední dvojice se ani neohlédla.

"Nějací šilenci!" rozčilil se Hamniš. "Normální lidi by už utekli..."

Jenže tihle nejen neutíkali, ale navíc i ti zasažení začali vstávat. První z nich uchopil meč a připojil se ke zdravým společníkům.

"Zasáhl jsem ho mezi oči..." řekl Ronijec zdrceně.

"Použij stříbrnou střelu!" poručil Xin.

"Mám jenom jednu..."

"Oni to nevědí!"

"Moment... Musím nabít..." sáhl do vaku. "Ustupte!"

Pronásledovatelé nijak nespěchali.

"Jsou očarováni kouzlem, které je ve chvíli smrti změní v živé mrtvoly," řekl kočkodlak, aniž spustil z nepřátel oči. "Když žijí, nepocítí ují bolest..."

"Něco jiného ale cítí!" vmísila se Berta.

"Byl ten tvůj dost živý?" zeptal se ironicky Hamniš.

"Tamhle jde..." zachvěl se jí hlas. "Ten modrý v obličejí..."

"Teď už bys ho určitě nesvedla," ucedil Xin.

"Myslíš, že jsem nikdy nedala živým mrtvolám?!" ohradila se Berta. "I to se stávalo..."

"Šest! Kéž se propadnou do pekel!" vzplanul Ronijec.

"Připraven?" uklidňoval ho Xin.

"Připraven!" zavrčel Hamniš.

Neplýtlval střelou na jednoho protivníka. Počkal na okamžik, kdy dva vrahové náhodně stanuli jeden za druhým. Stříbrná šipka vystřelená z kuše natažené naráz prostřelila prvního útočníka, který se zhroutil na ulici jako hromádka hadrů. Druhý zasažený, onen udy. I šený Bertin milenec, okamžitě vzplanul jako velký slaměný vích. Při tomto pohledu ostatní poplašeně ustoupili.

"Tudy!" vyklonil se Saro za rohem zdi. Rozběhli se k němu a ocitli se v další uličce mezi I zadními stěnami domů. Dvakrát zahnuli a stanuli před I vysokou cihlovou zdí. Kdyby kočkodlak zatínal drápy do skulin, možná by překážku zdolal. Ostatní neměli I šanci. Berta se zastavila, pohlédla na zeď a beze slova I se otočila k Sarovi. Rozmáchl se.

"Nebij ho!" uchopil ji kočkodlak za zápěstí. "Nevěděl jsem to!" vyjekl Saro a kryl si hlavu rukou. I "Taky jsem tady nikdy nebyl..."

"Tiše!" natáhl kočkodlak uši. "Jdou sem..." potvrdil po chvíli.

"Zůstalo mi osm obyčejných střel," oznámil naprosto klidně Hamniš. "Nepřipustím, aby se mě zmocnily živé mrtvoly, jednu tedy hodlám ponechat pro sebe. Má ještě někdo zájem?"

"Budu vpředu, kryj mě." Xin nabídku ignoroval. "Je to tady úzké, můžeme se bránit dlouho." "Jak dlouho?" zeptala se Berta. "Do konce," odsekl kočkodlak a připravil se k Proměně.

Saro zatahal Hamniše za rukáv. "Hm..." pohlédl na něho kušíř. "Já... chci..." zloděj polkl, "ten šíp... Ne... nebudí to

bolet?"

"Zařizeno, chlapecu," přikývl Ronijec vážně. "Prostě se propadneš do tmy..."

U zdi, která přehrazovala cestu, se objevil šedý přízrak.

"Proklínám vás, zrádci!" Hamniš zvedl kuši, ale měl tolik rozumu, aby neplýtl střelou. Pouze stál a mířil přízraku na hlavu. Ten ale tentokrát vypadal jinak. Měl obličej a docela výrazné lidské rysy.

"Odpusťte, ale já jsem vás nezradil," pronesla emanace.

"Nevěříme ti!" Berta přiskočila a zabodla nehty přízraku do očí. Samozřejmě nenarazila na žádný odpor. Rozlícená žena začala mávat rukama a pokoušela se přízrak rozptýlit jako obláček kouře.

"Chci vám pomoci," nevnímal přízrak Bertino úsilí. Ve zdi se otevřel průchod obroubený černými plameny. „Vstupte a budete v bezpečí."

"Tady přinejmenším můžeme zahynout v čestném boji," namítl Hamniš. "Zmiz!"

"Důvěřujte mi."

"Nikdy!" zvolal Saro, který se celý třásl.

Berta na něho uznale pohlédla, popošla k němu a pevně ho objala.

"Pověz mi, proč bychom ti měli věřit," promluvil Xin.

"Tvůj delokátor byl zatížen kletbou, která se měla aktivovat okamžitě po vyjádření požadavku na návrat do Prvního světa. Bylo to účinné, vid? Podařilo se mi zpomalit účinek zaklínadla, takže jsi měl možnost se toho artefaktu zbavit..."

"Jdeme!" rozhodl kočkodlak.

Berta objala Sara pevněji a oba vstoupili do černé skvrny.

"Teď ty!" přikázal Xin Hamnišovi.

Kušíř chvíli váhal, ale když zaslechl v uličce dusot, otočil se a vběhl do portálu. Xin skočil za ním a průchod se v okamžiku změnil v plnou zeď.

## 8. Víze budoucnosti

Stáli v místnosti plné pergamenových svitků. Ležely na stole, políčkách i podlaze, mezi magickými rekvizitami a prachovnicemi s ingrediencemi. V rohu pod úzkým oknem seděl v křesle plešatý stařec, na kterého mířil kuší nervózní Hamniš. Starcův obličej už předtím spatřili jako obličej přízraku. Berta pořád pevně objímala Sara.

"Ani se nehni!" cedil mezi zuby Ronijec. "Neopovažuj se myslet na zaklínadla..."

"Nic ti neudělám," odvětil stařec unaveným hlasem

"Zato já tobě rád... Poslední mág, který si se mnou takhle zahrával, nosí teď v páteři hrot mého šípu a veškerou svou magickou moc spotřebuje na to, aby mohl dýchat a hýbat rukama a nohama."

"Jmenuje se Aldmudoch..." pronesl stařec klidně.

"Jak to víš?" Zaskočený Ronijec sklopil kuši.

"Jsem Kiser, a tobě říkají Hamniš Bodec."

"Ty?" Hamniš sklonil zbraň docela. "Proč jsi to neřekl dříve?"

"Znáte se?" zeptal se Xin.

"Stará historie..." Ronijec odložil kuši na stůl.

Berta začala olizovat Sarovi ucho a on jí vsunul ruku pod šaty.

"Za těmi dveřmi je postel..." ukázal jim hostitel.

Žena poděkovala kývnutím hlavy a odvedla zloděje do ložnice.

"Taky jsem ledacos prožil," obrátil se Hamniš ke Xinovi, když se za Bertou a Sarem zavřely dveře.

"Ovšem, napadlo mě to," přikývl kočkodlak, "když jsi na tržišti pronesl slova 'démonovy spáry'. V Suminoru, Karu, Ronu, dokonce ani v císařství Jižního souostroví takový druh bojové magie neznají. Tpto kouzlo nepochází z našeho světa..."

"To je pravda," vpadl Kiser. "Ale on to neví. Prostě viděl tuto zbraň u mága Aldmudocha, kterého zmrzačil."

"Co dělal mág z jiného světa v Suminoru?"

"To bylo v Ronu," upřesnil Hamniš, "na okraji Pustých hor."

"Mágové už dlouho znají způsoby, jak se pohybovat mezi světy," odvětil Kiser. "Potíže začínají až tehdy, když tyto znalosti zkoušejí využít k získání moci přesahující hranice domovského světa. Titul Vládce všech rozměrů jsoucna láká mnoho ctižádostivců..."

"Rodmin mi o tom nic nepověděl," namítl Xin.

"Mág Rodmin to nevěděl."

"On? To není možné! Je..."

"...dvorním mágem krále Redrena," dokončil Kiser. "Do kouzla cest do jiných světů se nikdy nezasvěcují mágové, kteří zasahují do politiky, protože by se o tom Wohli doslechnout panovníci toužící po slávě a výbojích."

"Erkal?"

"Ano, byl naším rezidentem ve světě Suminoru. Bohužel byl příliš hloupý." "Vaším? Vás je víc?"

"Jsme strážci světů, ale občas některý z nás zradí. Jako teď..."

Ze sousedního pokoje zaznělo rytmické vrzání postele a za okamžik Sarovo bolestné kvílení. Mág, kušíř i kočkodlak přerušili hovor a bezděčně naslouchali. Zloděj najednou zavyl, jako by ho vraždili, až přítomným I ztuhla krev v žilách. Xin i Hamniš se vrhli ke dveřím, I ale zadržel je Bertin hlas, rozechvělý vášní. "Ještěě-ááá!" Saro se přímo zalykal.

Kušíř i kočkodlak na sebe užasle pohlédli. Kiser seděl s neproniknutelným výrazem.

"Kde jsme skončili?" navázal posléze. "Aha, u zrady! Přes První svět vede cesta do všech ostatních světů. Obloha Prvního světa je každou chvíli oblohou některého z Paralelních světů; to poskytuje fascinující astronomické efekty, jak jste možná zjistili. Často se stane, že do Prvního světa náhodou proletí ptáci, vítr tam přináší semena ze všech světů, proto se tam vyskytuje tolik zajímavých rostlin. Avšak nejúžasnější vlastností Prvního světa je, že prostě nemá hranice. Není omezený. Proto, a také kvůli častým změnám oblohy je nesmírně snadné v něm zabloudit. Lidé, kteří kdysi vyrazili dobýt První svět, v něm dodnes bloudí jako hordy kočovníků, samozřejmě pokud s sebou vzali ženy. Také je tam možné potkat politováníhodné skupinky vetších starců, zbytek původně pyšné armády dobyvatelů."

"Předtím jste mi říkali něco jiného," promluvil Xin a odvrátil pohled od dveří ložnice, odkud pořád doléhalo křečovitě kvílení, už mnohem tišší.

"Právě dosahuješ druhého stupně zasvěcení, ctěný kapitáne," odpověděl mág. "Jak jsem tedy řekl, První svět není možné dobýt. Ti, co se o to pokusili, rychle přestanou být hrozbou. Nekonečnost prostoru a času

je neúprosně připraví o síly i prostředky, mnohdy také o chování a smysly. Mnohem nebezpečnější jsou ti, kteří projdou Prvním světem nevšímavě a vedeni zrádnými mágy nesou oheň a železo do jiných paralelních světů. Nestává se to často, protože v paralelním světě, ze kterého vyrazí k výbojům, musí panovat jedna země, jedna vláda a jedna vůle. Potom se dříve či později zrodí plán na dobytí celého vesmíru."

"To je šílenství!" zvolal Hamniš.

"Ano, šílenství," souhlasil mág, "ale když máš takovou šanci nebo ti připadá, že ji máš, co tě může zadržet?"

"Rozum..." začal kušit.

"Ne! Tolik rozumu lidé nemají. Nikdy neměli a mít nebudou."

"Ale vy..." vmísil se kočkodlak.

"Někdy nám připadá, že jsme nad touto touhou, ale víme, že se mýlíme. Když se možnost stane realitou, když pohádková moc je zdánlivě na dosah ruky, dříve nebo později pokušení podlehnou každý z nás mágů-strážců. Naštěstí se nikdy nestává, že se to přihodí všem naráz, dokonce ani většině. Ostatní tedy vždycky dokáží odpadlíky zastavit. Alespoň dosud to dokázali."

"A ty?"

"Také jsem podlehl, ale se mnou je to jiné. Můžu být upřímný k vám i k sobě, protože umírám a už žádné armádě velet nebudu. Když jsem byl mladý a věrný ideálům, sám sebe jsem zaklel tak, aby se mé tělo samo sežralo zevnitř, kdybych nedodržel slovo. Možná bych zůstal zdravý, ale v návalu idealismu jsem to kouzlo navíc zaklel amnézií a tím na kletbu zapomněl. Tak jsem znemožnil vydírání sebe sama a kromě víry v dobro mě to neodrazovalo od pokušení moci. Ukázalo se, že té víry mám málo. Takže jsem podlehl, připojil se ke spiknutí a tehdy jsem si vzpomněl. Bohužel, vzpomenout si bylo možné až po spuštění kletby sebezáhuby. Je to zábavné, vidíte? Sám sebe jsem vrátil na cestu ctnosti rychle, účinně a rázně..."

Xin ani Hamniš neodpověděli.

"Nemůžu se vyléčit, protože v mládí jsem byl neobyčejně schopný a nápaditý mág... Jediné, co mi zbývá je získat úctu v očích svého bývalého já a tedy vám pomoci. Pomoci světu Suminoru, než ho napadne armáda, kterou nedokáže zadržet žádný samostatný stát. Nyní bojujete, abyste poskytli Suminoru čas na sjednocení a odražení útoku."

"Mým úkolem bylo nepřipustit válku světů!" namítl kočkodlak.

"Jistě, nemělo k ní dojít, protože Suminor měl být dobyt mnohem dříve..." usmál se mág trpce. "Budřád, kapitáne, že ostatní mágové-strážci si to dosud myslí."

"A proč mám bránit Suminor já?" zeptal se Hamniš.

"Naše dohoda pořád platí!" oznámil kočkodlak.

"Jde ještě o něco víc," řekl Kiser. "Jsi svobodný, Hamniši, a ve světech, kde vládne jedna moc, není místo pro svobodné lidi, kteří si chodí kam chtějí, dělají si co chtějí a svobodně volí stranu, na které hodlají bojovat. Skončí tvé toulky s věrnou kuší na rameni a dohadování o odměně."

"To mě trochu přesvědčuje," odpověděl Hamniš, "a souhlas s dohodou věc potvrzuje. Jsem i nadále vaším žoldněm!"

"Přístup ke stolu, kapitáne," žádal mág. "Pod papíry najdeš zrcadlo, pohlédni do něj!"

Xin to učinil a Hamniš mu nahlížel přes rameno.

Zrcadlo ukazovalo obraz Prvního světa. V popředí byla známá osamělá skála. Po chvíli se objevily oví armády, útočící strigy a proti nim letící střely se stříbrnými hroty, zatím ustrnulé ve vzduchu. Všechno právě tak, jak to znehybnělo v okamžiku, kdy do děje zasáhl příznak.

"Nyní uvidíš pokračování," oznámil Kiser.

Obraz ožil. Řada běžících strig se střetla s mračnem střel. Nadpřirozeně rychlé stvůry snadno uhýbaly střelám a do trávy se bezvládně zhroutilo jen několik z nich. Doběhly k první linii nepřátel. Stříbrné trojzubce a sítě byly zbraní mnohem účinnější. Strigy byly sice značně rychlejší než lidé, kteří jim vzdorovali, ale dokud sítě aři zachovávali sevřený šik, nemohly jim moc ublížit. Zmítaly se, útočily a uskakovaly, spálené nenáviděným kovem. Každou chvíli některá bodnutá hroty trojzubce klesla v křečích k zemi, zkroutila se a tehdy zřejmě přestalo působit zaklínadlo, jež je chránilo před slunečním světlem, protože zasažené strigy vzplanuly. Lučištníci připravení za sítě aři nepřetržitě stříleli. Zrcadlo nepředávalo zvuk, ale při pohledu na rozevřené tlamy strig, kmitající jazyky, zuřivě vytřeštěné oči, ve kterých i v denním světle bylo možné zahlédnout fialový svit, nebylo obtížné si představit nelidský řev a nářek ozývající se nad budoucím bojištěm. Za necelou čtvrt hodinu od zahájení útoku zahynula čtvrtina strig, zbývající však dále útočily s úporností, jež neznala pud sebezáchovy. Drápy, z nichž se kouřilo, rvaly stříbrné sítě, uhýbaly ránům a zkoušely zasáhnout lidi. Na několika místech se jim to podařilo, sítě aři vytažené z řady okamžitě rozsápaly, ale mezery se rychle

zaplavaly. Obranná linie se prohýbala, ale před strigami otupovala jen nepatrně. Přestože bylo nepochybné, že stvůry neustoupí a budou útočit, dokud všechny nezapnou, nezdálo se možné, že ovládnou bojiště.

Až do chvíle, kdy před masu suminorských vojsk Vstoupili kušíři. Vytvořili dvě řady; první řada poklekla, zamířila a všichni střelci vystřelili naráz. Salva obyčejných šípů proletěla zády namačkaných strig, uj. jak jim neublížila, nanejvýš je ještě podráždila, a srazila celé řady síťů. Strigy se vrhly do mezer a začalo se zdát, že lidé spadli do mixérů. Do výše létaly utržené ruce, hlavy i vnitřnosti. První linii nepřátelské armády zachvátil chaos, do kterého kušíři vypálili ještě jednu vražednou salvu; poté změnili tvar formace a otevřeli ve vlastním dvojřadu mezery pro třetí řadu suminorských vojsk.

Tvořili ji kočkodlaci.

Xin napjatě zíral do zrcadla a hledal mezi nimi vlastní rysy nebo přinejmenším podobu, jež by naznačovala, že hledí na své potomky. Nic takového nepostřehl. Kočkodlaci postupovali sami, bez podobných průvodců, jací drželi na vodítkách strigy. Pokud předtím útočící stvůry připomínaly živel, vlny nenávisti posedlé touhou vraždit, nyní bylo zřejmé, že do boje jdou myslící šelmy. Kočkodlaci se blížili klusem a jakoby mimochodem se v běhu proměňovali. Prostě se sklonili k zemi a dál už pokračovali v běhu po čtyřech. Nezrychlili, pouze jejich pohyby se staly plynulejšími a pružnějšími. Postupně dobíhali k nepříčetným strigám, za jejich zády usedali na zadní tlapy a po zvolení vhodného okamžiku a místa se silně odrazili, a přelétli nad hlavami stvůr přímo do houfů nepřátel. Zakrátko se nad bojištěm vznášel rudý mrak z kapek krve.

V zrcadle se opět objevila linie suminorských vojsk To už byla řádná armáda. Nezdálo se, že suminorští pe' ši těžkooděnci budou mít v této bitvě moc práce. Vojači stáli a sledovali činy stvoření Ona, která už začala zatlačovat na ústup celou nepřátelskou armádu, stále víc připomínající chaotickou hordu vyděšených lidí, kteří myslí jen na vlastní záchranu. Ve středu obrazu s

Objevilo velení suminorských armády. Rozkazy vydávala energická mladá jezdyně se zlatou korunou. Nápadně se podobala Redrenovi. Vládkyni doprovázeli dva přeměnění tvorové - vlkodlak a kočkodlak. Xin rovněž zahlédl, že kůň má dlouhé, přímo kančí kly a červené oči. V jednu chvíli se mladá královna ušklíbala způsobem, který Xin dobře znal, sňala korunu a bezstarostně ji zavěsila na hrušku sedla. Tu obraz zmizel a v zrcadle se objevil Xinův a Hamnišův obličej.

"To je Gentaja II., pravnučka tvého krále, kapitáne," vysvětlil s námahou Kiser. Kletba zřejmě působila rychle, protože mág vypadal mnohem hůř než při jejich příchodu. "Jak vidíš, dokáže si poradit. Na vás nyní záleží, jestli vůbec dostane příležitost se této bitvě účastnit."

"V životě jsem neviděl takovou řež..." vrtěl hlavou Ronijec.

"Jistě. Mágové, zdrcení vizí suminorských nestvůr, pronikajících do dalších světů, uzavřeli po těchto jatkách průchody do Prvního světa. Strach je velkým strážcem svobody a spravedlnosti..." Kiser se prudce rozkašlal, na rtech se mu objevila černá pěna. "Můj čas se blíží..." sípal. "Tam..." ukázal na poličku, "jsem vám připravil..."

Hamniš uchopil ukázanou krabici, přinesl ji ke stolu a otevřel.

"Stříbrné střely!" zvolal potěšené a vytahoval šipky balené do silného svazku. "Přesně dva tucty ocelových, výborně! A tyto?"

"Opatrně!" varoval ho mág. "Nesahej na hroty!"

"Jaký je to kov?"

"Beryllium. Ve vašem světě jej neznáte. Pro lidi je Jedovatý a pro netvory mnohem škodlivější než stříbro. Pouhé škrábnutí berylliovým ostřím se nezahojí, dokud celá rána není vyříznuta spolu s okolní kůží a svaly, při; větším zranění není záchranu."

"Půl tuctu," Hamniš pečlivě balil obávané zbraně "Udělám z nich něco užitečného..."

"Co je tohle?" Xin vytáhl z krabíčky svazek nenápadných přívěsků z běžných kovů a kamenů, pokrytých primitivními rýhami. Visely na obyčejných řemíncích nebo přímo na plátěných stužkách.

"Bývaly to laciné talismány prodávané jarmarečnickými šarlatány," šeptal Kiser. "Nyní je každý z nich zatížen kletbou démonových spárů..."

Kočkodlak spěšně odložil artefakty na stůl. "Bez obav," uklidnil ho mág. "Jsou stabilní. K uvolnění kletby je třeba stisknout amulet v dlaní a pronést slova: 'Dráp do krve' a od toho okamžiku máš čas pět úderů srdce, abys jej hodil na nepřítele. Démonovy drápy roztrhají každého, kdo se ocitne v okruhu deseti kroků od místa dopadu artefaktu. Připravil jsem jich tucet, takže s nimi můžete pocuchat dost velký oddíl." "Působí na netvory?" zeptal se Hamniš a vybral s tří amulety. Pověsil si je na krk. "Samozřejmě."

"Co vlastně máme dělat?" ozval se Xin. "V tomto městě jste měli jen zemřít. Nyní se odtud musíte dostat. Nemám už sílu, abych vás ochránil mimo svůj dům. A také vás sem nedokážu přenést podruhé pokud se zase dostanete do potíží."

"A až vyjdeme z města?" vyptával se kočkodlak "Je tam ještě mapa s vyznačenou trasou mezi světy. Díky ní se dostanete do Prvního světa a odtud do světa mága Korathose, který naplánoval dobytí Sumuru. Bohužel jsem mu v tom pomáhal..." Kiser smutně pokýval hlavou. "To jeho pochopové vás dnes pronásledovali."

Kočkodlak vytáhl a rozvinul mapu.

"Je v ní zakletý můj hlas," sdělil mág. "Když se některý z vás prstem dotkne mapy na zvoleném místě, uslyší nutné pokyny týkající se oné krajiny a další cesty, přesně jsem vám popsal cestu do Prvního světa a odtud do Korathosova světa."

"Řekl jsi, že všichni mágové-strážci nepatří ke spiknutí," řekl Xin. "Nemáme je přizvat na pomoc?"

"Co myslíš?" rozkašlal se Kiser. "Komu uvěří? Korathosovi, jednomu ze svých, nebo tulákovi z cizího světa? Pokud uvěří ve spiknutí, pak v takové, které povede k dominanci světa Suminoru. Všichni už viděli vizí bitvy..."

"Je možné Korathose nějak odhalit?"

"Postarali jsme se, aby nezůstaly žádné důkazy."

"Dosvědčíš to."

"Nebudu žít tak dlouho, abych svědčil při nejbližší Konjunkci světů. Mohu vám poskytnout záznam naší dnešní rozmluvy, ale nebude dost věrohodný, pokud ho nepodepřete jinými důkazy. Je to ten mléčný krystal na polici," ukázal. "Zapisuje každé slovo pronesené v této místnosti."

"Říkal jsi, že Korathosův svět je monokracií?" nevzdával se Xin. "Nestačí to jako důkaz?"

"Protože může podnikat výboje?" pokrčil Kiser rameny. "Každý muž může být násilníkem a vrahem, plyne snad z toho něco? Korathos oficiálně není pánem toho světa. Zasvěcení mágové se setkávají vždycky v Prvním světě, průzkum cizího světa je pokládán za projev zlých záměrů."

"Ale vy jste chodili do Suminoru!" vmísil se Hamniš.

"Protože jsme měli zlé záměry," přerušil ho Kiser. Nespoléhejte na jiné strážce, protože nevíte, co udělají. Třeba mají vlastní plány na boj o moc. V nejlepším případě vám jedni uvěří, jiní ne a už to povede k magické válce ve velkém měřítku. Skutečně to může skončit další propastí nejsoucná v Prvním světě. Mágové-strážci myslí, že jdete do Korathosova světa pro Suminořany, kteří tam zabloudili, a ať to tak zůstane. Oficiálně je Korathos povinen vám poskytnout veškerou pomoc. Pokud to však učiní, spojení mezi vašimi světy zeslábně a opět bude dostupné jen mágům. Armáda připravovaná k útoku neprojde. Pouze já vím, že Korathos speciálně chytal vaše lidi, kteří zabloudili do jiných světů. Pro tebe, kapitáne, zbyly jen nepatrné zbytky..."

"Buď rád, že umíráš," urazil se Hamniš. "Jinak by ses rychle přesvědčil, kdo je tady nepatrný zbytek!"

"Pokud tedy nic neuděláme, tak z Erkalova domu nevyjde vlna rozptýlené magie, jak jsme se s Rodminem domnívali, ale velká, nepřátelská armáda..." zamyslel se Xin.

"Bude vycházet dlouhá, nekonečná řeka lidí a koní, l' dořekl umírající mág. "Ten dům rychle rozeberou, aby nepřekážel vozům a obléhacím strojům. A rozptýlená magie už neexistuje, Korathos ji osobně stabilizoval, aby nepřekážela jeho vojskům. Zachoval pouze vnější zdání, k velké rozmrzelosti svého přítele Rodmina."

"Musíme tedy zabít Korathose?!" zeptal se Hamniš. vzal ze stolu kuši a pozorně si ji prohlížel.

"Můžeš ho místo toho přesvědčit, aby se omezil pouze na vládu ve svém světě..." usmál se namáhavě Kiser. "Dost, už mě nemučte!" zhroutil se bezvládně v křešti "Za chvíli začne agónie... Chci být sám..."

Otevřely se dveře a na prahu ložnice stanula Berta Vypadala velice spokojeně a šťastně.

"Kde je Saro? " nahlédl dovnitř kočkodlak.

"Sedí pod postelí a tráví..." usmála se široce.

"Jste dva zvrhlíci!" Hamniš, rozzlobený posledními mágovými slovy, obrátil svůj hněv jinam.

"Jen počkej! Připomenu ti to, až si půjdeš ke mně lehnout..."

"Obejdu se..."

"Jistě, zapomněla jsem, že máš svou kuši! Vystřel si z ní svůj úd přímo do nebe! Jiní se však chovají mnohem přizemněji..."

"Jdeme!" Xin významně pohlédl na mága zhrouteného v křesle.

"A co on?" zajímala se Berta. "Nějak zbledl... Netuhne?"

"Jdi!"

"No dobře..." ucouvla do ložnice a sklonila se k podlaze. "Vylez, krysáčku! Mizíme odsud!"

Saro váhavě vylezl. Měl poškrábané čelo i tváře, ukousnutý koneček pravého ucha, zakrvácená ramena a záda. Berta mu zřejmě v návalu vášně rozdrápala ránu po noži. Navzdory spoustě ran jeho obličej vyjadřoval štěstí přihlouplé jako nevinná panna znenadání svedená v křoví u domu. Při tomto pohledu si chtěl Hamniš odplivnout, ale kvůli umírajícímu hostiteli se udržel. Ronijec se tedy demonstrativně odvrátil a začal sbírat ze stolu věci, které tam měli připravené.

Mág už nereagoval na díky ani slova rozloučení. Zalehali ho samotného, sestoupili z jeho věže a sešli se v kuchyni. Hamniš začal okamžitě šmejdit ve spíži, Xin Zručně shrnul pro Bertu a Sara Kiserova slova.

"Myslím, že byste si měli vzít po jednom talismanu démonovými spáry," navrhl nakonec, "může se vám hodit."

Saro si s obavou zavěsil na šíji minci pokrytou měděnkou. Berta vybírala děle.

"Nic hezčího tu není? " rozhodla se nakonec pro ba. řevné sklíčko.

"Něco takového není ani pro kurvu!" prohlásila znechuceně. "Lidé si budou myslet, že dávám zadarmo..." "Taky je to pravda," ucedil Hamniš. "Nemusí to každý vědět!" Berta zvedla hrdě hlavu a obrátila se k němu zády.

"Jde o to, aby ti ho nikdo nechtěl ukrást," vysvětlil kočkodlak. "Já si vezmu čtyři a ostatní Hamniš."

"Nerozdělíme se na polovinu?" rozkládal Ronijec po stole bochníčky chleba a plátky uzeného masa. "Mám vlastní drápy..." poznamenal Xin. "Leda tak..." Hamniš si pověsil na krk tři další talismany. "Najíte se?"

"Určitě!" Berta se okamžitě zakousla do masa, rozlomila bochníček chleba a podala kousek Sarovi. Xin usedl ke stolu a podepřel si hlavu dlaní. "Dal bych si víno," ohlásil. "Je tam?" "A docela slušné," potvrdil kušíř a postavil na stůl džbán. "Hned najdu nějaké kalíšky..."

"Neošetříš ho?" Xin pohlédl výmluvně na Sara, Hamniš mezitím naléval víno. Berta se jen usmála. "Nechci," namítl nečekaně zloděj. "Ať to bolí, bolest je fajn..."

"Co jsi s ním provedla, k čertu?" rozčílil se kočkodlak.

"To není tvá věc, kapitáne. Je to můj chlap a je nám spolu dobře. Chceš se míchat do toho, co dělám v posteli?" nasupila se. "Říkat mi, co mám dělat? Ráda poslechnu, ale napřed ke mně přilehni sám..."

"Copak jsi ještě neměla kočkodlaka?" zeptal se vyzývavě Hamniš.

"Neměla!" Berta pohlédla Xinovi přímo do očí. "Kvůli sázce jsem dala i ghúlům v hrobce, myslela jsem si tedy, že mě už nic nezaujme. Ale život je plný překvapení..."

Kočkodlak se místo odpovědi napil. Víno bylo opravdu výtečné.

"Co uděláme?" dopil Hamniš svou dávku.

"Saro se nejdřív umyje, protože nehodlám chodit po městě s načatou obětí strigy," rozhodl Xin.

Berta šťouchla lotfika významně do boku. Saro vstal, vypil víno, potom vyhledal umyvadlo a kbelík s vodou a jakž takž se dal do pořádku. Jakmile skončil, celý dům se otřásl, od základů až po špičku věže jím proběhla křeč.

"Kiser zemřel," prohlásil kočkodlak. "Právě ztratila sílu kouzla chránící tento dům před ohněm a nepovolanými očima a ušima, zejména před magickým průzkumem. Od této chvíle Korathosovi pochopové vědí, kde jsme. Jdeme!"

"Vyznáš se v magii, kapitáne?" zeptal se Hamniš a zvedl kuši.

"Vyznám, ale ne natolik, abych mohl sám zaklínat," odpověděl Xin a vstal od stolu.

Ronijec vyhlédl oknem.

"Ještě je světlo a v ulicích je hodně lidí," prohlásil "Asi bychom se neměli pouštět do boje před tolika svědky. To není žádná ulička, ale jedna z hlavních ulic nedaleko náměstí. Když přiběhne městská stráž, ^zvládneme to."

"Máš pravdu," souhlasil Xin po krátké úvaze. "Počkáme na ně tady... Podívej se po zadních dveřích. Berto a Saro, stoupněte si k oknům nahoře, ale neukazujte se. dusíme je sem pustit a všechny zabít! Já budu u domovních dveří, Hamniš mě bude krýt od schodů. Nepoužívejte démonovy spáry, protože je tady málo místa. Berto, vezmeš jídlo. Až to začne, ty i Saro se držte Hamniše. Jasně?"

Berta poslušně přikývla. Zřejmě dobré vedela, kdy má držet jazyk za zuby.

A co mám dělat já?" zeptal se Saro.

"Přežít!" nařídil kočkodlak. "Potřebujeme tě živého. I když máš bolest rád, nechod' do boje, ledaže boj přijde k tobě. Jakou zbraň máš rád?"

"Nejvíc?" zakřenil se zloděj. "Křivák k uřezávání měšců..."

"Najdi si nějaký nůž!" Xin žert ignoroval a vyšel do síně.

## 9. Cesta světy

Vstupní dveře byly zavřené. Kočkodlak odsunul závoru a pootevřel je, aby vybízely ke vstupu do pasti, avšak ne natolik, aby přilákaly pozornost náhodných chodců. Potom se Xin proměnil a vylezl na římsu nad vchodem. Bylo tu málo místa, zaťal tedy drápy do spár mezi cihlami a vyškrábal se po omítce na trám, který šikmo podepíral strop. Tam zaujal nejvhodnější polohu k seskoku - přitom zvedl oblaka prachu - a znehybněl. Byl asi deset loktů nad podlahou předsíně.

Hamniš mezitím použil stolek s ubrusem k zakrytí okénka v patře, takže horní část schodů zmizela v hluboké tmě. Se zbraní připravenou k výstřelu kušíř stanul v nejtemnějším místě. Xin ho viděl, ale také věděl, že lidské oči ani kalný zrak živé mrtvolky Hamniše nepostřehnou.

"Jsi připraven, kapitáne?" ozval se Ronijec.

Xin nemohl mluvit, takže jen mávl ocasem. Hamniš pohyb nezahlédl, takže otázku opakoval. Kočkodlak Jedy k němu otočil hlavu a pohlédl přímo na něj. Kušíř spatřil vysoko ve tmě u stropu dvě planoucí zelená Světla, která se souhlasně pohnula nahoru a dolů.

"Rozumím."

"Jdou! Už jsou na ulici!" dolehl shora Sarův hlas.

"Tři přicházejí zezadu," dodala Berta. "Dva mají kuše!"

"Rozumíme!" zvolal Ronijec ztlumeně. Kočkodlak zavřel oči a zaposlouchal se do zvuků doléhajících z ulice. Uslyšel rozhodné kroky sedmi lidí. Když došli blíž a stanuli u dveří, zjistil, že jen dva z nich dýchají. Dveře tiše zaskřípaly a všichni vstoupí. li dovnitř. Živé mrtvolky neváhají, šly tedy první. Dva, kterým srdce dosud bila, se drželi vzadu. Současně vrzly dveře zadního vchodu.

Takže celkem deset. Hamniš má pouze šest střel, z toho nejméně dvě musí zachovat pro boj se střelci. Xin tedy musí vyřídít nejméně čtyři, a raději šest... Musí být rychlý.

Když se ocitli pod ním, kočkodlak na ně chvíli hleděl přimhouřenými očima, potom se odrazil, roztáhl tlapy a nehlučně padl na nepřítele jako velký, černý netopýr. Drápy obou předních tlap se zaťaly hluboko do lebek dvou živých mrtvol. Třetímu mrtvému se zahryzl do krku a bez ohledu na praskot lámaných lebek a páteří prudce přitáhl své oběti k sobě a na sebe. Kryl se jimi jako štítem, což bylo velice chytré, protože ho okamžitě zasáhl útok čtyř ostatních zabijáků. Řeřavá bolest v zadní tlapě znamenala, že ho škráblo stříbrné ostří. Ostatní dýky uvízly v tělech, která Xin držel, a vyvolaly v nich prudké křeče. Kočkodlak se rychle otočil, drápy táhle zaskřípaly po dlažbě předsíně, ovšem zachytily se o nějaký výstupek a získaly oporu. Xin nabyl rovnováhy.

Postavil se na zadní tlapy a napřímil se v celé své výšce. Jednoho útočníka držel v tlamě a oba další jako hadrové panáky ve zvednutých předních tlapách. Na okamžik ztuhl v této póze jako přízračná, živá šibenice.

Jeden z útočníků, kterému ještě bilo srdce, ten pohled nevydržel. Vyjekl strachem a prchal. Hamnišova šipka ho přišpendlila ke dveřím. Stříbrný hrot prošel tělem, ale kušíř dobře věděl, do koho střílí. Mířil do páteře, aby co nejvíce střípků měkkého kovu zůstalo v těle, rozmáznutých na kostech. V okamžiku smrti začala proměna v živou mrtvolu, ovšem stříbro ji účinně zabrzdilo. Tělem i šaty začala šarlatově prosvítat dráha, jíž střela prošla.

Xin pocítil na jazyku chuť krve. Naštěstí to nebyla krev živého člověka, jež působí jako droga, která zbavuje vlastní vůle, uvolňuje zuřivost a nenávisť, ale pouhá mrtvolná krev zvířecí. Kočkodlak pustil oběť s prokousnutým hrdlem a zapraskal, aby se zbavil kovové pachuti v hubě.

Další šipka vylétla ze tmy a srazila druhého muže. Ten zemřel jinak než první. Střela zřejmě prošla srdcem, kde

zanechala stříbrné piliny, a v okamžiku zahájení proměny hrudník přímo explodoval zevnitř. Magická síla rozlámala žebra a změnila tělo ve flákotu naježenou úlomky kostí.

Zbývající dvě zombie to nijak nevzrušilo. Bez ohledu na umírající živé muže zvedly dýky a zaútočily. Kočkodlak se rozmáchl a uhodil je těly, která dosud svíral v tlapách. Síla úderů roztrhla nakráplé lebky a Xinovi zůstaly v prackách jen skalpy a kousky kostí, dorážející živé mrtvolky však naštěstí srazil a zavalil dekapitovanými těly. Než je stačily odhodit, skočil na ně. První uhodil pravou tlapou do hrudi a mezi roztrštěnými žebry vytrhl zmražené srdce, které hodil ke zdi. Druhou zombii mezitím jen přimáčkl levou tlapou k podlaze, aby mu nepřekážela při likvidaci první. Poslední soupeř se však dokázal překulit na břicho a začal vstávat. Kočkodlak mu skočil všemi čtyřmi na záda, vrazil drápy mezi lopatky a vytrhl celou páteř. Zombie, vykuchaná jako ryba, s příšernou ránou v zádech, přesto hodlala pokračovat. Xin však neztrácel čas tím, že by se ji pokoušel dorazit. Opustil zmítající se mršinu a vyrazil na pomoc Hamnišovi.

Ukázalo se, že v pravou chvíli. Tři útočníci, kteří přišli zezadu, jednali mnohem promyšleněji než horda z ulice. Dvojně vstoupili jen dva, třetí postřehl zakryté okno v patře, zůstal tedy venku, chvíličky vyčkal, vy. střelil z kuše a stolek zahalený ubrusem srazil. V koutě přikrčený Hamniš se náhle ocitl v plném světle. Do této doby šero v horní části schodiště protínal jen úzký paprsek světla ze šterbiny, kterou tam Ronijec úmyslně ponechal. Nyní se ukázalo, že druhý zabiják, také kušíř, stojí pouhý krok od světelného pruhu, jehož překročení by znamenalo jeho smrt. Uvědomil si to, s kuší připravenou k výstřelu tedy čekal ve tmě na další vývoj událostí. Světlo tedy zalilo oba kušíře, kteří na sebe i mířili ze vzdálenosti necelých tří kroků...

Oslnění náhlým svitem stáli chvíličky jako dvě sochy. Kočkodlak, který sbíhal po schodech, nedosáhl na Hamnišova protivníka. Chybělo půl skoku, když oba kušíři současně stiskli spouště...

Xinovy drápy sáhly do prázdna, protože energie střely smetla cíl jeho útoku. Korathosův služebník, přišpendlený na stěnu jako motýl, se křečovitě zmítal. Magie, agónie a stříbro totiž už zahájily boj o jeho tělo. Hamniš syčivě vydechl. Kočkodlak se na něho ohlédl - bledý Ronijec se vzpamatovával. Nebyl zraněn, pouze se probíral ze šoku. Bylo zřejmé, že se vrací zdaleka. "Pás..." zasupěl, "ještě jednou zasáhl..." Xin přikývl, usedl na zadní tlapy a mohutným skokem prolétl oknem nad schody. Ocitl se přesně nad střelcem, který napínal kuší. Těživu zachytil o speciální hák u pasu, nohu vložil do nášlapného těmene pod lučištěm a právě ji narovnával. Už měl těživu skoro napjatou, když koutkem oka zahlédl klubko svalů, chlupů a drápů, které na něho padá...

V panice vytáhl nohu ze těmene. Náhle uvolněná kuše poskočila nahoru a uhodila majitele pažbou do brady. Rozdrtla mu čelist, zvrátila hlavu dozadu, zlomila spodinu lebeční a míchu odtrhla od mozku.

Xin se protivníka vůbec nedotkl. Dopadl na všechny čtyři, okamžitě přešel do lidské podoby, vstal a zhodnotil situaci. Zranění pažbou kuše bylo příliš velké i na živou mrtvolu, ve kterou se smůlovatý střelec okamžitě proměnil. Xinovo magické vědění mu vysvětlilo, že zombie tohoto typu potřebují k činnosti alespoň minimální koordinaci pohybů, kterou může zajistit jen funkční celek nejdůležitějších nervových drah. Postava ležící na zemi si zachovala zdání života, ovšem každá část těla fungovala nezávisle na ostatních. Ruce, nohy i hlava se pohybovaly různými směry a vytřeštěné oči zíraly každé jinam jako u chameleóna.

Xin ho bez obav popadl za opasek a odvěkl do domu, aby neupoutal něčí pozornost. Tělo, které se svíjelo jako omámená chobotnice, pohodil ke stěně, pečlivě zamkl zadní dveře a šel nahoru.

Hamniš se mezitím vypořádával se stresem i s posledním zabijákem, který stál nehybně u vedlejšího schodiště v místě, kde ústilo do mezaninu, na kterém bojovali. Šipka prorazila Korathosovu služebníkovi oba spánky a přišpendila hlavu k rámu dveří. Útočník se zřejmě chtěl podívat, co se na mezaninu děje, opatrně vystrčil "lávu a v této poloze už zůstal... Z proražené hlavy vycházel typický červený svit, vyvolaný reakcí stříbra \* zakletí, které mělo mrtvému tělu poskytnout zdání života.

"Nač teď asi myslíš?" Hamniš s kuší v ruce stanul vedle a se zájmem přihlížel. Shora sestupovali Saro a Berta.

"Teď by ses měl umýt ty, kapitáne," šklíbil se zloděj

Xin i bez něho dobře věděl, jak vypadá. "Najděte nějaké pláště s kapucemi!" přikázal a zamířil do kuchyně.

Miska, ve které se umýval Saro, voněla čerstvou lidskou krví... Kočkodlak polkl a hledal jinou nádobu. Během mytí si říkal, že zaklínadlo, které zabijáky okamžitě mění v zombie, mu velice pomohlo. Kdyby totiž musel zakusovat živé lidi, důsledky mohly být nedozírné. Při pouhém pomyšlení mu fialově zazářily oči. Opravdu nevěděl, jestli by se udržel a nepolkl ani kapičku. Potom ovšem... Otrásl se při pouhém pomyšlení. Tohle je jeho slabá stránka, o které se Korathos nikdy nesmí dozvědět...

"Jdeme!" oťel si obličej utěrkou a vyšel z kuchyně, Pak utěrku odhodil a převzal plášť, který mu podal Saro.

"Nedorazíme je?" ukázal Hamniš na tři živé mrtvolky plazící se v síni po podlaze.

"Škoda námahy," odvětil Xin, "už jsem se umyl." "Nehodíme na ně pytlík se spáry?" navrhl Berta. "Schovej si ho na později." Hamniš si natáhl kapuci na hlavu.

Vyšli na ulici a pečlivě za sebou zavřeli dveře. "Až sem vleze nějaký zloděj, určitě se podívá," usoudil Saro.

Xin je vedl nejdříve na náměstí, potom se spolehl na svůj instinkt a zamířil k bráně, již vstoupili do města. Do západu slunce zbývalo ještě dost času, doufal tedy: že brána bude ještě otevřená a že vyjdou nenapadl ven.

Tyto výpočty selhaly ihned, jakmile spatřili bránu. packal se před ní houf měšťanů, sedláků a vojáků. Xin tam poslal Sara zjistit, co se děje, sám s Bertou a Hamnišem vyčkával v dostatečné vzdálenosti v jedné příčné uličce. Tam Berta okamžitě rozhalila plášť, povytáhla si sukni a před kočkodlakem a Ronijcem se začala jednoznačně předvádět. Kdyby se o ně náhodou zajímal nějaký chodec, nepochybně by usoudil, že se dva muži dohadují s kurvou.

Saro se vrátil po čtvrt hodině.

"Stráž vyslýchá všechny lidi, kteří odcházejí z města!" oznámil a užasle pohlížel na Bertu. "Vyptává se, kdo jsou a co ve městě dělali. Prý hledají nějaké cizince..."

Xin a Hamniš na sebe významně pohlédli. Pouze Berta nevypadala z role a ukázala Sarovi koketně nohu.

"Co to vyvádíš?" vytřeštil na ni oči.

"Pitomečku!" rozčilila se. "Chceš, aby se lidi začali zajímat, jací ptáčekové se schovávají za rohem a co tady pohledávají?"

"Co uděláme, kapitáne?" ohmatával Hamniš ostentativně Bertina řadra.

"Rozhodně tu nesmíme zůstat přes noc," odvětil Xin.

"Ale teď se ven nedostaneme," Saro plácl Bertu po zadku.

"Zkusíme to po zavření brány," rozhodl kočkodlak a nahlédl ženě za výstřih.

"Budou potíže se stráží..." prohodil Ronijec.

"Nechtě to na mně!" Berta vyzývavě zavrtěla boky. Beru to na sebe!"

"Ale jak?" zeptal se Xin.

"Doslova!" ukázala mu laškovně rameno.

"Myslíš, že se ti to podaří se stráží ve službě?"

"Milý kapitáne!" Berta ohrnula rty způsobem, který mohl zdálky vypadat jako výzva k polibku. "Jakmile se 'ukáže, že první runda je zadarmo, neexistuje armáda která v takovém případě zachová disciplínu..."

"Docela jí věřím," prohlásil Hamniš.

"U mé gardy by neuspěla," ucedil kočkodlak.

"Po návratu to vyzkoušíme!" zavířila žena v rychlé piruetě. "Vsadíš se, kapitáne? Jestli prohraješ, strávíš se mnou noc..."

"Zkusíme to, máš volné ruce," pominul Xin návrh na sázku.

"Musíme počkat do setmění," odpověděla.

Dobu do zavření brány strávili procházkou městem. Snažili se působit dojmem, že jsou parta, která táhne od putyky k putyce. Saro se občas vyptával náhodných chodců, kde tady mají dobré jídlo a pití. Do žádné hospody však nevstoupili. Také dbali na to, aby se neocitli dvakrát na stejném místě. Když slunce zapadlo a setmělo se, jakoby náhodou došli k zavěšené městské bráně. V přílehlé strážnici se svítilo. Dav se už rozešel a pouze Xin zahlédl jednoho strážce stát v bráně přímo u spuštěné mříže.

"Jdu!" Berta svlékla plášť a hodila ho Sarovi. Rozpustila si vlasy, aby jí splývaly na ramena, a vpředu si natrhla šaty, aby zvětšila výstřih.

"Jak se s nimi domluvíš, když neznáš jejich řeč?" zeptal se Saro.

"Nehodlám si s nimi povídat, beztoho všechno pochopí!" prohlásila a zamířila přímo do strážnice.

Xin, Hamniš a Saro ustoupili do stínu, aby sledovali průběh událostí. V půli cesty se Berta zřetelně změnila. Její silueta nabyla pružnosti a pohyby plynulosti. Už to nebyla pyšná a ukecaná ženská, ale jemná dívka, kterou potkalo nějaké neštěstí a kterou je třeba utěšit. Několik kroků před bránou jí vstoupil do cesty strážce. Nezaslechli žádná slova, pouze spatřili, jak mu Berta klade hlavu na prsa gestem žadonícím o pomoc. Nechápal, co přesně předstírá, ale účinkovalo to. Strážce se po chvíli pozorně rozhlédl, zatáhl Bertu do tmy v bráně a pak už jen Xin viděl, jak ji tiskne ke zdi, po chvíli zasvítla bílá stehna.

"Co dělají?" otázal se tiše Saro.

"Dává mu," odpověděl Xin.

Zloděj sklopil hlavu, Hamniš se zabýval kuší.

"Myslíš si, kapitáne, že postačí železné šípy?"

"Myslím," odvětil kočkodlak. "Ale stříbrné měj po ruce..."

"To se rozumí!" poklepal si kušíř na toulec zavěšený ti boku.

Strážce v bráně byl hotov rychle. Spolu s Bertou se objevili v místě ozářeném světlem strážnice. Voják se pokusil ženě zaplatit, ale ta peníze nepřijala. Udivený strážce se poškrábal na hlavě a vstoupil do domečku. Za okamžik se vrátil se dvěma muži. Všichni tři stanuli vedle Berty, něco si povídali a potom vtáhli ženu dovnitř.

"Teď si počkáme..." vzdychl Hamniš. "Může dlouho?"

"Radši se neptej," odvětil Xin.

Saro usedl a složil obličej do dlaní. Přestali si ho všimnout. Za půl hodiny vyběhl ze strážnice voják, opatrně se rozhlédl a uháněl do města.

"Mám ho sejmout?" Hamniš zvedl kuší.

"Ne. Počkáme," zadržel ho Xin.

Strážce se záhy vrátil s velkou flaškou.

"Zaběhl do hospody!" usmál se sarkasticky Ronijec. "Zřejmě se zábava rozbíhá, disciplína upadá..."

"Za něco takového bych věšel," ucedil kočkodlak "Co dělá jejich velitel?"

"Nepochybně je příkladem bojovnosti..." ušklíbl se Hamniš.

"Přestaňte!" vzlykl Saro.

"On pláče, kapitáne!" V Ronijcově hlase zněl upřímný úžas.

"Seber se!" vyzval Xin zloděje. "Prosils mě o šíp..." šťouchl Hamniš Sara. "Nemám ulevit tvému utrpení?"

"Jste podlí..." zoufal si lotřík. "Nevíte nic o lásce!" Xin viděl a dělal v životě hodně věcí, ale teď mu spadla brada. Pomyslel však na Hanti a mlčel. Ronijec podobné zábrany neměl.

"Ty nevíš nic o lásce, když ses zamiloval do kurvy, pro kterou jsi mň než pes..."

Saro vyskočil a oči mu zuřivě zaplály. Zchátralý chmaták neměl žádnou šanci v boji s urostlým kušířem, který vypadal silnější i při srovnání s Xinem v lidské podobě. Přesto bylo nepochybné, že Saro je schopen skočit Ronijci po krku.

"Uklidněte se!" zachrčel kočkodlak temně jako těsně před proměnou. To zapůsobilo. Hamniš i Saro se okamžitě k sobě otočili zády.

Ze strážnice vyšel druhý strážce a stejně jako první se zakrátko vrátil s lahví. Saro to sledoval se zaťatými pěstmi. Odvrátil hlavu, pohlížel do nebe, na střechy domů, lhostejnost však nedokázal předstírat dlouho a opět napjatě pohlížel na okna strážnice. Hamniš hladil nataženou kuši. Tak seděli do půlnoci, kdy Xin usoudil, že nastal vhodný čas a rychlý, překvapivý útok je to poslední, co jsou strážci brány schopni zvládnout.

"Jdu první, za mnou Hamniš, Saro poslední," určil pořadí, změnil se v kočkodlaka a vběhl do strážnice.

Hned za dveřmi narazil na dva rozněžněné strážce. Seděli na schodech s rozepnutými kalhotami a zavdávali si z láhve. Viděli Xina přicházet, ale zřejmě to byl pohled, který v této situaci nebyli schopni vzít na vědomí. Kočkodlak jim neposkytl čas, aby uvěřili vlastním očím. Skočil a dvakrát bleskově uhodil tlapou. Nepoužil drápy, protože nechtěl prolít lidskou krev. Nechtěl ji mít na chlupech a vnímat její opojně sladkou chuť už vůbec ne...

Omráčení strážci padli ke stěně. Vstupující Hamniš na ně pohlédl a následoval Xina. První místnost v přízemí byla prázdná. Zvuky milostných her přicházely shora. Zašli tam, ale nikdo si jich nevšímal. Kočkodlak usedl na podlahu, zív, naježil chlupy, ale nikdo to neocenil. Na stole ležela prázdná převržená láhev, a stálo tam několik sklenic. Hamniš bez okolků dopil něčí víno a zašklebil se s výrazem "budiz".

Nic nedokázalo odpoutat pozornost čtyř strážců, kteří se mačkali u dveří dalšího pokoje. Odstrkávali se od pootevřených dveří, nahlíželi dovnitř a naslouchali zvukům, kterými Berta přesvědčivě předstírala, že prožívá velkou rozkoš.

Místnost, ve které ležela na stole plném papírů, byla nepochybně úřadovnou velitele stráže. Ten tu stál se spuštěnými kalhotami, rytmičky cinkal kroužkovou košilí a právě obšťastňoval Bertu svou mužností. Tato činnost ho pohlcovala do té míry, že nereagoval ani ia náhlý lomoz za dveřmi. Žena se domyslela příčin a začala křičet hlasitěji, jako by ji rozkoš docela zbavila smyslů. Dveře se otevřely a vstoupil Hamniš, pak se ozval zděšený výkřik přerušovaný tupým úderem, ovšem funicí velitel nic nevnímal.

Ronijec se uštěpačně usmál a zvedl kuši. Berta ho zadržela. Chvilí počkala, až milenec dosáhne orgasmu a teprve potom pokynula Hamnišovi, který vy páčil od pasu. Šipka hladce prolétla lebkou a uvízla ve stropu. Velitel stráže vyjel, buď bolestí nebo rozkoší Berta prudce skrčila nohy a umírajícího muže odkop. la. Usedla na stůl a se zájmem sledovala závěr agónie kdy z muže ležícího na podlaze tryskaly současně krev i semeno.

"Šel přímo do nebe..." usmála se, jako by se jí právě povedl dobrý vtíp.

Hamniš si odplívl, a na prahu stanul Xin už v lidské podobě.

"Nemuseli jste ho zabít," prohlásil nespokojeně. Aroma prolité krve houstnoucí v uzavřené místnosti ho současně dráždilo i vábilo...

"Bylo to zábavné." Berta si s přehnanou ostýchavostí urovnala šaty. "A spravedlivé. Ať si chlapi nemyslí, že ženskou jen olíznou..."

"Nech si to!" přerušil ji Hamniš. "Vojáci nemají umírat takhle."

"Tak proč jsi ho zabil?" loupala po něm Berta okem. "Ani nevím..." zavrčel podrážděně Ronijec. "Záviděl jsi mu, že nejsi na jeho místě!" prohlásila triumfálně. "Všichni jste stejní! Stačí vám zalepít oči spárou a uděláte všechno..."

"Musíme otevřít bránu, nebo ji aspoň pootevřít, uťal Xin diskusi a rozhlédl se. Za stolem, na kterém seděla Berta, byly ještě jedny dveře a za nimi mechanismus, jímž se zvedala mříž. Hamniš odložil kuši a popad' velkou kliku. Kočkodlak mu pomohl. Uspěli.

"Stačí!" řekl Xin po několika otáčkách. "Proklouzneme spodem! Bude lepší, když nebude zdálky vide\*" že je brána otevřená..."

"Blokují!" zasupěl Hamniš.

"A kde je Saro?" zajímala se Berta, přihlížející jejich počínání.

"Šel za námi..." prohlásil Ronijec a odstoupil od přístroje.

"Tady jsem!" ozval se za dveřmi slabý, roztřesený hlas.

Vrátili se do místnosti s mrtvolou velitele a stanuli jako zařezaní. Zkrvavený Saro křečovitě svíral v ruce zakrvácený nůž a drkotal zuby.

"Jsi zraněn?" zneklidněl Xin.

"Ne..." potřásl zloděj hlavou. "Nemohl jsem... protože oni... protože Berta... já..." blábolil úplně cizím hlasem.

Hamniš ho minul a nahlédl do místnosti, kde kočkodlak omráčil čtyři přihlížející strážce.

Okamžitě ustoupil a ohlédl se na Xina.

"Ten hajzlík je všechny podřezal!" procedil.

"Žárlil jsi na mě?" domyslela se Berta.

"Musel jsem..." zasupěl Saro se šílenstvím v očích.

Xin mlčky přemáhal omamnou vůni krve.

"Nemáš nárok žít..." zvedl Hamniš kuši. Berta neprotestovala.

"Dost!" Xin přemohl slabost. "Nejste o nic lepší. Jdeme!"

Postup k východu byl pro kočkodlaka cestou na Pomezí šílenství. Z přeťatých tepen pořád ještě crčela krev. Na podlaze v místnosti stráže ani na schodech se Demohl vyhnout velkým červeným loužím a skvrnám. Musel do nich šlapat. Stěží přemáhal touhu padnout na Měna a chlemtat. Přesto dokázal vyjít zdánlivě lhostejně. Venku si pečlivě otřel podešve o trávu a potom se Proplazil za ostatními pod mříží.

Za městem Xin přistoupil k Sarovi, rozpřáhl se a udeřil ho do obličeje. Zloděj odlétl pět kroků daleko a zhroutil se na zemi. Kočkodlak přiskočil, zvedl ho a uhodil znovu. Saro zakňučel a Xin ztuhl, protože pocítil, jak ho zaplavuje touha vraždit. Musí se ovládnout. Ovládnout za každou cenu...

"Jsme možná horší než nestvůry..." Hamniš položil ruku na rameno zuřivě odfrkujícího Xina. "Ale pořád jsme tvou partou, kapitáne. Jaké jsi nás našel, takové nás máš..."

"Máš pravdu." Kočkodlak se oťrásl a soustředil myšlenky. "Za ta jatka nás budou neúnavně pronásledovat," prohlásil. "Musíme získat koně a co nejrychleji opustit tento svět."

"Jestli jsi chtěl, abychom nikoho nezabíjeli, měl jsi nám to říct," vytkl mu Hamniš. "Ovšem rychlá smrt je na nepřítele nejúčinnější metoda."

"Teď už je to jedno..." vydechl Xin. V podhradí ukradli koně. Nechtěli ztrácet čas buzením majitele a dohadováním o ceně. Neměli ani čas hledat sedla a ořeže. Jeli bez sedel, hlavně rychle. Za úsvitu, podle pokynů Kiserova hlasu zakletého do mapy, odbočili k nedalekým pahorkům. Xin zamítl ranní zastávku. Jednal správně, protože po výjezdu na vrchol první výšiny zjistili, že jsou pronásledováni. Stíhací oddíl čítal nejméně sto koní a byl za nimi jen hodinu jízdy. "Dohánějí nás..." pronesl zachmuřeně Hamniš "Zřejmě mají dobré stopaře. Dostihnou nás nejspíše v poledne."

"Počkáme na ně v tomto průsmyku," ukázal Xin. Zamířili nahoru. Bez třmenů jeli mnohem pomaleji než pronásledovatelé. Když dorazili k průrvě mezi dvěma oblými kopci, ukázalo se, že jejich náskok se snížil na necelou půl hodinu.

"Chvátají..." prohodila Berta.

"Těžko se jim divit!" ohlédl se Hamniš na Sara.

Ten měl tak modrý a oteklý obličej, že stěží viděl. "Nemám rád lidi, kteří se neudrží, aby se nepomstili za smyšlenou křivdu..." procedil.

"Udělal to pro mě a patří mně!" Berta opět Sara bránila. "Udělej mu něco a budeš mít co do činění se mnou!"

"Připravte se k obraně!" přerušil hádku Xin. "Musíme získat alespoň dvě hodiny náskoku, takže jim musíme pořádně zasolit." Přijel k Sarovi a pohlédl mu do obličeje. Lotfík odvrátil hlavu.

"Dívej se na mě, když s tebou mluvím!" zavrčel kočkodlak.

"Rozkaz, kapitáne..." pohlédl Saro na Xina.

"Jsme si kvít," oznámil kočkodlak. "Už tě neudeřím; ty se neopovažuj zabít bez mého svolení a hlavně nedobíjej raněné. Rozuměl jsi?!"

"Ano, kapitáne..."

"A protože v tomto světě musíme prolévat krev, prolijeme jí hodně... Sesedat!"

"Lichotíš mi, kapitáne, ale všechny postřilet nedokážu," namítl Hamniš.

"Připevni ke stělán amulety s démonovými spáry," Přikázal Xin.

Kušíř povytáhl obočí.

"Ohavný nápad..." prohlásil.

"Provést!" Kočkodlak nehodlal diskutovat. "Saro a Berta na můj pokyn svrhnou lavinu. Pomůžu vám skládat balvany..."

Přípravy zabraly veškerý čas, který jim zbýval.

Jakmile zaujali místa, zaslechli dusot a v zatáčce, dvě stě loktů pod sebou, spatřili první jezdce.

Hamniš propustil předvoj, počkal, až průrva sevře hlavní masu jezdců a teprve potom uchopil první amulet.

"Dráp do krve!" zvolal, zvedl kuši a vystřelil.

Z této vzdálenosti neviděli jednotlivé démonovy spáry. Pouze temný vír, který zavířil v houfci jezdců a okamžitě jej zbarvil rudě. Dokonce až k nim bylo vidět červené maso roztrhaných koní i lidí.

"Dráp do krve!" opakoval Hamniš a vystřelil znovu.

"Dráp do krve..."

Na cestě zavládly děs a šílenství. Muži, na které démonovy spáry nedosáhly, byli vytlačeni na sráz porostlý keři. Sjížděli ozlomky a zoufale se snažili udržet v sedlech, koně však postupně klopýtali a shazovali jezdce ze sedel, váleli se s nimi po svahu a drtili je trupy. "Dráp do krve..." opakoval mechanicky Ronijec a opakoval stále stejné pohyby.

Následující šipky zanesly magické talismany do největších houfů a způsobily nelítostná jatka. Jednou zahlédl, jak démonova tlapa, připomínající černé dřevo, popadla jezdce i s koněm a mrštila jimi na svah kopce, kde se změnili ve dva cáry masa a kůže.

Při tomto pohledu přešly Xina výčitky svědomí. Příšerný sen, jehož se účastnil za plného vědomí, přerůstal všechny možnosti pocitu viny. Jsou v cizím světě, který záhy opustí. Nejrozumnější bude pokládat tyto události za zlý, ale nerealný sen, který rychle odezní.

Sen však pokračoval, protože nyní je napadla skupina jedoucích v čele, kterou Ronijec propustil, aby mohl střílet do největšího davu. Poslední Hamnišova střela vedla k tomu, že zadní voj oddílu pronásledovatelů který přežil, panicky prchal, což ovšem tucet jezdců vpředu netušil. Byli přesvědčeni, že uprchlíky dostihl a zaútočili s vytasenými meči a kopími. Hamniš v poklidu napínal kuši.

Jako první se vzpamatovala Berta a vrhla svůj talisman. Hodila příliš vysoko a démonovy spáry utrhly hlavy jen třem či čtyřem jezdcům. Saro svrhl připravené kameny, ale než lavina dospěla dolů, jezdci napadli Ronijce. Ten se ani nehnul a dál napínal druhou tětivu. Útočníkům se postavil do cesty přeměněný Xin. Kupodivu se ho polekali jen nejbližší koně, kteří zaržáli a vzepjali se. Lidé zachovali chladnou krev a vrhli po Hamnišovi kopí. Xin vyskočil do výše, jedno chytil do zubů, druhé srazil k zemi tlapou, ovšem jedno mířilo přesně. Kočkodlak koutkem oka zahlédl, jak třetí kopí dolétá k cíli a mizí ve vzduchu těsně před Hamnišem. Opět zaúčinkoval magický pás! Ronijec jako by si ničeho nevšiml, soustředěně a metodicky vkládal do kuše šipky.

Na jezdce se dokoulely kameny. Xin se obratně vyhnul skákajícímu balvanu, odskočil stranou a postavil se na zadní tlapy, aby zhodnotil situaci. Tři jezdce to smetlo z cesty, polovina padla i s koňmi. Víc se nedalo posoudit kvůli mračnu prachu, do kterého vhodil svůj talisman Saro. Výsledek nebyl vidět, pouze vedle Xina dopadl kus krvavého bláta.

Z prашného oblaku vyjel bojovník s taseným mečem. Nestačil udeřit. Kočkodlak byl rychlejší, skočil na něho shodil ho ze sedla. Společně spadli na zem, kde mu Xin prudkým úderem zlomil vaz. Potom vyskočil a vyhlížel dalšího soupeře. Zůstal jen jeden schopný boje, ale při pohledu na to, co se děje, přitáhl uzdu, až se kůň vzepjal, potom se otočil tak prudce, že kůň málem "Padl, a uháněl zpátky.

Ronijec ho doprovodil pohledem, protože ještě neměl připravenou kuši. Kolem Xina se svíjeli ranění a ržali koně, kterým kameny přelámaly nohy. Kočkodlak se vrátil do lidské podoby a přiběhl k Bertě a Sarovi, kteří sestupovali po svahu.

"Na cestu!" zvolal. "Odjíždíme!"

Kryti už připraveným Hamnišem zamířili ke koním "Moc talismanů!" zvolal Xin, když se ocitli na druhé straně průsmyku. "Na pitomou potyčku jsme jich spotřebovali osm!" pronesl vyčítavě.

"Zato si dobře rozmyslí, než se nás odváží zase pronásledovat," namítl Ronijec.

"Pustil jsi jich dopředu moc!" vyčetl mu kočkodlak.

"Nechme výčitek, kapitáne," ohlédl se Hamniš. "Ty jsi propustil kopí... Porazili jsme velký jízdní oddíl v boji pětadvacet na jednoho, pokud ne ještě víc. Něco takového nejde bez potíží."

"Máš pravdu," vzdychl Xin. "Ale obávám se, že čtyři poslední amulety nemusí stačit na poslední boj..." "Ať se stane co chce, zkusíme to zvládnout," rozhlédl se kušif. "Co říkáš mapa?"

"Že musíme najít stezku, která odbočuje z hlavní cesty," naslouchal kočkodlak pozorně šepotu pergamenového listu. K rozcestí dorazili po hodině jízdy. Stezka, kterou hledali, byla spíš pro kozy než pro lidi.

"Koně neprojdou," usoudil Hamniš. "Je to určitě tady?"

Xin přistoupil ke kameni u cesty a pohlédl na lišejník, který tvořil zdánlivě nahodilý tvar. Stejný obraz však byl i na mapě.

"Tudy," prohlásil. "Odežňte koně! Jdeme." Postupovali jeden za druhým: Xin, Berta, Saro a Hamniš. Stezka se vinula po zeleném, ale strmém svahu bez kamenů, mýjela trnité křoviny, místy procházela mezi nimi. Pořád vypadala, že nejděle po deseti krocích zmizí, stane se bezcestím, ale pokaždé se ukázala že mohou jít ještě o kousek dál. Kupodivu chodidla vždy našla oporu, přestože rozum tvrdil, že po strmém svahu uklouznou. Xin vnímal magii, měl podezření na existenci nějaké jemné poloiluze, ale kouzlo bylo příliš rafinované na to, aby rozpoznal jeho povahu. Pouze vycítil, že začali cestu na správném místě a proto bezpečně dorazí k cíli.

Tím cílem byl písčitohlinitý sráz; protínal úbočí tak, jako by část horského svahu sjela následkem nedávného deště v podobě blátivé laviny. V místě, kam došli, se půda propadla asi o patnáct loktů. Bylo možné seskočit, ale nejistá půda pod trhlinou, kterou tvořil sypký štěrk s četnými balvany a větvenými stromy, skoro zaručovala, že si člověk dole zláme vaz, nabodne se na některou větev nebo si přinejmenším zlomí nohu.

"Skočte přímo dopředu ve směru stezky!" pronesl z mapy Kiserův hlas.

"Na ty větve a haluze?!" tvářila se Berta nedůvěřivě. "Někdy jsem docela ráda, když mě píchají, ale díry do těla nesnáším."

"Myslím, že můžeme Kiserovi opravdu věřit," řekl Xin. "Kdyby nám chtěl uškodit, už dávno bychom nežili."

"Třeba o lavině nevěděl?" pochybovala Berta.

"Když říká, že máme skočit, musel to vědět," odsekl kočkodlak.

"Jeden filozof, který znenadání zemřel, říkával, že skladem poznání je empirie!" prohlásil Hamniš, popadl Sara za límec, lehce ho zvedl do výše a hodil do jámy na konci stezky. Berta chtěla kušifem výkřikem zadržet, ale nestačila to. Saro už letěl. Stačil jen zamávat !!lkama a zmizel ve vzduchu dříve, než prolétl čtvrtinu cesty. Berta šlehla po Ronijci zlým pohledem a rozhodly skočila za zlodějem. Ani Hamniš nečekal na výzvu, uchopil kuši do obou rukou, odrazil se a zmizel kdesi mezi nebem a zemí.

Xin zůstal sám. Ještě se ohlédl, lítostivě pomyslel na ukončené i propletené osudy lidí, kteří zůstávali v tom to světě, a vykročil do prázdna.

Skok by byl lepší. Připomínalo to vysoký schod a jak Xin dopadl jen na jednu nohu, ztratil rovnováhu. Při pádu zahlédl podivný úkaz - dvě čáry obzoru druhá náhle nahradila první. Dvě oblohy se najednou promísily, kočkodlak padl na bok a kutálel se po zelené trávě. Svit dvou slunců znamenal, že se ocitli v Prvním světě. Zaslechl smích.

"Myslela jsem si, že kočky dopadnou vždycky na všechny čtyři," chichotala se Berta. I Hamniš a Saro se smáli, přestože zlodějíček trochu hystericky.

"Vrátili jsme se do výchozího bodu?" zeptal se Xin s přehnanou starostlivostí a setřepával ze sebe stébla trávy.

"Ne," rozhlédl se Hamniš a shodil ze zad cestovní vak. "Tato krajina vypadá jinak."

Opravdu, skal zde bylo mnohem méně. Kočkodlak pohlédl na mapu. Popis místa odpovídal. Nyní musí jít nejméně půl dne Prvním světem po přesně stanovené trase a potom sestoupit do světa mága Korathose.

"Čeká nás dlouhá cesta," oznámil Xin. "Výrazíme zítra ráno."

"To znamená tábor a dobrá večeře..." Hamniš s spokojeně zammul ruce a začal přehrabovat vak.

"Večeře možná, ale ohně budou dva," rozhodl Xin "Nehodlám se dívat na to, co bude Berta v noci vyvádět se Sarem."

"S někým musím..." pokrčila žena rameny. "Kdy ne Saro, tak možná Hamniš?"

"Viš co, Berto?" zvedl kušif hlavu od vaku. "Kdy na tebe koukám, čím dál víc se mi líbí hoši..." "Jsem snad málo ženská?" dala si ruce v bok.

"Až příliš! Navíc bych musel zabít toho chorobného žárlivce," pohlédl výmluvně na Sara.

"Můj hošíček bude dnes v noci hlasitě křičet..." gerta se krutě usmála a objala Sara, který se zachvěl, ale pevně se k ní přimákl.

"Tak ať křičí někde daleko," požádal Xin při pohledu na to, jak Berta prsty ohnutými jako drápy rozčesává zlodějovy vlasy. "Jdeme najít dobré místo na nocleh."

"Mám něco ulovit?" otázal se Ronijec.

"Zkus," přikývl kočkodlak. "Bude dobré mít jídlo na pozdější dobu."

Po čtvrthodince chůze došli k jezeru, které snad nemělo dno. Voda byla křišťálově čistá, takže zřetelně viděli, jak srázný svah klesá a hluboko pod hladinou přechází v černý kráter, jenž mámi zrak. Neviděli žádné živé tvory, a to bylo nemilé. Přestože voda byla příjemně chladná, žádný se neodvážil vykoupat. Byla však pitná, dokonce chutná, takže se rozhodli tady zůstat.

Hamniš hodil vak na břeh a vyrazil na lov. Berta bez ptaní vzala Ronijcův kotlík, nabrala vodu a oznámila, že se jde za keře umýt. Xin jí přikázal, aby kotlík potom dobře vypláchla a spolu se Sarem se vydali sbírat dřevo.

Záhy našli soušku a začali z ní ulamovat větve. Saro Pracoval mlčky, vyhýbal se kočkodlakovu pohledu. Xin Přemítal, jak uhladit noční střet. Dosud nikdy neuhodl podřízeného. Ovšem Saro už nebyl malý zlodějíček, ale zvrácený vrah. Kdyby se dostal do rukou mistra Jatoba, zemřel by teprve po krutém mučení, mnohokrát prodlužovaném, aby poskytl odstrašující příklad.

"Dneska nemusíš s Bertou spát," rozhodl se Xin zapříst rozhovor.

"Někdo musí..." namítl Saro.

"Třeba Hamniš," navrhl kočkodlak. "Ve dne se hádají, ale v noci..." zarazil se, neboť spatřil, jak zlodějovy prsty sevřely ulomenou větev tak pevně, až mu zbělely klouby.

"Už se jí nikdo víckrát nedotkne!" V Sarově hlase zaznělo šilenství. "Zabiju každého, kdo se jí zmocní!" "Není zvyklá na věrnost. Mysli, ten cit tě zničí, shoříš jako měra v plameni."

"Právě to chci, kapitáne," prohlásil rozhodně Saro a pohlédl Xinovi přímo do očí. "Vždycky jsem dostával od života jen to nejhorší. Přinejmenším teď, přinejmenším jednou cítím... cítím, že se můj život mění. Vím, že mě kat stejně nemine, vím, že se nevyhnu bolesti, ale Berta mi dává ještě něco, něco..." hledal vhodné slovo, ale najít ho nedokázal, takže ztichl.

"Jak chceš." Xin se rozhodl, že ho nechá být. "Je to tvá volba, ale nezapomeň, že tě potřebujeme." "Dobrá," frkl chmaták.

Posbírali větve a vrátili se k jezeru. Tam se sešli s Hamnišem, který sebou také hodil a nyní tu stál se seletem divočáka na rameni. Kušíř podezíravě pohlížel na Bertu, která myla jeho kotlík. "Co to děláš?" zeptal se. "Myju tvůj hrnec, co má být?" odpověděla lhostejně.

"A co jsi s ním dělala předtím?"

Předstírala nechápavost. "Byl špinavý..."

"To slyším prvně!" Hamniš se ohlédl na Xina, ale ten mrskl dřevo na trávu a zahleděl se do nebe. "Bude hezky..." prohlásil. "Vydrheš mi ho pískem a popelem!" vzplanul Ronijec, "a stejně ho vyvařím, než ho použiju!"

"O co ti vlastně jde?" Berta pohodila kotlík na zem a vstala.

"Ty to víš!"

"Možná vím, ale ty určitě nevíš, jestli já vím," držkovala.

"Hlavně doufám, že ses v něm nemyla..." vzdal to Hamniš, odložil kanečka, vytáhl tesák a začal kořist vyvrhovat.

"To ti můžu slíbit." Berta začala chystat dřevo na oheň.

Hamniš rychle a zkušeně rozporcoval maso a natřel s solí a rozmačkanými jalovčinkami. Potom vyhledal na břehu jezera velký plochý kámen, položil na něj několik menších a pomalu, aby nepopraskal, ho rozpálil ohni.

"Dneska jsou stejky!" pokládal plátky masa na horký kámen. "Kdo má rád krvavé?"

"Já..." protahoval se Xin na trávě vedle ohniště.

"Ty budou hned..." prohlásil po chvíli Hamniš. Nabodl škvírcí se maso na klacík a podal ho kočkodlakovi.

"Pro mě propečenější," požádal Saro.

"A já chci mít uprostřed růžový proužek..." přála i Berta.

"Uctivý služebník, ctihodní labužníci!" odpověděl Hamniš docela upřímně, beze stopy posměchu. Při vaření úplně mizela jeho povaha nelitostného zabijáka.

"Je potěšitelné, že se alespoň jednou nehádáte," poznamenal Xin mezi dvěma sousty.

"Jídlo zmírňuje vášně," odvětil Ronijec bezstarostně.

"Jak se říkává u nás, třeba zabij, ale hladového nikoho nezanechej... Kdo chce přidat?"

Snědlí sele celé, protože pečeně v Hamnišově procení byla opravdu výtečná. Po jídle však rozhovor nestál za moc. Berta a Saro odešli, aby si připravili místo na spaní, asi sto metrů od jezera. Zato Hamniš si utřel ruce a hned se věnoval kuši. Vyňal šípky z lůžek, uvolnil tětivu, zbraň rozložil a postupně čistil součást za součástí. Pracoval tak soustředěně, že ani Xin se ho neopovážil rušit. Kočkodlak tedy vyňal mapu a začal studovat zbývající část cesty.

Tak je zastihl soumrak. Ronijec složil kuši, napjal ji na jednu třetinu a uleh na druhou stranu ohniště naproti Xinovi. Zbraň chráněnou před ranní rosou držel na břiše a skoro okamžitě usnul.

Kočkodlak ležel a zíral do nebe. Před západem se opět změnilo, nezašla totiž obě slunce, ale jen jedno. Druhé rychle zhaslo, jako by se najednou prudce vzdálilo, ztratilo velikost i jasnost, dokud se nezměnilo v obyčejnou noční hvězdu. Nepochybně to souviselo s magickým efektem proměny slunce nad Prvním světem. Noční hvězdy se chovaly podobně, posouvaly se nejen ve zvláštních křivkách, jednou pomaleji a jednou rychleji, ale také působily dojmem, že se přibližují a vzdalují, některé hasly docela. Xin musel dát Kiserovi zapravdu, že ze zdejších hvězd by plavci neměli žádný užitek. Tady se dalo jen bloudit.

Xin nestačil usnout. Něco ho vzbudilo. Nebyl to I vzdálený Sarův výkřik extatické bolesti, ty už nevnímal. Soustředil se. Blížila se cizí nadpřirozená bytost. Při svém postupu jakoby postupně odsouvala clony, jo ji oddělovaly od reality. Vzdálená, ale stále bližší. Prozatím nemohl rozeznat její druh ani směr, ze kterého přicházela. Převládal pocit výstupu z hlubokého utajení, vynořování z hlubiny, zjevování... Jezero! Xin odhodil plášť, kterým se přikryl, vyskočil a rozběhl se ke břehu. Pohlédl do hluboké tůně. Ani teď, uprostřed noci, pocit propasti bez dna nezmizel, přímo naopak. Ve vodě plavala nějaká droboučká, zeleně světélkující zvířátka. Některá u hladiny, jiná hlouběji, ovšem jeho kočkodlačí zrak dokázal zahlédnout nepatrné záblesky připomínající úlomky jisker rozdrčených na prášek.

Pohled doplňoval odlesk hvězd na hladině. Xinovi připadalo, že hledí do díry, jež proniká celým tímto světem i všemi ostatními. Hra stále slabších, stále vzdálenějších, ale zřetelných světélek skýtala obrázek na pomezí nadšení a hrůzy. Bylo obtížné odtrhnout pohled a ještě těžší potlačit pocit, že se odtud vynoří blížící se démon. Utopenec, utonulá nebo něco mnohem většího.

Xin přemítal před zející propastí plnou světla o volání Přítomnosti. Uplynula dlouhá doba, než zasáhl rozum. Přítomnost byla sice utlumená, ale přesto dost blízko na to, aby zahlédl stín vynořujícího se tvora. Mezitím nikde, ani v hlubinách jezera, nic nestínilo nevinnou hru světélek. Žádné rostoucí a přibližující se skvrny temna, ani rozruch, jenž by prozradil, že se v hlubině pohybuje něco většího. Xin nepochyboval, že kdyby tam něco takového bylo, zahlédl by pohyb maličké, průzračné medúzy i v hloubce pěti set loktů. Ovšem démon byl o polovinu blíž... Oči a smysl Přítomnosti podávaly rozporné svědectví. Zdrojem Přítomnosti nemohlo být jezero!

Kočkodlak zavřel oči a soustředil se.

Mysl oproštěná od fascinujících obrazů okamžitě našla správnou odpověď. Pocit narůstající Přítomnosti se zostřil, nabyl vlastností ženy, upřesnila se vzdálenost a směr...

Berta! Xinova proměna byla bezděčná a blesková. V jedné chvíli byl člověk, v následující pocítil, jak se mu ježí chlupy. Tak blízko! Uháněl k Sarovu a Bertině tábořišti. Nezdolal ještě ani polovinu vzdálenosti, když poznal, že to nestihne. Pochopil to ještě předtím, než slyšel, jak bolestným křikem Sara trýzněného milostnou hrou proniká tón strachu, šilenství a smrtelného V Xinově mysli spadla poslední clona, jež dosud halila strigu přecházející do skutečnosti. Tu Saro zjistil komu leží v náruči, a zaječel...

Jeho řevu sekundoval chraplavý, hrdelní ryk, který utichl v okamžiku, kdy se bestie zakousla. Zato Sarovo zoufalé kvílení překonalo všechny hlasové rejstříky které je lidské hrdlo schopné obsáhnout.

Xin prolétl křovím do maličké kotliny právě v okamžiku, kdy Berta, která dosud ležela na zádech, tentokrát už v podobě strigy tlamou plnou zubů zakousnutá do zlodějova krku a zad, se překulila, přitiskla ho k zemi a chystala se obět' rozsápat; přítom pořád měla v sobě Sarův úd...

Kočkodlak stál u jezera příliš dlouho, opozdil se j a nyní mohl nanejvýš strize zabránit sežrat kořist. Sara však zachránila nezkušenost Berty, již sice ovládla touha po vraždě a krvi, ovšem nedokázala nebo možná ani nechtěla svého milence okamžitě zakousnout a vykuchat. V první chvíli po kousnutí se pouze opájela vůni své první krve. Proto drásala zlodějovy boky pomalu a mělce.

Když spatřila Xina, jen fíkla, ale tlamu neotevřela a jen uhnula červenýma očima.

Vrazil do bestie hlavou ve snaze shodit ji ze Sara. Nepustila, jen se i s obětí překulila. Xin se jí bez rozmýšlení zakousl do krku a škulb. Škrábala ho drápy na břicho, až vyrvala kus srsti. Pustila Sara, otočila se a zaútočila drápy na kočkodlakovy oči. Xin odskočil a přikřčil se. Berta proměněná ve strigu seděla nyní rozkročeně na Sarovi, který ležel naznak a něco blábolil, ale přítom stále zůstával v ní. Milostné pouto nepřerušil. A nejen to, Berta zavrčela na Xina a přítom si sedla d úd tak, že pronikl ještě hlouběji, a nohama obemkla Sarova bedra ještě pevněji. Kočkodlak toho využil, obešel ji a zaútočil zezadu. Stvíra zasyčela, prohnula se do oblouku a uvolnila nohy - to provázal Sarův nový zoufalý výkřik. Xin pochopil, že je spojila křeč, jako se to někdy stává psům a milencům zastiženým in flagranti. Berta by mohla Sarovi utrhnout přirození, takže Xinovi, který mu chtěl zachránit život, nezbyvalo nic jiného než útok. Skočil energicky na strigu a zaťal drápy předních i zadních tlap. Saro zařval, jeho křik přešel v chrčení, načež konečně volný se svinul do klubička jako embryo. Xin a Berta, propletení v zuřivém klubku svalů, drápů a tesáků, se odkulili, drásali trávník i vlastní těla.

Nyní ji už mohl zabít, ale zaváhal. Vycítil, že Bertina Proměna ustupuje. Nestačila vypít dost krve ani sežrat játra a srdce oběti, aby to ustálilo její stav pokud ne navždy, pak tedy nejméně do konce noci. Rány od jiné nadbytnosti proto přinutily bestii k návratu. Když Xin pocítil, že Berta slábne, přimáčkkl ji k zemi, přidusil levou přední tlapou a pravou uhodil do vyceněných zubů. Lidskou hlavu by taková rána rozmáčkla, ale strigu pouze lehce omráčila! Udeřil tedy podruhé a znovu. Po třetí ráně se místo zubaté tlamy na chvíličku objevila hlava ženy nebo přinejmenším něco, co ji připomínalo. Bušil tedy dál a vytloukal z Berty bestii. Toto brutální ožívování přerušil až tehdy, kdy při dalším zvednutí tlapy spatřil pod sebou nahou, špinavou ženu se zlomeným nosem, rozbitým obočím a roztrženým uchem. Pak ji pustil, přestal ji dusit a odstoupil. Berta naříkavě kašlala a schoulila se stejně jako Saro.

Xin se vrátil do lidské podoby a vstal. Uviděl, že přiběhl i Hamniš, který držel v levé ruce pochodeň a v pravé kuši připravenou ke střelbě.

"Viděl jsi?" stanul kočkodlak vedle kušře.

"Všechno ne, ale dost. Mám ji dorazit?" ukázal na , Bertu, která se křečovitě zmítala. "Mám stříbrný hrot..."

"Ne, ještě ne," zadržel ho Xin. "Zatím není nebezpečná."

"Proč se proměnila, vždyť neporušila podmínky zakletí, měla chlapa..."

"Porušila," ucedil kočkodlak a masíroval si bok poškrábaný drápy. "Ale nejspíš nevědomky. Zakletí mělo zřejmě ještě jednu podmínku, o které nevěděla. Určitě šlo o rozkoš. Tvrdila, že nikdy nepoznala s muži potěšení, nyní prožila se Sarem rozkoš a tím uvolnila bestii..." "To se dalo čekat!" vybuchl Hamniš. "Takové zvrhlé obcování nemohlo dopadnout jinak!"

"Postarejme se o Sara," přerušil ho Xin. "Co je mu?" Ronijec spustil kuši. "Obávám se, že to nejhorší, co může chlapa potkat... Vyznáš se v ranách?"

"Dost dobře, posviť mi, kapitáne," podal Xinovi pochodeň, odložil kuši a poklekl vedle Sara.

"Jen klid, hošičku..." pronesl mírně. "Koukneme se na to... jemně... roztáhni nohy... dobře..." "Tak co?" posvítíl Xin níže.

Hamniš přejel prsty po zlodějově rozkroku. Ozval se pronikavý nářek.

"Úd ještě má," odvětil kušíř, "ale bůhví, jestli se mu ještě někdy postaví... Vnitřek má skoro utržený, drží to snad jenom kůže... Hošánku," pronesl, "uč se zpívat, čeká tě totiž kariéra ve sboru eunuchů..." Saro pouze zavřel oči a odvrátil hlavu. "A co jiné rány?" zeptal se Xin. Pociťl pach čerstvé krve, okamžitě se tedy otočil proti větru. Pomohlo to. Ronijec raněného dlouze zkoumal. "Opravdu zázrak, že mu nevykousla pravou klíč" kost," vrtěl hlavou. "Krční tepna je celá, což je druhý zázrak... Když tě bohové tolik milují, hošičku, nechceš se stát knězem? U vás v Suminoru světci nemají koule, to se právě hodí... Podívej se sem, kapitáne!"

Xin se zhluboka nadechl a sklonil se nad raněného.

"Nejdřív tady..." Hamniš ukázal krví nalitý otisk zubů na Sarově rameni. Byla to dvojité, oválná stopa po lidských zubech. Kůže byla ještě celá. "Tady to začalo," usoudil kušíř. "Potom tady..." přejel prstem po řadě krvácejících ran v kůži od podpaždí ke krku a dál na záda. "Zapsala na něj celou svou proměnu..."

Saro neodpovídal, jen mu v šoku drkotaly zuby.

"Navíc spousta škrábanců a hluboký šrám v pravém boku pod žebry. Nepochybně od drápů..."

"Pokoušela se mu vytrhnout játra," vysvětlil Xin.

"Musí se to sešít, ale mám všechno potřebné," prohlásil nakonec Hamniš. "Ve vaku, v táboře..."

"A teď prohlédni Bertu."

"Nic zvláštního." Ronijec naženu jen posvítíl. "Vypadá jako kurva, která se pokusila podvést svého pasáka. Vylíže se z toho. Vstaň, potvoro, a seber si věci," nakopl ji do boku.

Poslechla ho beze slova. Xina to znepokojilo, uvažoval, jestli ta poddajnost není tichem před další proměnou, ale smysl Přítomnosti mu nic podobného nesignalizoval. Přistoupil tedy k Sarovi, pomohl mu vstát a celou cestu k jezeru ho podpíral. Berta šla sama, jen lehce kulhala. Hamniš ani na okamžik neodvrátil kuši od jejích zad, v jednu chvíli dokonce pohlédl na Xina s němou otázkou. Kočkodlak jen zavrtěl hlavou.

Tuto noc už žádný z nich neusnul. Hamniš až do úsvitu sešival sténajícího Sara, jak nejlépe uměl. Dokonce se začal zabývat natrženým údem, ale nářek raněného jej odradil. Berta celou dobu seděla na břehu, na obličej si tiskla mokré obvaz a bezmyšlenkovitě zírala do vody. Xin oba sledoval z lůžka. Uvažoval, co za této situace dělat. Saro nedokáže sám jít a co hůř šok ho zbavil řeči, a to nebyla jediná velká potíž...

Když vyšlo slunce, tentokrát jedno, iniciativu ne. čekane převzala Berta. Vstala a přistoupila ke kočkodlakovi, který zjistil, že její aura strigy není sice moc silná, ale už plně zformovaná. Zranění z nočního boje se už zahojila. Zlomený nos se srovnal. Bertino tělo plně ovládala nová podstata. Do té míry, že zřetelně zkrásněla. Pouze v očích jí číhala temnota, znepokojivá a zjevná i naprostému laikovi.

"Co bude se mnou?" zeptala se tiše.

"Zbývá ti jeden den života," pohlédl jí Xin do očí.

"A potom?"

"Až se setmí, proměníš se, vrhneš se na nás a budeme tě muset zabít." "Ovládnou se." "Nedokážeš to, druhá Proměna bude silnější, budeš hladovější a zuřivější." "Když jsi mohl ty..." "Mezi námi je velký rozdíl." "Jaký?" "Podej mi stříbrnou šipku," požádal Xin Hamniše.

"Hned..." sáhl kušíř do toulce.

"Podívej!" Xin sevřel dřevo, zvedl střelu a pravou dlaní stiskl hrot. V ranním chladu byl kov studený, ale teplem lidského těla se rychle ohříval. Nic víc se nestalo. "A teď udělej totéž," pustil hrot a otočil šipku k Bertě.

Váhavě napřáhla ruku a uchopila stříbrné ostří. Skoro okamžitě se jí oči rozšířily bolestí. Zaťala zuby a sevřela prsty ještě silněji. Udychaně se snažila ovládnout bolest.

"Á! Ááá..." záupěla bezděčně. Vydržela až do chvíle, kdy se ozvalo zřetelné zasyčení a ze zaťaté pěsti začal vystupovat proužek kouře. Tu prudce ucukla opařenou dlaní a přitiskla si ji k hrudi.

"K zastavení Proměny," vysvětlil Xin, "bys musela dostat stříbrný obojek, který by tě celou noc pátil jako oheň. Tělo by vydrželo, ale bolest by naprosto zničila tvou lidskou povahu. Prostě bys přišla o rozum a zešilela, jako k tomu dochází po krutém mučení. I kdybys přežila, každý další den by tě slunce pátilo pořád víc. Všechno, co je v tobě lidské, je odsouzeno ke zkáze."

Berta si mlčky prohlížela dlaně, na které rudá spálenina ve tvaru hrotu šípů před očima růžověla a mizela.

"Hojíš se rychle, ale nedokážeš snést bolest," řekl Xin. "To je normální. Jediné, co můžeš udělat, je prožít důstojně tento den a při západu slunce požádat Hamniše o střelu..."

"A když odejdu?"

"Najdu tě. Nedovolím, aby tímto světem chodily suminorské příšery."

"Nechci umřít!" šeptla.

"Musíš!" řekl smutně kočkodlak. "Jediné, co můžeš ovlivnit, je způsob, jak to uděláš... Máš před sebou celý len, prožij ho nejlíp, jak umíš."

"Dobrá," odvrátila hlavu. "Odpusťte mi..."

"Běž a připrav nosítka pro Sara. Poneseme ho."

Přikývla, vstala a odešla. Xin přistoupil k Hamnišovi, který právě podával vodu Sarovi, celému v obvazech. Ten hltavě pil, Ronijec mu však musel přidržovat hlavu.

"Co je mu?" zeptal se kočkodlak a vrátil stříbrnou šipku do toulce.

"To, co je v takových případech obvyklé," pokrčil Hamniš rameny. "Má horečku. Potrvá pár týdnů, než se z toho vylíže. Pod podmínkou, že mu rány nezhnisají."

"Neměly by," odvětil Xin. "Striga byla mladá, neměla v zubech mrtvolný jed..."

"Proč jste ji vzali s sebou?!" rozčilil se kušif. "Řekla, že se může hodit," vzdychl Xin. "A hodila se?"

"Ne," přiznal kočkodlak. "Kdybych však souhlasil s jejím odchodem a převzal ji šedý přízrak, určitě by se dostala Korathosovi do rukou a on by ji použil proti nám, možná s ještě horšími následky."

"Přišli jsme o tlumočníka!" vybuchl Hamniš. "Co může být horšího?!"

"Třeba tvá smrt..." poznamenal Xin. "Kap... itáne..." zasípal Saro. "Mluví!" zaradoval se Hamniš. "Alespoň něco dobrého!"

"Nu?" poklekl kočkodlak k raněnému.

"Co je s... Bertou?"

"Jemu to ještě nestačilo!" rozlít se Ronijec.

Xin mávl rukou, aby ztichl.

"Žije, ale večer musí umřít..." zašeptal.

Saro neodpověděl, ale obličej mu strnul a oči ztratily výraz.

"Poneseme tě na nosítkách," sdělil mu kočkodlak. "Dokážeš tlumočit, pokud bude třeba?"

"Zkusím to..." zasípal.

Přišla Berta s hotovými nosítky; vypadaly jako žebřík propletený pruhy lýka. S odvráceným pohledem y položila vedle Sara. Ještě než vyrazili, museli vyslechnout Sarův bolestný nářek při pokusu o vymočení. Vleže na boku to dokázal, ale omdlel přitom.

O čtvrt hodinu později opustili tábor. Berta šla vpředu se sklopenou hlavou. Oběma rukama držela nosítka. Xin a Hamniš kráčeli vzadu po stranách, každý držel nosítka jednou rukou.

"Moc hezky vypadá armáda, která táhne na mága-vládce světa..." prohlásil jízlivě Ronijec. "Nemyslíte, že Korathos při pohledu na nás umře smíchy?"

"Tak či onak umře..." Xin neměl náladu na vtipkování. Volnou rukou vytáhl Kiserovu mapu. "Berto! Tudy!" ukázal směr.

Kráčeli pravidelně, přímo, bez zastávek. Jen Hamniš občas předal své držadlo Xinovi a sám za pochodu dával Sarovi napít nebo mu vyměňoval obklad na rozpáleném čele. Berta ani kočkodlak neprojevovali sebemenší známky únavy. Po hodině pochodu se před nimi objevilo nepřilíš vzdálené horské pásmo. Po dalších třech hodinách k němu došli. Jejich cílem byl jeden z vrcholů, naštěstí nikoli nejvyšší. Xin si cestou všiml, že Berta občas pohlédne na slunce, jako by sledovala jeho dráhu...

Před polednem dorazili k úpatí hřebene a zahájili výstup. Chvilími byl tak strmý, že si musili položit držadla nosítek na ramena a Hamniš Sara přivázał, aby nespadl.

Berta zírala k zemi a tak lidi neviděla. Xin příliš pozdě, protože mu žena zacláněla ve výhledu. Vyšli přímo před skupinu kočovníků, která tábořila v nevelké kotlině. Spatřili je ve stejné chvíli, kdy k nim vítr svál kouř z ohniště.

"Kde máte oči?!" rozzlobil se Hamniš. Pustil nosítka uchopil kuši. "Mám nabitě jenom dva šipy..."

"Nebudou třeba," řekl Xin a vyhlédl přes Bertina ramena. "Jděte přímo k nim."

Kočovníků bylo asi tucet; žádná žena a kupodivu žádní mladí bojovníci. Nejmladšímu mohlo být šedesát let. Při pohledu na cizince čtyři vstali a zvedli kopí. Ostatní dál seděli u ohně, několik jich zřejmě vůbec Zpozorovalo příchod poutníků s nosítky.

"Půjdeme blíž a postavíme Sara k ohni," rozhodl kočkodlak. "Saro! Potřebujeme tlumočit!"

Raněný se pozvedl na lokti a pohlédl skelným zrakem před sebe.

Kočovníci s kopími přistoupili blíž. Nevypadal; hrozivě, o zbraně se především opírali. Nezdálo se, že by je cizinci zvláště zajímali, dokud nespatri v Xinově ruce mapu.

Jeden na ni ukázal prstem a něco zvolal. Na tento výkřik ostatní starci vyskočili, s výjimkou tří, kteří zůstali tupě sedět.

"Řekl: 'on zná cestu'..." zasténal Saro. "Zeptej se jich, kdo jsou!"

Zloděj položil otázku, ale příliš tiše, a vzrušení starci, kteří se tísnilo a pokřikovali kolem kočkodlaka, nic neslyšeli. Teprve potom, co položili nosítka a Xin ukázal na Sara, kterému Hamniš pomohl usednout, se o slova raněného zajímal jeden stařec.

"Jsou kmenová rada... sešli se... aby tady provedli... tajné obřady... Hledají průchod... cestu... chtějí se vrátit... do rodného světa..." Saro hovořil pořád tišeji, bojoval s prudce narůstající únavou.

Starce, který s ním hovořil, zaujal jeho stav. Něco zavolal na nejstaršího muže, který seděl u ohně. Měl dlouhé, mléčně bílé vlasy. Ukázalo se, že to není plesnivý dědek, neschopný souvisle a rozumně myslet, ale stařec ponořený do hlubokého přemítání. Nyní pružně vyskočil a přistoupil k volajícímu muži. Xin okamžitě vycítil, že se jedná o mága.

"Je to... lékař..." vysvětlil Saro. "Ptá se... co je?"

"Pověz mu to," přikázal úsečně Xin.

Stařec poklekl vedle nosítek a delší dobu naslouchal zlodějovu šepotu. Kýval hlavou, jednou letmo pohlédl na Bertu, nakonec pohládl Sara po tváři a mírně ho přitlačil, aby opět uleh. Potom šedovlasý tázavě pohlédl na kočkodlaka a když Xin přikývl, začal z váčku pasu vytahovat nějaké byliny a talismany. Ostatní starci zmlkli, ale Xin viděl, že nespouští pohled z mapy. Schoval ji do podpaždí.

Léčitel mezitím rozřízl zakrvácené obvazy a hodil je do ohně, potom Sara docela svlékl. Při pohledu na tmavofialový úd, opuchlý jako brambor, Hamniš tiše hvízdal zle pohlédl na Bertu. Zena němou hrozbu nechala bez povšimnutí, zato

mág začal posypávat žlutým práškem ierovně švy na Sarových ranách a rozkroku. Potom udělal totéž s černým práškem; část nasypal lotříkovi do úst a přikázal zapít. Nakonec mág vstal, něco rychle pronesl a vytrčil prsty. Prášky na Sarově těle vzplanuly červeným a černým světlem, které okamžitě vniklo do těla. Zjitřené rány před očima zaschly, opuchlina mezi nohama se zmenšila nejméně o polovinu, ale co bylo nejdůležitější, z očí zmizel lesk horečky. Léčitel začal mluvit.

Saro se zvedl a rozpačitě začal hledat oblečení.

"Co je s tebou?" zeptal se Xin.

"Říká, že mnoho měsíců nepotěším žádnou ženu..."

"Takže s hochy budeš mít zřejmě víc štěstí?" proudiv Hamniš.

"Možná..." zrudl Saro. "Ale už mě nic nebolí a cítím se docela dobře."

"Na tvém místě bych hledal spíš ovečku než vlčici..." neustával Ronijec.

"Nech ho," napomenul kušře Xin a v duchu se smál. Viděl, že navzdory posměškům a drsným slovům má Hamniš ze Sarova uzdravení radost. Pročpak?" podivil se kušř. "Za to jeho zflikování něco zasloužím!"

"V tom případě si utahuj dle libosti." Saro pohlédl na Bertu a potom rychle odvrátil zrak.

"Tak dost!" prohlásil kočkodlak. "Zeptej se jich, jakou cestu hledají a co chtějí od mé mapy?"

Tentokrát Sarův rozhovor se starci trval dlouho. Bylo vidět, že v nich budí hluboké emoce. Někteří nedokázali skrýt rozrušení, hněv a jakousi zoufalou nadějí. Jednou se hlas zlomil dokonce i bělovlasému léčiteli Vůdce, který rozhovor začal, se chmuřil stále více.

"Jsou oddílem mágů a vojáků, které mág jménem Korathos kdysi dávno vyslal, aby našli průchod Prvním světem," začal mluvit Saro. "Zabloudili v něm. Svedli potyčku s nějakou hordou kočovníků, ve které náhodou zahynul jejich mág-průvodce. Od té doby mnoho let hledají zpáteční cestu. Ví jen to, že průchod je v těchto horách. Připojili se k jiné kočovné hordě, vzali si jejich ženy a časem kmen ovládli. Jejich synové a dcery dorostli, dali jim vnuky, a oni je pořád nemohou odvést do světa předků. Každý rok přicházeli do těchto hor a marně hledali cestu. Postupně z toho vznikl rituál a začaly jim chybět síly na opravdové hledání. Proto už několik let zde jen vysedávají u ohně a vzpomínají: touží po tom, aby jejich kosti byly pohřbeny v rodné světě. Jedinou nadějí je jim neurčitá předpověď o ne tvorovi s mapou, kterou zašeptal umírající průvodce. Teď se tě ptají, kapitáne, jestli jsi netvor?"

Xin beze slova podřep, Kiserovu mapu položil před sebe a proměnil se v kočkodlaka. Vysunul drápy přední tlapy a přidržel jimi pergamenový svitek. Znehybněl a seděl tak jako sfinga bez ohledu na rozruch a povyk vzrušených a potěšených starců. Vůdce je nakonec utišil a promluvil.

"Podle zákonů Prvního světa Ten, který zná cesty musí být vládcem," překládal Saro. "Pokud je tedy povedeš i s celým kmenem, splní každý tvůj rozkaz až do ,by, kdy je propustíš."

"Kolik mají bojovníků?" otázal se Xin, když se bleskově vrátil do lidské podoby.

"Více než dvě stě bojeschopných mužů," sdělil Saro. A ještě lučištnice."

"Za jak dlouho tu mohou být?"

"Hlavní tábor je hodinu cesty odtud."

"Pověz jim, že souhlasím."

Zloděj předal odpověď a tu se vůdce i mág-léčitel Xinovi hluboce uklonili. Nejpohyblivější stařec okamžitě vyrazil.

"Blahopřeji, kapitáne," pronesl Hamniš s trpkým úsměvem. "Stal ses náčelníkem a kmenovým totemem současně..."

"Zajímá mě něco jiného," zamručel Xin. "Když je vyslal Korathos, kolik je mu teď let? Zeptej se jich, Saro!"

"Někteří z nich byli na hostině, když oslavoval sto" hlásil zloděj po chvíli. "A to bylo několik let před řjich výpravou..."

"Lidé tak dlouho nežijí," zavrčel Hamniš.

"Lidé ne..." souhlasil s ním kočkodlak.

Ronijec si odplivl.

"Jdeme!" rozhodl Xin. "Nebudeme o tom přemítat."

"A kočovníci?" zeptal se Saro. "Nepočkáme na ostatní?"

"Pověz jim, že počkáme před Průchodem."

Příslušný vrchol našli za půl hodiny. Výstup nahoru jim zabral další hodinu. Cesta vedla po svahu za lesem, místy tak strmým, že se museli chytat stromů. Nebyly zde ani kameny, pod nohama se jim sesouvala jen půda a hrabanka. Vedl Xin, provázel ho Hamniš, následovali starci, mezi kterými kráčel Saro. Berta se držela stranou, ponořena do vlastních úvah.

Hora nebyla vysoká, v tomto pásu spíše průměrná ale vypadala majestátně. Les končil asi dvě stě kroků od vrcholu, který obklopovala skupinka osamělých skalek, řídce porostlých keří. Vlastní vrchol byl víc plochý než špičatý, ale dělal dojem masivnosti.

"Říkají, že tuto horu dobře znají," oznámil Saro po krátké rozmluvě s vůdcem kmenové rady. "Nazývají ji Kovadlina, byli tu mnohokrát, ale Průchod nikdy nenašli."

"Zřejmě něco přehlédli," odvětil kočkodlak a vstoupil mezi kameny.

O chvíli později Xin, mág-léčitel, Hamniš, Saro a vůdce rady stanuli na nejvyšším bodě výšiny. Kočkodlak se rozhlédl. Den byl slunečný a výhled zajímavý. Od západu a severu, určenými přesnou polohou slunce, které mezitím získalo nevelikého, červeného průvodce, se táhla vzdálená horská pásma, skrytá v šedomodře mlže. Místy splývala s oblohou, obzorem a oblaky. Zdálo se, že poslední noc strávili v rozlehlé kotlině, utvářené tak, že její svahy zakrývaly sousední horské řetězy. Na východě, který se pomalu postupnou změnou oblohy stával jihovýchodem, se hluboko dole táhla plocha, zelená a bezlesá rovina, připomínající step. V místě, kde stáli, hory končily jako uťaté. Východní, lesem rovněž zarostlý svah Kovadliny klesal ozlomkrk dobrým tisícem kroků až k okraji stepní roviny.

Kočkodlak vytáhl mapu, pozorně na ni pohlédl a přešel ke skalce vzdálené několik kroků, která se tyčila přímo nad srázem východního svahu.

"Copak, zase budeme skákat do propasti?!" ozval se Hamniš a Saro se od něj prozíravě vzdálil do bezpečné vzdálenosti.

Xin mu beze slova ukázal značku na mapě a stejný vzor vytvořený porostem na malické skalní římse o krok níže. Pod pozornými pohledy ostatních kočkodlak na tuto římse sestoupil. Zde končila cesta vyznačená na mapě. Zbývalo na ní už jen jedno místo se zakletým Kiserovým hlasem. Xin se dotkl mapy. "Postav se směrem k rovině tak, aby se tvé oči ocitly přesně ve výši tří loktů a dvou pídí," přikázal pergamem.

Kočkodlak se musel mírně sklonit. Efekt byl úžasný, výhled se náraz změnil, jako by jeden obraz najednou nahradil jiný. Nebyla tu už zelená rovina, ale nové hory, pro změnu skalnaté, strmé, bez stromů. Zavál chlad a skalní římse, na které Xin stál, navazovala nevelkým průsmykem. Bylo možné volně pokračovat v cestě. Stačilo však zvednout nebo spustit pohled jen o jediný palec a okamžitě se vracel výhled na rovinu a cesta mizela jako utáta.

Xin přivolal Hamniše. Kušif měl patřičnou výšku, takže se zorientoval okamžitě. Hvízdal si, potom ještě pro srovnání podřepí a vystoupil na špičky. "Budou potřebovat teplý plášť..." usoudil a sáhl do vaku.

Vůdce kmenové rady žasl.

"Naše děti sem celá léta chodily sbírat borůvky!" zvolal. "Určitě si na této skále mockrát hrály!"

"Děti jsou moc malé," odpověděl mu Xin prostředním Sara.

Starci postupně sestupovali na skalní římse, zaujímal patřičnou polohu a křičeli úžasem. Potom se shromáždili a začali horečně rokovat. Kočkodlak usedl na jednu skalku a bezstarostně nastavil obličej slunci. Hamniš podřepí vedle a beze slova mu podal víno a uzené maso.

## 10. Poslední tanec

Pronikavě studený vítr rval pláště, plédy a kůže, do kterých se halili kočovníci postupující po horské stezce. Přechod z poměrně teplého Prvního světa do této ledové země se nelíbil především dětem. V zástupu neutichal pláč a protesty, které sílily ve chvílích, kdy spolu s větrem přicházely vlny studeného deště. Zdejší hory byly mnohem větší a vyšší než ty, které opustili, a zježené zubisky žulových skal působily hrozivě a odpudivě. Bylo zřejmé, že kromě dětí se nelíbí ani ženám a mnohým bojovníkům z mladší generace. Nadšení a potěšení byli pouze starci. Nikdo se jim neodvážil protivit, protože možnost návratu neexistovala. Průchod zmizel v okamžiku, kdy jím prošel poslední kočovník. Mnohé naznačovalo, že události staré půl století byly pečlivě naplánované. Korathos potřeboval rodáky bloudící v nesmírnou Prvního světa proto, aby zachoval aktivní průchod. Vůdcové kmene, který se po desetiletích vracel, však o tom nepřemýšleli. Pravda a studený vítr k nim dosud nepronikly.

"Musíme co nejrychleji sestoupit do údolí," prohlásil Hamniš, pečlivě skrýváje kuši pod pláštěm, aby k ní nepronikla vlhkost. "Nejsou na takovou zimu zvyklí, za chvíli propuknou nemoci, nářky a nedojdeme daleko."

"Vím," odvětil Xin. "Mapa nás naštěstí vede dolů. Musíme dojít k nejbližšímu průsmyku a odtud budeme sestupovat."

"Je to daleko?"

"Ne, asi půl dne."

"Berta má štěstí," podotkl kušif. "Podle polohy slunce získala na tomto světě dalších pět až šest hodin."

"Pro nás všechny to bude hodně dlouhý den," souhlasil Xin. "Ale západ slunce nastane. Uděláš to rychle?"

"Jakmile budeš chtít, kapitáne. Mám zvolit okamžik, kdy nebude střelu očekávat?"

"Nevím..." zamyslel se kočkodlak. "Na rozhodnutí ještě máme čas."

Hamniš se ohlédl na Bertu, která nesla na zádech jedno dítě a pomáhala v chůzi těhotné ženě. Saro se celou dobu držel od ní co nejdál.

"Když si pomyslím, že po setmění toho mrňouse sežere a to nenarozené si vydrápne jako zákusek..." odplivl si kušif.

"Nedovolíme to."

"Je mi ji skoro líto."

"Až tedy přijde čas, miř přímo do srdce."

Vstoupili na poslední svah před očekávaným průskem a spatřili kamennou tvrz, která jej střežila. Kouř a praporec plovávající na dvou věžích prozrazovaly, že je obsazená vojskem. Podle velikosti stavby tu mohla být stovka vojáků.

"Je to špatné!" zvolal Hamniš. "Na každé věži mají tři těžké kuše."

"A právě je napínají..." zaostřil Xin zrak.

"V dostřelu bude asi tisíc kroků cesty," odhadl Ronijec odborně. "Nepochybně mají i ruční kuše a luky... zdecimují nás!"

Kočkodlak přivolal Sara.

"Zřejmě je to pohraniční tvrz," řekl mu, "a asi nás nebudou chtít pustit průsmykem. Ať se muži připraví k boji."

"Rozkaz, kapitáne." Zloděj se rozběhl ke starcům a po chvíli se vrátil s vůdcem rady.

"Nic se nezměnilo," pohlédl stařec a úsměvem na tvrz. "Nemusíme bojovat, pouze se nás vyptají, kdo jsme a pustí nás dál, nanejvýš budeme muset zaplatit, ale zlata máme dost."

"Za tu dobu se mohlo hodně změnit," poznamenal Xin. "Přinejmenším ženy ať se drží vzadu."

"Půjdou jako dosud," protestoval stařec, "na znamení, že nemáme zlé úmysly. Myslím, že tam budou mít radost..."

Nepřesvědčeny kočkodlak mlčky přikývl a přešel do čela. Nikdo se neradoval ani neptal, dokonce ani nevaroval. Jakmile všichni přešli hřeben, těžké kuše na věžích vypálily salvu. Tvrz byla níže než vrchol, takže střely, přestože vystřelené z věží, letěly zdola nahoru a zdánlivě s námahou a pomalu, ale to byl pouze klam vyvolaný místem

pozorování. Těžké střely měly dostatek síly i rychlosti. Navíc je zpozorovali jen Xin a Hamniš, jejich varovné výkřiky však nevyvolaly potřebnou reakci. Kočovníci sestupující po strmém, kamenitém svahu si hleděli především pod nohy. Když střely dopadly do největších houfů, vypukla panika. "Volej, ať se schovají za skály," křikl kočkodlak na Sara.

Střely neměly ostří špičatá, ale široká a plochá jako sekery. Kvůli vyvážení byla za hlavním ostřím a kolmo k němu připevněna další, jež připomínala žraloci ploutve. Také letky těchto střel byly z ostrého ocelového plechu. V davu působily jako svazky seker, které se po odrazu od skal staly ještě nebezpečnějšími. V pronikavém mužů i žen se ozvalo volání po mágu-léčiteli. Ten se však nejprve musel léčit sám, protože jedna střela mu usekla levou ruku hned u ramene. Druhá salva dopadla na kočovníky v okamžiku, kdy se většina z nich místo hledání úkrytu horečně šplhala do svahu ve snaze vylézt nahoru a schovat se za ním. Hlavně ženy a děti.

"Ať je vezme ďas!" zařval příkrčený Hamniš, napínaje svou kuši na doraz.

"Donese?" zeptal se Xin, pozorující bedlivě tvrz.

"Shora určitě," odpověděl Ronijec. "Horší by bylo, kdybych byl na jejich místě..." vyklonil se za kamenem, namířil a dvakrát vystřelil. Kočkodlak zahlédl rozruch na jedné věži, kdosi tam padl a jedna těžká kuše nadskočila, ale nebylo vidět, jestli a jak je poškozená.

"Slušné..." ocenil Hamniš výsledek svých střel, "ale sám je k mlčení nedonutím."

"Musíme tu pevnost dobýt," prohlásil Xin. Stál vzpřímeně, nehodlal se krýt. Po chvíli k němu došli Saro a vůdce kmenové rady jménem Ampeker.

"Ať se bojovníci připraví k útoku!" přikázal kočkodlak.

"Říká, že máme poslat vyslance, který vysvětlí, že se jedná o omyl," ukázal Saro na starce.

"O žádný omyl se nejedná!" ukončil Xin diskusi. Klidně uhnul následující střele, která pět kroků za ním vykřisla ze skály ohňostroj jisker, odrazila se, vlétla mezi další skály a zasáhla jinou oběť - to prokázal zoufalý nářek, který se odtamtud ozval.

"Mají rozkaz napřed střílet a teprve potom se ptát!" dokončil kočkodlak. "Nepochybně jde o vás nebo někoho, kdo zná Průchod! Tudy vede jediná cesta z Prvního světa!"

Ampeker po úvaze přikývl a pozadu vycouval, a cestou něco šeptal bojovníkům, které potkal, a ti a li chystat zbraně. Xin mezitím sundal z krku amulet s démonovými spáry a podal ho Hamnišovi.

"Nebude ti chybět, kapitáne?" zeptal se kušíř. "Zůstanou nám jenom tři..."

"Nic jiného nezbývá, stříleji!" "Dráp do krve!"

Účinek předčil nejsmělejší očekávání. Vír černých tlap se spáry, který řádl na jedné věži, ovládl i druhou. Dolů letěla nejprve roztrhaná těla a části strojů, potom nečekaně jedna tlapa popadla celý kus zdiva a hodila jej na plošinu druhé věže, tím smetla cimbuří a zahnila obsluhu zbraní. Střelci se rychle skryli dovnitř stavby. Těžké střely přestaly přilétat.

"Co teď?" zvedl Ronijec hlavu, "čelný útok?" "Nevypadá to nejlip..." hleděl Xin zamyšleně na pevnost.

"Máš pravdu," souhlasil Hamniš. "K dobývání zdí nemáme žebříky. Ani nemůžeme naskládat hromadu balvanů a vytvořit schody, protože někdo prozíravě vyčistil celý svah od větších kamenů. Tato tvrz je dobře připravena k odražení útoku... Je tam nejmiň třicet střílen, nemůžu střílet do každé!"

"Vrátit se taky nemůžeme," poznamenal kočkodlak.

"Budou to jatka..." zavrčel Hamniš.

"Na naší straně ne," zaslechl Bertin hlas.

"Co tím míníš?" pohlédl na ni Xin.

Žena podřepila za balvanem vedle Ronijce.

"Poručila jsem Sarovi, aby zachytil krev raněných řekla. "Půjdu tam a potom ji vypiju..."

"Šlíšš?!" užasl kočkodlak. "Dojde k okamžité Proměně!"

"Stejně je už po mně. Ale můžu se ještě hodit. Navíc mě obyčejné střely nezastaví."

"Chceš se stát živým démonovým spárem?" zeptal se Hamniš.

"Něco takového... Nuže?"

"Asi nám nic jiného nezbývá," usoudil Xin. "Půjdu s tebou."

Přikývla.

"Někdo musí dohlédnout, abych pokousala správné lidi..." usmála se namáhavě. "Bude Přeměna dostatečná?"

"Ve dne ne..." odpověděl kočkodlak zamyšleně. "Proměníš se po prvním doušku, zato v noci..."

"Noci se nedožiju," prohlásila rozhodně.

"Nedožiješ," ujistil ji Hamniš a pohládl kuši.

Došel k nim Saro s otevřeným koženým měchem. I jeho pachu se Xinovi zatočila hlava, ale ovládl se. Tohle nebylo to nejhorší, co ho mělo dnešního dne potkat.

"Tu máš," zloděj podal nádobu Bertě. "Zředil jsem krev vodou, aby se nesrazila."

Zena měch zavěla a připevnila si ho k pasu.

"Vezmeme si štíty," rozhodl Xin. "Bude lepší, když nepochopí příliš brzy, kdo jsme..."

"Seženu je!" nabídl Saro.

Štíty, které za chvíli přinesl, byly kulaté, vhodné k přímému boji, ale jako ochrana před hromadnou střelbou z kuší a luků se moc nehodily. Neměli však na obranu. Někdo v pevnosti mohl mít střely se stříbrnými hroty a nesmělo ho předčasně napadnout, aby je použil.

"Přebíráš velení!" řekl Xin Hamnišovi a seběhl po svahu dolů. Berta přeskočila balvan a následovala ho.

Kličkovali. Museli, nejen aby obráncům ztížili zásah, ale i pro zachování rovnováhy. Pod nohama se jim uvolňovaly vodopády kamenů. Kočkodlak se udržel na nohách snadno, zato Berta část cesty sjela po zadku a jednou málem ztratila štít.

"Třeba s námi budou chtít jednat a dovolí nám vstoupit?!" zvolala.

"Hned se přesvědčíme," odpověděl Xin.

Šípky proti nim vyletěly v okamžiku, kdy se ocitli v dostřelu ručních kuší. Zpočátku byly zásahy velmi nepřesné, ale jak se blížili ke tvrzi, střely přilétaly stále blíž. Potom se připojily šípy z luků. Co však bylo horší, v těchto místech bylo ze svahu odstraněno veškeré kamení i skalky, za které by se mohli skrýt.

"Vyjednávat zřejmě nechťejí!" vyjekla Berta, když ji jedna střela minula tak těsně, že jí vytrhla pramen vlasů.

Xin neodpověděl, protože v tom okamžiku zasáhla jeho štít šípka z kuše. Na tuto vzdálenost jej snadno prorazila a zabodla se kočkodlakovi pod pravé oko. Zabolelo to, přestože nemělo. Zřejmě byly na hrotu stopy stříbra, možná nějaké gravírování... Xin uchopil dřík a vytrhl si šíp z obličeje. Pocítil, že se rána zavírá a v tom okamžiku ho zasáhla střela z luku do stehna. Uvědomil si, že příliš dlouho běží stejným směrem, prudce uhnul a doslova o půl kroku uhnul proudou střel, které se rozprskly na kamenech na třísky a jiskry.

Kočkodlak zaslechl křik opětovně zasažené Berty. Lidská přirozenost a démonická nadpřirozenost byly v jejím případě rozlišeny víc než u Xina, takže nyní trpěla jako raněný člověk, a přestože ji nebylo možné zabít, ztrácela síly. Po zásahu pátou nebo šestou střelou začala vrávorat a zpomalila, takže se stala terčem ještě snadnějším. Štít se jí přímo ježil šípy, a navíc z něj střela z kuše kus urvala. Xin se ji pokusil chránit s tím výsledkem, že další šíp, který mu prorazil štít, ho zasáhl přímo do srdce. Naštěstí tentokrát nebyla na hrotu ani špetka stříbra. Štíty začaly prorážet už i střely z luků, takže nyní se hodily jen k tomu, aby střelci ve tvrzi neviděli, že zasáhli. Když ke tvrzi zbývalo už jen nezlých sto kroků, kočkodlak pochopil, že nedoběhnou. Obránci je zasahovali rychleji, než Xin i Berta stačili střely vytahovat, navíc jim šípy v tělech ztěžovaly pohyb. Po další sérii střel zbyl z kočkodlakova štítu jen fousek desky přibitý třemi šípy k lokti a levému předloktí. Berta zasažená z kuše do kolena upadla.

Hamniš naštěstí viděl, co se děje a měl dost zkušeností, aby věděl, co má dělat. Vyhnal kočovníky do hromadného útoku a tím donutil obránce tvrze střelbu rozptýlit. Xin uchopil Bertu za ruku a odtáhl ji do mrtvé střelecké zóny u zdi. Občas je sice nějaká střela zasáhla, ale tentokrát už to nebyla lavina šípů schopná srazit je k zemi.

Konečně se přitiskli ke zdi. Normálně tu mrtvá zóna nebyla, měli se stát cílem posádky věže, která nahoře mírně přechýlila tak, že by je obránci mohli zasáhnout, ale amulet s démonovými spáry, který vystřelil Hamniš, způsobil, že všichni z věže uprchli a neodvažovali se tam vrátit. Xin zuřivě zaklel a začal si vytrhávat střely a šípy. Měl jich v sobě přes deset, Berta několik desítek, takže se sotva hýbala. Pomohl jí s vytahováním a chvíli se oba vzpomínávali vleže u zdi.

Nahoře Hamniš poručil kočovníkům, aby ustoupili a skryli se. Kočkodlak i striga přikrčeně proběhli pod dílnami k bráně. Ta se právě otevřela a vyběhla z ní šupinka obránců, nepochybně proto, aby dobila drzou dvojici, která se opovážila přiblížit ke tvrzi. Rozzuřený Xin docela přehlédl, že se proměnil. Vrh se na vojáky první. Dvěma údery tlapy si je odhodil z cesty, utrlh půlku obličeje tomu, který se mu postavil, a vběhl do Vrže. Berta ho následovala.

Střelci rozestavení podél zdi u střelen se otáčeli, ukazovali na ně a něco volali. Úžasem zapomněli střilet Kočkodlak se zastavil a hledal další oběť, Berta za ním otevřela měch prostřelený šípem z luku a zvedla jej k ústům. Krve v něm zbylo dost...

Když Xin za sebou zaslechl bláznivý smích a křik uskočil a udělal dobře, protože striga zaútočila nejdříve na něho. Ignorovala lidi a hnala se po kočkodlakovi. Oněmělí obránci tvrze chvíli sledovali dvě nadpřirozené bytosti, které se o ně málem otíraly při honičce podél vnitřní strany zdi. Když Xin zjistil, že navzdory jeho snaze Berta nejeví sebemenší zájem o lidi, prudce zahnul a běžel napříč dvorem k obytné budově, která stála pod jednou věží. Měla dřevěný balkon. Kočkodlak se odrazil a vyskočil až na střechu. Otočil se a pohlédl přímo do červených očí toho, co bylo před chvílí ženou.

Pokoušela se k němu doskočit, ale snadno ji úderem tlapy srazil. Xinovy drápy jen škrtly Bertě o zuby. Když dopadla, potřásla hlavou a hrdečně zaryčela.

Ozval se smích. Nejprve ojedinelý, osamocený, ale bleskově přešel ve společný řehot. Situace byla možná směšná, ale vojáci se nemají smát. V následující chvíli se totiž přesvědčili, jak krátká a rychlá je cesta od radosti k děsu a záhubě. Berta několikrát přeshlápala na místě, rozhlédla se a zasyčela. Všeobecný smíci neustával. Přiskočila k jednomu rozveselenému obránci a jediným pohybem, pouhým mávnutím rozevřeně dlaně opatřené drápy, mu utrlhla hlavu, která se odkutálela doprostřed nádvoří. Smích zazněl hlasitěji, jako odměna dobrého vtipu, ale Berta už vyrvala vnitřnosti dalšímu. Popadla játra a polkla je naráz, jediným cvaknutím čelistí, s hlavou vyvrácenou. Smích nyní za zněl hystericky a potom se jako dotykem čarovné hůlky změnil v úděsné kvílení. Na nádvoří tvrze se rozpoutalo krvavé peklo. Nikdo se nesnažil bojovat, všichni chtěli prchnout. Nejvíce ti, kteří střelili nepřesněji a věděli, že střelba nepomůže. Část vojáků se pokusila schovat v domě, na kterém seděl Xin, ale při pohledu na přikrčeného kočkodlaka si uvědomili, že by museli proběhnout pod ním a strachem se rozběhli do všech stran.

Berta se mezitím točila po nádvoří jako čamrda. její pohyby dokázal sledovat pouze Xin. Louskala hlavy, trhala ruce, otvírala tepny, lámala kosti - to vše tvořilo omamující šílení, výbuch pohybu mezi rudými stříkanci.

V jednu chvíli Xin zahlédl, jak skočila do skupiny vojáků a všem roztrhla zátylek jediným úderem drápů všech čtyř končetin najednou. Ještě ani nestačili upadnout a už kousla do obličeje dalšího.

Žádné slitování ani váhání. Aby se vojáci vyhnuli drápům a tesákům, popadli meče. Potom se stalo něco ještě zvláštnějšího. Xin se s tím setkal poprvé v životě. Berta přestala řvát a skřehotavě naříkat způsobem typickým pro strigy, a začala napodobovat hlasy lidí, které vraždila.

Zdalo se, že své oběti paroduje. V jednu chvíli se jí z tlamy vydral řev, jakoby z mnoha hrdel, při němž se Xinovi zjezily chlupy hrůzou. Zdalo se, že Berta požívá duše svých obětí, které nyní lkají z jejího nitra jako z pekelných hlubin. Zalitá krví, v křečovitém tanci smrti představovala nyní netvora v celém majestátu šílenství a krutosti. Potom náhle znehybněla, změnila se v ženu a v bezvědomí klesla do krvavého bláta. Zabili třicet mužů. Několik raději spáchalo

sebevraždu, ostatní, kteří se nestačili skrýt do domů, se schoulili a nádvoří, několik horečně rozrývalo půdu, jako by se chtěli pod ni schovat. Na boj nemyslel nikdo s výjimkou jednoho vojáka, který při pohledu na to, že Berta už není vraždicím monstrem, se k ní vrhl se zvednuto halapartnou.

Kočkodlak skočil a zahradil mu cestu k ležící ženě. Poslední obránce tvrze neztratil odvahu a s rozmachem ťal po Xinově hlavě. Ten zahlédl na širokém ostří stříbrné gravírování. Zbraň byla tedy vhodná, ale útoční nebyl dost rychlý. Kočkodlak snadno uhnul, ustoupil proměnil se v člověka a uchopil pohozené kopí. Oba muži zkřížili zbraně, Xin odrazil úder a zvědavě pohlédl na protivníka. Zalíbila se mu jeho odvaha a rozhodnost. Ve vojákově staženém obličejí nebyla ani stopa váhavosti a podle parádní uniformy se zřejmě jednalo o zdejšího důstojníka. Nechtěl ho zabít.

Ten však usoudil, že ho čeká smrt. Zavířil halapartnou a úskočně sekl Xina nízko po nohách. Kočkodlak vyskočil, kopí použil jako skokanskou tyč a oběma nohama kopl protivníka do hlavy. Ten upustil halapartnu a padl na záda. Než stačil vstát, Xin mu šlápl na prsa a opřel mu hrot kopí o krk. Voják pochopil, že nemá šanci a že nepřítel netouží po jeho smrti. Zlostně plivl na nohu, která ho tiskla k zemi, potom sevřel rty a uhnul pohledem, aby se vyhnul Xinovým očím.

S třeskem se rozlétna vrata tvrze a na nádvoří vběhli kočovníci vedení Hamnišem, za jehož zády se kryl Saro. Ronijec okamžitě přiběhl ke kočkodlakovi. "Můj zajatec, ohlídej ho!" přikázal Xin. Kušř přikývl a kočkodlak přistoupil k Bertě. Účinkem denního světla měla kůži už skoro černou. Xin přes ni rychle přehodil plášť, aby ji slunce nesežehlo. Potom ověřil její stav. Nedýchala a srdce netlouklo. Letargie Smysl Přítomnosti napovídal, že u ní došlo k úplné Proměně. Bylo ji však možné ještě jednou vzkřísit... Po chvíli váhání se kočkodlak rozhodl. Vzal od Hamniše stříbrný šíp a přitiskl hrot k Bertině spánku. Zena se prohnula do oblouku a otevřela oči. Němě pohnula rty.

"Pokud chceš mluvit, napřed naber vzduch do plic," Xin. "Samy se už nenaplní."

"Jsem živou mrtvolou?" zeptala se.

"Pořád žiješ, ale už v sobě nemáš nic lidského. Zbyteček vědomí zhasne spolu se sluncem..."

"Na nic si nevzpomínám."

"To je normální. Vstaň a podívej se, co jsi dokázala..."

Zvedla se a přitáhla si kapuci pláště. Kočovníci dychtiví pomsty běhali po tvrzi, vytahovali ukryté obránce a na místě je zabíjeli. Jako obvykle v takových situacích začalo plundrování a okrádání mrtvol. Jednu těž někdo zapálil. Nikdo se však neodvažoval přiblížit se skupince uprostřed nádvoří. Berta dlouho a mlčky pohlížela na rozdrásaná těla poházená kolem.

"Tu hlavu jsem mu ukousla já?" ukázala na jedno tělo.

"Ano."

"Proč jsi mě probudil?" dotkla se spánku popáleného stříbrem.

"Máš právo na poslední přání."

Dlouze uvažovala.

"Při západu slunce si chci zatančit!"

Z hořící tvrze sestoupili do údolí. Kočovníci rozbili sbor u břehu širokého, prudkého potoka. Xin, Hamniš, Berta a Saro šli o kousek dál, kde našli nevelikou tichou loučku. Zajatce vzali s sebou, protože v táboře na něho příliš mnoho kočovníků pohlíželo nepřátelsky, obránců tvrze přežil pouze on. Důstojník nyní krácel mlčky s rukama vpředu spoutanýma. Nemluvili, dokonce se ho ani nezeptali na jméno. Měli důležitější starost, museli se rozloučit s Bertou.

Převlékla se. Ženy ji daly nové, méně okázalé k ženě šaty a pečlivě ji učesaly. Xin nespěchal, přestože slunce se sklánělo stále hlouběji ke štítům hor. Krátě po příchodu na louku se k nim připojili tři hudebníci s bubínkem, pišťalou a řehtačkami. Spolu s nimi přišel vůdce kmenové rady Ampeker a několik dalších stařešinů kmene.

Berta stanula před Xinem. V dlaních zčernalých denním světlem svírala věneček z bílých květů. Zapadající slunce zbarvilo oblohu nad ní krvavou červení.

"Cítím to..." pronesla tiše. "Cítím, jak ve mně narůstá temnota."

"Už je čas," pronesl kočkodlak úsečně. "Vím," přikývla a vložila si věneček na hlavu. "Je legrační, že zemřu jako panna..." Xin na ni tázavě pohlédl.

"Ano," přikývla. "Až do té míry jsem regenerovala. ..." Obrátila se k Sarovi a Hamnišovi. "Přinejmenším se pokuste nemyslet na mě ve zlém."

Zloděj otevřel ústa, jako by chtěl něco povědět, ale nenalezl slova. Kušř stál s neproniknutelným výrazem, jako socha, se zbraní opřenou o levé rameno.

"Hamniši..." pokusila se jej přimět alespoň k pár slovům.

"Neprotahujme to..." pronesl nesvým, změněným hlasem, ale ani tentokrát nebylo možné uhodnout jeho pocity.

"Zůstane po mně alespoň jedna dobrá vzpomínka. Zapamatuji si tvou hrdost," řekl vážně Xin. Uklonila se mu a pokynula hudebníkům, kteří začali hrát. Zazněla rytmická a hlučná barbarská hudba, ale odpovídala současně náladě. Berta zatleskala a začala se vlnit v rytmu. Nešlo o žádný promyšlený tanec, prostě se spontánně podrobila melodii, vyhazovala ruce do výše, prohýbala se, vířila, ukláněla. Jak se stmívalo, hudba zrychlovala. Sled pohybů a zvuků přitahoval, znásilňoval, uváděl do tranzu. Bertina gesta chvílemi přímo hypnotizovala. Saro na ni zíral rozšířenýma očima a sám začal poskakovat. Vůdce kmene tleskal. Vtom Berta vybuchla veselým, perlivým smíchem. Zdálo se, že je bezmezně šťastná.

Pouze Xin věděl, že si už neuvědomuje vlastní radost, že Berta mezi další piruetou a úklonou od nich odešla navždy a právě začala Proměna.

"Hamniši!" zvolal.

Ronijec nepodlehł kouzlu Bertina tance, protože nehleděl na ni, ale na oblohu. Po Xinově výzvě se pootočil a silně se opřel o pravou nohu, kterou ukročil dozadu. Vkuši něco kovově cvaklo.

Zajatec, který dosud bedlivě sledoval tančící ženu, pohlédl na Hamniše a vykulil úžasem oči; zřejmě až nyní pochopil,

co se stane.

Kušíř se chystal ke střelbě jako automat, plynule, bez zbytečných pohybů. Pažbu opřel o tvář.

Berta se prudce sklonila a potom bleskově napřímila s rozhozenýma rukama.

Vlna Přítomnosti uhodila Xina jako žhavý závan.

Hamniš stiskl spoušť.

Třesnutí tětiny a zasvištění šípů splynuly v jedno s nepopsatelnou vibrací, která unikla z Bertina hrdla. Zavířila nepřírozně rychle, ztratila lidský tvar a vyžehla bílým ohněm, který vytryskl ze středu těla a okamžitě se jím rozšířil. Zavířila ve sloupu plamenů. Oheň ji ovinul, potom svít i pohyb najednou zmizely. Berta se rozpadla v prach. Zbyly po ní jen dlaně a chodidla, která se náhle proměnila v drápy strigy, ale v okamžiku se rozpadly také.

"Co to bylo?!" ohlédl se překvapený kočkodlak na kušíře. Očekával obvyklou agónii po střibře. To, co uviděl, bylo mnohem prudší.

"Nelitoval jsem pro ni berylliového ostří..." Hamniš zhluboka vydechl. "Bylo to v poslední chvíli?"

Xin beze slova přikývl. Hudebníci hráli dál, ale vzrušením ztratili rytmus. Teprve nyní jeden po druhém umlkali. Saro přistoupil k šedé skvrnce popele v trávě a klesl u ní na kolena. Dotkl se toho, co zbylo z Berty.

"To je konec?" otázel se nedůvěřivě. "Chtěl jsem jí toho tolik povědět..."

"Měl jsi mluvit, když o to prosila!" Hamniš se opravdu zlobil. "Ale stál jsi jako beran!"

"Myslel jsem..."

"Seber pozůstatky do nějakého pytlíku!" přerušil hádku Xin. "Budeš jej pořád nosit u sebe," rozhodl.

"Proč?"

"V tom prachu je síla. Může se ti hodit."

Saro neodpověděl, ale v očích se mu najednou objevila velká bolest. Koutky úst mu bezradně klesly. Vypadal jako troska, která má už definitivně dost sebe i světa.

"Udělej, co ti povídám! Jsi jí to dlužen!" Kočkodlak náhle pocítil únavu. Tento den byl opravdu dlouhý...

## 11. V mrtvém tichu

"Dostali rozkaz nepropustit nikoho, kdo sestoupí z toho svahu." Saro překládal zajatcova slova bezbarvým hlasem, tupě zahleděn do ohně, ve kterém se Hamniš šťoural klacíkem. "Důvod znal jen velitel tvrze. Tento důstojník se o tom dozvěděl tehdy, když dostali příkaz místo obvyklého vybírání mýta od lidí procházejících průsmykem střilet bez výstrahy. Velitel jim řekl, že nikdo živý nesmí sejít do údolí."

"Byla to cesta, kterou obvykle chodili bandité?" zeptal se Xin.

"Ne, kapitáne, tudy nikdo nechodil, tam žádná cesia není."

"Kdy byl ten rozkaz vydán?"

"Zřejmě hodně dávno, protože poté, co jsme vás ohlédli, velitel tvrze vytáhl a otevřel svitek s pečeti bývalého místodržitele provincie a velice se podívil tomu, co se tam dočetl. Myslí, že svitek s rozkazem čekal mnoho let na chvíli, kdy se objeví lidé sestupující z hory Gebi."

"Nepochybně se jednalo o naše kočovníky." Hamniš hodil klacík do ohně. "Korathos jim hodlal odříznout z cestu pro případ, že by sami našli průchod. Určitě si nemyslel, že projdou všichni naráz a průchod se za nimi uzavře."

"Asi máš pravdu..." zamyslel se Xin.

Když zajatec zaslechl jméno mága Korathose, pohlédl bystře na Hamniše, potom na Xina a na něco se rychle zeptal.

"Ptá se, jestli jste nepřáteli nebo přáteli mága Korathose?" překládal Saro.

Kočkodlak dlouze pohlížel zajatci do očí a posléze odpověděl:

"Nepřátelé."

"Korathos je také nepřítelem jeho rodu." "Zeptej se ho, jestli se chce k nám připojit," nakázal Hamniš.

Zajatec rychle přikývl.

"Korathos má na rukou krev jeho otce, bratrů a příbuzných," překládal zloděj. "On sám musel před ním uprchnout a skryl se v této zemi jako žoldněr na nejvzdálenější pohraniční posádce, kterou našel."

"A dostal se na místo, které Korathose mimořádně zajímalo," ušklíbl se Ronijec. "Do tvrze střežící průchod z Prvního světa." "Tvrdí, že to nevěděl." "Jak to chce dokázat?" dotíral kušíř. "Jmenuje se Vorez z rodu Šukari a říká, že v jeho zemi nám každý potvrdí, jak mág Korathos vyvraždil jeho klan, všichni tam o tom vědí."

"To uplyne hodně vody i času, než zjistíme, jestli mluví pravdu? Myslím, že to zvládneme rychleji..." Hamniš významně pohládl kuši. "Myslím, že ten muž tu slouží jako mágovy oči a uši!"

"Ne!" protestoval Vorez. "Raději umřu, než bych pomáhal Korathosovi!"

"Nemůžeme ti věřit," prohlásil Xin.

"Zítřka ráno sem přibude početný jezdecký oddíl," oznámil zajatec. "Spálili jste pohraniční tvrzi, kouř byl jet daleka, takže zakrátko přijedou zjistit, co se stalo. Pohraniční posádky v zemi se už chystají zahájit hon. Jenom já vás z něj můžu vyvést," dokončil překlad Saro.

"To je důležitá zpráva," přiznal Hamniš, "myslel jsem, že potrvá několik dní, než se někdo začne zajímat o osud této tvrze."

"Systém ochrany hranice funguje velice dobře," ujistil je Vorez. "Vaším stovkám divochů se ženami a dětmi zbývají nanejvýš dva týdny života. Ledaže mi uvěříte. Pomůžu vám, protože se chci Korathosovi pomstít."

"Nebýt jeho, zítra by nás smetlo vojsko..." pokýval hlavou Xin. "Zkusíme věřit, že nás nezradí." Vytáhl nůž a přeřízl zajatcova pouta.

"Děkuji, nebudete litovat." Voják si začal masírovat zápěstí.

"Pokud pomyslíš na zradu, udělám ti díru přímo uprostřed hlavy!" varoval ho ne zcela přesvědčený Ronijec.

"Saro, běž a pověz všechno stařešinům," přikázal kočkodlak.

Zloděj přikývl a odešel do tmy. Xin, Vorez a Hamniš už nemohli rozmlouvat, mlčky tedy na sebe pohlédli. Posléze kočkodlak podal žoldnéřovi měch s vínem, málu popijeli, předávali si nádobu z ruky do ruky, pokud se nevrátil Saro se zneklidněným Ampekerem a několika bojovníky.

"Vůdce se ptá, kolik nepřátel přijde?" překládal zloděj.

"Zjistit, co se stalo, přijede nejméně dvě stě jezdců" prohlásil Vorez. "To bude pouze průzkum, který má ustoupit, jakmile narazí na nepřítele a pozná jeho sílu. Současně jsou připraveny dva oddíly po pěti stech mužích, které čekají na zprávu půl dne cesty od hranice. V závislosti na situaci útočí nebo ustupují do nitra země a tam čekají na hlavní síly pohraničních místodržitelů."

"Dobrý systém," usoudil Hamniš. "Ale čeho se tak bojíte?"

"Je zde mnoho lupičských band, které se občas spojují v celé armády. V jihovýchodních horách dokonce vznikala jakási lupičská knížectví. Kdysi se proti nim každých několik let vydávaly velké výpravy. Ale v poslední době Korathos povolal vojska k sobě za oceán, takže se tu omezují jen na obranu hranic," vysvětloval žoldněř.

Ampeker řekl něco bojovníkům, kteří ihned odešli, a vůdce se obrátil na Xina.

"Přikázal jsem uhasit ohně a stopy po nich překrýt drny. Jakmile se rozední, setřeme všechny stopy po táboření."

"Udělejte toho co nejvíc při pochodech, ráno už nemusí být čas," radil Vorez.

"Ve tvrzi jsme dobyli dost zbraní a můžeme bojovat..." pokračoval vůdce.

"Museli bychom je všechny pozabít," zavrtěl hlavou Xin. "To je málo pravděpodobné i v případě, že nachystáme léčku. Síly jsou vyrovnané, takže hodně jich unikne a my budeme mít velké ztráty. Bojovat nemůžeme!"

"Půjdou k průsmyku a budou tam hledat stopy- pokud rychle nenajdou naše tábořiště, můžu vás odvést daleko," řekl bývalý zajatec. "Budou vás pronásledovat, ale z pohraničního území unikneme."

"A dál?" zeptal se Hamniš.

"I Pokud se chcete dostat ke Korathosovi, musíte přeloučit moře. Můžete to udělat jako nájemná rota, proto mág ohlásil velkou výpravu do cizího světa. Hlavně musíte zmizet z pohraničí."

"Jaký cizí svět?" zajímal se Ampeker, když mu Saro přeložil tato slova.

"Jedná se o náš svět," odvětil Xin. "Hodláme Korathose zabít a tak tomu útoku zabránit."

"To bude obtížné," poznamenal Vorez. "Korathos totiž už třicet let nežije..."

"A to říkáš teprve teď?" plácl se Hamniš do stehna.

"Rozumím tomu tak, že v nějaké podobě přesto existuje..." dovodil Kočkodlak.

"Jistě, kapitáne," přikývl Vorez. "Jeho duch pobývá postupně v tělech sta mužů, kteří tvořili jeho palácovou gardu. Když vycítil, že umírá, Korathos sám sebe mumifikoval a jeho mumie stále majestátně zasedá na černém trůnu králů-mágů. Duše se pak nepřetržitě přemísťuje stovkou lidí, které pomocí magie a trepanace lebek zbavili vlastní vůle."

"Takže po smrti je mnohem nebezpečnější než živý!" žasl Ronijec.

"Většinou tomu bývá naopak," souhlasil Vorez. "Ale Korathos je výjimka."

"Co je s lidmi, ve kterých Korathosova duše právě není?" zeptal se Xin.

"Slouží jako naprosto poslušní strážci jeho paláce. Myslím, že se dívá očima jich všech a slyší jejich ušima. Když přišli vyvraždit mou rodinu, chovali se jako jeden ve sto tělech..." Vorez sklopil hlavu a začal pěstí. Je obtížné je zabít?" zajímal se kočkodlak. Nepodařilo se nám to ani u jednoho..." Voják se do truchlivých vzpomínek. "Stejně jako tebe a tu ženu, když jste sbíhali ze svahu v dešti našich střel."

"Takže se neproměnily jen jejich mysli..." zamyslel se Xin.

"Víš určitě, že si s tím poradíme, kapitáne?" zeptal se Hamniš.

"Bude to těžké," přiznal kočkodlak. "Ale pokud se chceš pro žold vrátit do Suminoru, musíme se jim postavit..."

"Ti strážci vůbec nestárnou," dodal Vorez. "Tak dost, už jsi nás vyděsil dost!" vzplanul Hamniš.

"Něco vymyslím," ujistil ho Xin. "Do úsvitu zbývá několik hodin. Odpočiňte si." "A co ty, kapitáne?"

"Nemusím spát." Xin vstal, uklonil se Ampekerovi a odešel do tmy. Chtěl být sám.

Došel k potoku, našel si místo na břehu, usedl a zaposlouchal se do šumu proudící vody. Nehybný, potmě neodlišitelný od balvanů, mezi kterými seděl. Plynutí času nemělo význam. Bublání potoka chlácholilo horečnaté myšlenky, rozpouštělo pochyby. Xin se soustředil a sebral všechny své magické znalosti. Před očima spatřil bílý plamen, který sežehl Bertu. Berylliový hrot... Kdyby to bylo stříbro, smrt by nastala v křečích, tělo by zůstalo a po vynětí střely by se dokonce mohlo vrátit do neděsivé podoby. Obyčejné stříbro nezabíjí duši nadbytností, pouze ji zbavuje schopnosti ovlivňovat materiální svět. Takový efekt dokáže jen ryzí stříbro, nikdy netavené, u kterého se po nálezů a při kování dbá, aby se ho nedotkla lidská ruka. A beryllium? V Suminoru se beryllium nepoužívalo, ten kov tam vůbec neznali. Znali však bílý plamen, jenž provází smrt příšery - tak shoří duše nadbytností působením Panenského stříbra. Zabíjí tedy beryllium demony i s duší? Asi ano... nešťastná Berta... Hamniš ji chtěl zabít rychle, prokázal příliš mnoho soucitu a Bertu pohltilo nebytí. Ale o ni nejde. Jeden netvor ve stovce těl znamená, že je pouze jedna duše na sto proměněných těl... Duše se nemůže dělit ani množit, vždycky je jen jedna, to je nepochybné. Existuje tedy způsob, jak Korathose zabít! Je třeba vyhledat tělo, ve kterém pobývá mágoва duše, a zabít ji berylliovým hrotem. Mají však jen pět střel na stovku cílů... Jak najít správný?

"Co jsi vymyslel, kapitáne?" otázal se Hamniš, když za úsvitu Xin vrátil.

"Že budeme potřebovat hodně štěstí..." usedl kočkodlak k vyhaslému ohništi.

"K tomu jsem se mohl dobrat sám," rozesmál se Ronijec a upravil povlak chránící kuši před ranní rosou.

Když se rozednilo natolik, že bylo možné zahlédnout dlaň na konci napřažené ruky, v táboře kočovníků nastalo

horečné hemžení. Zakrývali stopy po táboření, chystali zbraně a shromažďovali se na místě vyznačeném Vorezem, v lese na západním svahu údolí. Podle slov nedávného zajatce měla další cesta vést lesními soklemi podél úpatí hor. Vyrázili ihned, ženy, děti a ranění napřed. Xin a Hamniš veleli zadnímu voji.

Východ slunce přinesl tři špatné zprávy. Hlídky, vytaná zjistit, co je s tvrzi, neměla dvě stě, ale přes tři sta dobře vyzbrojených jezdců. Všichni měli štíty, prilby a kroužkové košile, což bylo možné tvrdit jen o necelé Polovině kočovníků. Vojáci seděli na malých, nepřiliš úzkých ponících, kteří by jistě nepředechnali žádného plnokrevníka, zato však neznačili únavu a pro hornatou byli ideální. Nebýt Vorezova varování, tato téměř armáda by kočovníky zmasakrovala dříve, než by většina z nich probudila. I kdyby se vyhnuli překvapění, výsledek otevřeného boje byl jasný. Druhá špatná zpráva spočívala v tom, že stopaři pohraničních vojsk se nedali zmýlit spěšně setřenými stopami. Vojsko se zastavilo v údolí a začalo se chystat k pronásledování kočovníků, což byla třetí špatná zpráva, kterou Xin poslal stařešinům a Vorezovi do čela průvodu. Dobré bylo jen to, že příchozí museli zjistit, co se stalo s tvrzi a znovu ji obsadit. Avšak místo aby tam vypravili veškeré síly, vyslali do průsmyku jen půl stovky jezdců, z nichž většina už zůstala na místě, aby tvrz znovu vybudovala. Po třech hodinách se vrátili jen tři vojáci, nepochybně stopaři.

Kočkodlak si domyslel, že přivezli potvrzení svých původních domněnek, totiž faktu, že útočníci, kteří zničili tvrz, už sestoupili do údolí a ukryli se v lese, jak naznačovaly první stopy.

Zakrátko celé vojsko vyrazilo přímo k bojovníkům ukrytým v porostu u okraje lesa.

"Docela nás přehlédli!" konstatoval Hamniš a připravil si kuši.

"Asi ne docela," odpověděl Xin. "Třeba vědí, kudy jsme šli, ale pořád netuší, kolik nás je. Budou opatrní."

"Na těch konících se pohybují dvakrát rychleji než my," poznamenal Ronijec. "Máme náskok čtyř hodin, takže nás doženou za osm, tedy ještě před obědem. A dobře si nás spočítají..."

"Ztížíme jim to," usmál se kočkodlak. "Zastavíme je tady!"

"My dva a těch deset divochů, kteří včera poprvé uviděli kuši?" podivil se Hamniš při pohledu na bojovníky, kteří je doprovázeli. a

"Naučíme naše nepřátele spěchat pomalu. Střílej."

Ronijec zaklel a hotovil se k výstřelu. Jezdci byli ještě daleko, natáhl tedy kuši naplno. Dvakrát vystřelil a za moment dva jezdcí v čele spadli z koní. Jízdní kolona se okamžitě rozvinula k útoku na okraj lesa.

"Vy ne!" Xin gestem zadržel kočovníky, kteří se také chystali vystřelit. "Ať si myslí, že je lákáme do léčky!" Křikl na Hamniše. "Střílej dál!"

Ronijec dokončil napínání tětiny, odložil páku a sundal ze sedel další dva jezdce. Na ostatní to tentokrát moc nezapůsobilo, sklonili kopí a zamířili k lesu tak rychle, jak jen poníci dokázali běžet do svahu. i "Zabij praporečníky!" přikázal kočkodlak. "Už se na tom pracuje..." procedil Hamniš a dva největší praporce i s muži, kteří je drželi, padly pod kopyta uhánějících koní. Jízdní šik zakolísal, protože nejbližší spolubojovníci zastavili koně, aby zvedli zástavy.

"A teď utečeme!" zvolal Xin a gestem poručil vojákům, kteří nerozuměli jeho slovům.

"Už chápu!" vyskočil Hamniš.

Rozběhli se za ustupujícími kočovníky. Podle dohody měla na ně většina bojovníků počkat hodinu cesty od okraje lesa, na který nyní jízda čelně útočila. Kočkodlakova lest byla jednoduchá - donutit vojáky, aby se při hledání neexistujících nepřátel rozptýlili v lese. Než útočníci zjistí, že pláči do prázdna, znovu se shromáždí a zformují, uplyne nejméně půl hodiny. Kočovníci získají čas, ale to ještě není vše. Protože vojáci neznají Počet nepřátel, je třeba zjistit, do jaké míry je to trápí odezva na Hamnišovy střely byla zkouškou, která poskytla dokonalý výsledek - obránci hranice se obávali, že kočovníci mají převahu. K obklíčení a zabítí nebo zajetí osamělého střelce naprosto stačí dvě či tři desítky jezdců. Útok všemi silami prozrazoval velitelské obavy, že má málo vojáků. Z napůl setřených stop mohli stopaři vyčíst, že protivníků je několik stovek, ale nedala se z nich vyvodit přítomnost žen a dětí. K doby, ti tvrže a vyvraždění celé posádky bylo třeba nejméně pěti set bojovníků vybavených balistami - tak musel soudit každý, kdo nevěděl, že v tomto boji byla použita bojová magie a zasáhly do něj nadpřirozené bytosti. Chybějící mrtvolky útočníků dokazovaly, ostatně v souladu se skutečností, že jich padlo málo, což ovšem vedlo k nesprávnému závěru o jejich dobré výzbroji...

Xin běžící vedle Hamniše se v duchu usmíval. Pokud právě tak uvažuje velitel vojska, které je pronásleduje, nepochybně teď lituje, že rozptýlil své síly rozhodnutím znovu obsadit pozůstatky tvrže. Bude tedy dobré podpořit jeho obavy z protiútoku nebo z pádu do léčky...

Vzadu se ozvalo praskání lámaných větví a sešlapávaného chrastí - jízda vpadla do lesa!

"Stáát!" zamával kočkodlak rukama. Kočovníci se ohlédlí a stanuli. Xin ukázal na dobyté kuše. Pochopili, začali nabíjet šípky a vyhledávat vhodná stanoviště.

"Tady nemusíš střílet na dálku..." řekl kočkodlak Hamnišovi.

"Vím!" zavrčel Ronijec a hotovil kuši.

Vojáci byli vzdáleni asi sto či stopadesát kroků. Neustále na sebe volali, koně řehťali, chrastí praskalo.

"Ať si teď představí, že lezou do chřtánu netvora, řekl Xin. "Jdi na lov!"

Hamniš přikývl, vstal a rozběhl se vstříc přicházejícím vojákům. Kočovníkům kočkodlak gestem přikázal, aby zůstali na svých místech, zřejmě se totiž chtěli k Ronijci připojit. Ten zmizel v porostu. Za minutu nebo dvě se ozval tlumený zpěv tětiny, pronikavý nářek zasažených a výkřiky spolubojovníků, spěchajících jim na pomoc. Tětiva zazpívala šestkrát a nedalo se pochybovat, že šest šipek nalezlo cíle. Celá řada jízdy zakolísala. Za okamžik Xin i kočovníci zaslechli blížící se dupot a dusot. To se vracel Hamniš. Běžel ozlomkrk pronásledovaný asi tuctem jezdců. Vojáci se křičili v sedlech, aby se vyhnuli nízké rostoucím větvím. Prchající Ronijec úmyslně volil nejobtížnější cestu, prodíral se křovím, kterému se museli jezdcí vyhýbat, probíhal mezi hustě rostoucími stromy. Několik mužů, které překážky rozčilovaly, seskočilo z koní a pronásledovalo Hamniše pěšky. Tak dorazili k číhajícím kočovníkům, ti najednou vystoupili z úkrytů za stromy a při střelbě vzdálenost deseti, patnácti kroků nepromarnili ani nu šípku. Pouze z

nezkušenosti nezabýjeli tak čistě jako Hamniš. Většinu vojáků zasáhli do břicha; muži padali s nářkem a svíjeli se bolestí. Kočovníci odhodili kuše, vytáhli meče a sekry. Je třeba přiznat, že I ovládali. Jeden kočovník hned při prvním střetu obratně vyrazil soupeři meč z ruky, bleskově ho probodl a vyrazil k následujícímu. Jiný bojovník se sekrou odskočil od stromu a vodorovným obloukem ťal vojáka, který ho právě míjel. Ten ani nestačil spustit zvednutou raku s kopím, pouze se křečovitě přidržel hlavice sedla, takže široké ostří sekry ho nesrazilo k zemi, ale prošlo tnu tělem celou délkou i šířkou. Skoro vejplů rozřátý nešťastník upustil kopí, zatvářil se udiveně, potom sevřel Edu a vestoje se otočil. Teprve po chvíli se naklonil na bok a padl do hrabanky.

Xin se proměnil v kočkodlaka a zaryčel ze všech sil. Ozvěna roznesla jeho řev daleko do lesa spolu s nářkem smrtelně raněných. Všichni vojáci oddílu, který pronásledoval Hamniše a kteří byli schopni ústupu, nyní uháněli k hlavním silám jako splašení. Xin dohlédl, aby ho dva nebo tři spatřili ve změněné podobě a mohli veleli podat hlášení, které ho donutí přemýšlet. Potom kočkodlak úderem tlapy srazil vaz poslednímu vojákově, který se v obklíčení zoufale bránil opřen o kmen stromu, vrátil se do lidské podoby a rovněž pokynul k ústupu.

Tak se obě skupiny bojovníků po krátkém, ale úporném střetnutí vrhly na útěk opačnými směry. U pohraničních vojáků tentokrát rozhodně převažovala panika. Jejich linie přestala postupovat. Zmatek, výkřiky a třesk větví zůstávaly stále víc vzadu za ustupujícími kočovníky.

"Dobrá práce!" pochválil Xin v běhu Hamniše. "Za ten výkon mi dlužíš odměnu, kapitáne!" zasupěl Ronijec.

"Souhlasím, zasloužíš si ji!"

Nezpomalili, dokud nedorazili k hlavnímu oddílu kočovníků, který kryl útěk kmene. Byli tu Saro i Ampeker, které Xin stručně informoval o svém počínání. "Získali jsme čas, ale nemyslím, že zanechají honičky, dokud se nepřesvědčí, že je nás hodně," dokončil kočkodlak. "Nyní se nepochybně přeskupí a vyrazí znovu. Tentokrát je už neoklameme. K tomu, abychom je přesvědčili, že je nás víc a tím je donutí k návratu, potřebujeme něco jiného."

Ampeker si pohladil šedivý vous. "Určitě vyšlou napřed silně vyzbrojený oddíl, který budou následovat hlavní síly," usoudil. "Také si to myslím," souhlasil Xin. "Určitě je odradí, když ten oddíl zmizí jako rosa na slunci..." dokončil stařec myšlenku.

"To bude obtížné," vmísil se Hamniš. "Budou očekávat past a připraví se, aby z ní unikli nebo vydrželi do příchodu ostatních."

"Přesto bude dobré se rozhlédnout po vhodném místě," usmál se Ampeker svým myšlenkám. "Máme na to dost času."

"Na cestu!" pokynul Xin.

Místo pro léčku našli o tři hodiny později. Byla rokle s vysokými strmými stěnami, rovná a na obou stranách otevřená, jako kdyby horu rozřal úder ohromné sekry. Kamenité svahy byly zarostlé ojedinělými stromy, les houstl až u hran průrvy.

"Máme dost bojovníků k uzavření obou východů této pasti a ještě k útoku shora," prohlásil stařec uprostřed rokle. "Vstoupit sem musí, protože tudy vedou naše stopy."

"Naši zvědové zjistili, že jejich přední stráž tvoří padesát jezdců," řekl Xin. "Hlavní síly tedy nebudou dál než půl hodiny pochodu za nimi. Pokud uslyší zvuky bitvy, dorazí mnohem dříve. Tak rychle přední stráž nevyřídíme a sami upadneme do vlastní léčky."

"Jenže oni nic neuslyší..." zasmál se Ampeker.

"Nerozumím?" podivil se kočkodlak.

"Poslechněte si to nádherné lesní ticho..." pokynul stařec gestem, aby zmlkli.

Opravdu, předtím to nepostřehli, ale bylo bezvětří i v lese panovalo přímo úžasné ticho. Zalil je takový klid a vážnost, jako by stáli na prahu věčnosti.

"Dokážu, aby toto ticho pohltilo každý výkřik i zařinčení zbraně," promluvil Ampeker. "A to až do západu slunce."

"Jsi mág?" otázal se kočkodlak.

"Zatím jsem neměl důvod k chlubení," přikývl stařec. "Mou doménou je přírodní magie. Umím zesílit to, Co se nalézá kolem nás..."

"Budiž, udělej to..." souhlasil Xin s plánem.

"Napřed vydej rozkazy, protože potom už nikdo neokáže promluvit..."

Kočovníky okamžitě rozdělili do tří skupin, které se tyly v lese u obou ústí rokle a nad ní. Dohodly se signál, potom Ampeker zvedl ruce a začal zpěvavě recitovat jazykem, který ani Saro nedokázal přeložit. Jistě, pokusil se o to, ale když se zaposlouchal do cizích slov příliš hluboce, najednou zbledl a křečovitě si zacpal u" Starcova recitace mezitím začala utíchat. Při pohledu na živý pohyb jeho úst a hrudi se dalo předpokládat, že je tomu právě naopak, že Ampeker zvyšuje hlas a křičí a že zaklínadla zvučí jako bronz. Přesto hlas zanikal, byl stěží slyšitelný, až zmizel docela a starcova poslední slova byla už jen němými pohyby rtů. Tehdy Ampeker skončil a mírně se Xinovi uklonil.

Zvědavý kočkodlak si od nejbližších kočovníků vypůjčil dva meče a s rozmachem o sebe třeskl čepelími. Nevydaly sebeběnší zvuk, pocítil jen náraz a vibrace jílců.

Předal zbraně majitelům a gestem jim pokynul, aby se odebrali na svá místa.

Čas zbývající do příchodu vojska využili ke kácení stromů a jejich proměny v naježené ostrve, určené ke shazování z hrany rokle. Třísky i celé kmeny padaly k zemi bez hluku.

Vojáci se objevili mezi stromy jen krátce po tom, co dřevorubci ukončili práci. Jeli rychle, ale opatrně, pozorně se rozhlíželi na všechny strany. Tvořili dvanáct čtveřic, před kterými jeli dva stopaři. Skoro všichni drželi luky se šípy přiloženými k tětívám a kuše připravené ke střelbě. Bylo zřejmé, že jsou připraveni odrazit nenadálý útok.

Pásmo magického ticha začínalo hned v ústí rokle. Vojáci do něho vjeli nepozorovaně. Řinčení zbraní a dusot kopyt najednou začaly mizet. Uplynula však delší chvíle, než poznali, že něco není v pořádku. Oba muži vpředu došli k sobě,

snažili se mluvit a s údivem zjistili, že neslyší vlastní slova. Mezitím oddíl podle původního rozkazu vjížděl do rokle. Jednalo se o pronásledování, nikoli průzkum, takže navzdory opatrnosti horští poníci klusali.

Znepokojený velitel vstal ve tmenech, ohlédl se. L otevřel ústa dokořán, nevyhloukl z nich však žádný zvuk. Vypadal, jako když zívá. Vojáci pokračovali v jízdě do pasti. Někteří udiveně zírali na velitele, který se choval, jako by si najednou vykloubil čelisti. Další samozřejmě viděli znamení zvednuté ruky, což mohlo znamenat příkaz k zastavení, ale když gesto nedoprovodil patřičný rozkaz, usoudili, že se jich netýká. I kdyby se něco takového domnívali, nebylo možné to probrat ani s nejbližším sousedem v šiku. Ostatně málokdo hleděl na velitele, protože všichni pozorně vyhlíželi nepřítele. A tak nepozorovaně, naprosto nevědomky, přestali být oddílem a stali se skupinou jedinců, uzavřených do vlastních myšlenek.

Zoufalý velitel začal osobně tahat za uzdy nejbližších jezdců a nutil je zastavit. Dosáhl jen toho, že dezorientovaní vojáci se namačkali kolem něho a vytvořili uprostřed rokle zmatenou skupinu. Žádný z nich už nepozoroval okolí, všichni zírali jen na velitele nebo na sebe navzájem.

Důkladná vojenská disciplína se obrátila proti nim. V této nezvyklé situaci se měl každý okamžitě rozhodnout a otočit k návratu, to ovšem odporovalo celému jejich výcviku. Než většina konečně pochopila, že se děje něco nebezpečného a správně rozluštila velitelské mávání směrem ke vstupu do rokle, bylo už na ustup pozdě. Dopadla na ně tichá lavina střel. Ranění koně se vzpínali, muži padali ze sedel s otevřenými ústy, šípky se zabodávaly do štítů a odrážely od příleb - všechno v děsivě nepřirozeném tichu. Připomínalo to nesmyslný sen. Nezasazení muži se užasle rozhlíželi, nesmírným údivem sledovali, jak se na ně řítí těžké klády a do kříží svázané kmény. Jak se nehlučně odrážejí od skalnatého srázu, jak nadskakují na kamenech jak zvedají oblaka prachu. Teprve když udeřily a drtily hlavy i žebra a přerážely koním hřbety, ukázalo se, že se nejedná o iluzi, ale o smrt. Jak však uvěřit v možnost zemřít v němém pantomimě? Není lepší se prostě probudit a protřít si oči?

Překvapení způsobené nemožností vydávat rozkazy a domluvit se o základních otázkách úplně ochromilo celý oddíl. Vojáci neučinili nic, aby zabránili uzavření obou ústí rokle. Kočovníci vyrazili z úkrytů k útoku. Muži, kteří viděli kočovníky přibíhat, nemohli varovat spolubojovníky zírající nahoru jinak než bušením do zad a ukazováním, kam se mají podívat. Střely i klády však padaly bez přestávky, vojáci tedy hleděli především na ně. Jeden úplně zmatený poddůstojník se postavil na veliký balvan a divokými gesty vydával jen sobě pochopitelné příkazy, dokud ho nesrazila střela. Potom na vojáky vpadli němě ječící kočovníci.

Hamniš se boje neúčastnil. Podle předchozí dohody zaujal stanoviště daleko před roklí. Jeho úkolem bylo nepustit žádného uprchlíka, který by unikl z léčky a vrátil se pro posily. Avšak z rokle nikdo nevyjel. ani předtím, než kočovníci zablokovali vchod, ani se nikdo neprodral houfem bojovníků, kteří napadli zbývajících vojáky. Jakmile se všechny klády, kmény a kameny ocitly na dně rokle, nezůstalo nic, co by připomínalo organizovanou obranu. Bojeschopných byla stěží polovina vojáků, navíc byli rozptýlení, bez velení, a vzhledem k desetinásobné přesile kočovníků byl boj jen krátkými a nehluchými jatkami. Ven se nedostali ani koně bez jezdců.

Když Hamniš s kuší připravenou k výstřelu vstoupil do rokle, kočovníci právě dobýjeli raněné nepřítele a chystali se je oloupit. Nedostali však k tomu čas. Na druhém konci Xin a Ampeker dávali znamení k další cestě. Bojovníci poslechli a rozběhli se k nim, Ronijec tedy vstoupil i vyšel jako poslední z rokle plné kmenů, krvavých mrtvol lidí a koní i zlověstného ticha. "Šlo to rychle," řekl Xinovi, když opustili pásma ticha.

"Necelou čtvrt hodinku..." potvrdil kočodlak. "Raněné naložte na ukořistěné koně!" zavolal na Sara, který předal jeho rozkaz.

"Co nevidět přitáhnou hlavní síly..." ohlédl se Ronijec.

"Myslím, že se neodvážím projít roklí," prohlásil Ampeker z poníka s hřívou splepenou krví předchozího majitele.

"Doufejme," odpověděl mu Xin. "Ale nebudeme čekat na jejich rozhodnutí. Kupředu!" ř. Stařec měl pravdu.

Udýchaní zvědové, kteří je dohonili o dvě hodiny později, ohlásili, že se vojsko zastavilo před ústím rokle. K mrtvolám došlo několik mužů, kteří se okamžitě vrátili, jakmile postřehli, že nemohou hovořit. Potom ještě další skupina ověřila mrtvé ticho vládnuvící v roklí a celý oddíl se spěšně vrátil. Zabitě ponechal dravé zvěři.

"Museli se pořádně podělat," dodal Saro, když dokončil překlad hlášení zvěďů.

"Jestli s sebou neměli mága, opravdu mají důvod k obavám," uznal Hamniš. "Z jejich hlediska jsme houfem krvežíznivých příšer. Ze dvou větších střetů nikdo nevyšel živý a jediní svědkové, které mají, nepochybně nyní blábolí něco o chlupatém netvorovi..."

"V pohraničí vznikne kvůli nám dost rozruchu," zachmuřil se Xin. "Může se to dostat ke Korathosovi, ledaže zprávu o našem příchodu předběhneme..."

## 12. Rozdělené srdce

Usilovně pochodovali celý den a noc. Dohonili ženy, které vyslali napřed, sestoupili z hor a pohroužili se do lesů rozlehlého předhůří. Po pronásledovateli nikde ani stopy, jako by se vůbec nic nestalo. Bylo jich celkem osm set a těžko se dalo čekat, že taková skupina projde nepozorovaně zalidněnou a dobře organizovanou zemí. Vorez však měl opravdu promyšlený plán a krok za krokem jej uskutečňoval. Ze zkušenosti věděl, že po dvou krvavých ponaučeních velitelé pohraničních vojsk nevypraví nové oddíly, dokud se o protivníkovi nedozvědí něco přesného. Po návratu poraženého oddílu tedy vyšlou zvědy a stopaře; pro začátek do rokle, ve které došlo k záhadnému masakru. K zajištění bezpečnosti zvěďů bude nezbytně nutné povolat mágy, které je třeba teprve vyhledat a kteří se musí na výpravu připravit. V čekání a dohadování tedy ubíhaly další dny, během kterých Vorez co nejrychleji vyváděl kmén z území pohraniční provincie. Neztráceli čas stíráním stop. Když vyšli z lesů na pevnou silnici, nebylo toho už třeba.

Podstata Vorezova plánu nespočívala v rychlém odchodu z dosahu moci místodržitele, kterému naděla" potíže, ale v tom, že exotické výpravy putující nebyly poslední dobou nic mimořádného. Na Korathosovu výzvu přicházely z hloubi pevniny skupiny dobrovolníků i celé kmeny, od kterých se kočovníci z Prvního světa nijak nelišili. Skutečnost, že hovořili jazykem v těchto končinách úplně neznámým, ještě víc snižovala podezření, že mají něco společného s místní skupinou horských lupičů a odpadlických mágů, která tak ponížila oddíly ochrany hranic. Jediná potíž spočívala ve snaze vytvořit dojem, že přicházejí z docela jiného směru, než odkud opravdu přišli. To zajistil usilovný pochod horami a lesy a následně několik rychlých nočních přesunů po silnici. Posléze se po přechodu další křižovatky Ampekerovi kočovníci ocitli na silnici ve společnosti roty podezřelých žoldnéřů, kteří pochodovali pod černým praporem se dvěma zkříženými zakrvácenými meči, a malebného kmene žen-bojovnic, které měly zbraně ozdobené barevnými péry. Sousedství těchto výprav lze neobtěžovalo, obě skupiny se totiž zabývaly hlavně samy sebou a v noci pořádaly hlučné manévry.

"Slyšeli o velké výpravě do jiného světa," vysvětloval Vorez při další večerní zastávce. "Korathosovi poslové jim slíbili kořist, o jaké se jim ani nesní."

"Hodlám se vrátit do Suminoru, ale ne jako dobyvatel!" řekl ironicky Xin.

"Nespočívá právě v tom život řádného žoldáka?" otázal se filozoficky Hamniš a nahlédl s podezřením do měchu s vínem.

"Nechtě mě mluvit!" rozčilil se Vorez. "Každá z těchto skupin má svého průvodce, který je naverboval v jejich rodné zemi. Pro tuto úlohu se budu nejlíp hodit já, až za několik dní dorazíme do města Berezu, které je určené pro počáteční soustředění vojsk."

Ampeker přikývl na souhlas.

"A co potom?" zeptal se kočkodlak.

"Z toho, co jsem se dozvěděl, plyne, že nás naloží na bárky a odvezou do mořského přístavu Tekrenu. Tam přestoupíme na loď a čeká nás cesta přes oceán, kde se shromažďuje Korathosova armáda."

"Rozhodně je rychlejší a snadnější putovat mezi světy než po jednom z nich." Hamniš už vypil hodně vína a nešetřil sarkasmem.

"V Berezu se máme hlásit u mága rezidenta, který nás formálně přijme do Korathosových služeb. Od té chvíle budeme pod jeho jurisdikci a žádní místodržitelé nám nic neudělají ani v případě, když by náhodou vyšlo najevo, že můžeme za ten rozruch v pohraničí. Také dostaneme jídlo na cestu."

"Musíme skládat nějakou přísahu?" zeptal se Xin.

"Asi ne," svažtil Vorez obočí. "Pokud vím, formality zajišťují vůdci kmenů a velitelé volných rot. Je to opravdu obrovská výprava a nikdo se nepáře s detaily."

"Kolik vojáků se už sešlo?" zajímal se kočkodlak.

"Když jsem ještě byl důstojníkem pohraničních vojsk, mluvilo se o deseti milionech..."

Hamniš uznale hvízdal.

"Armáda se schází už třetí rok," dokončil Vorez. "Předtím se dvacet let shromažďovaly potraviny, zbraně a vybíraly daně. Právě kvůli těm daním se můj rodina dostala do potíží s Korathosem..."

"Je možné, aby se jedinec stal vládcem světa?" pohlédl Xin pozorně na Voreze.

"Myslím, že na tom není nic zvláštního," odvětil bývalý zajatec. "Ve všech zemích, které znám, vládnou králové-čarodějové. Nepochybně je spojují nějaká tajemná pouta a závazky, které znají jen zasvěcenci. Určitě právě díky nim si Korathos zajistil poslušnost jiných korunovaných mágů. K tomu docházelo i dříve a málokdo věděl, že všechna království mají ve skutečnosti jediného pána. Avšak teprve Korathos odhalil úhrn své moci a plány na dobytí jiných světů. Jak je tomu u vás? Jistě máte mágy?"

"Máme," přiznal Xin.

"A panují?"

"Většinou ne, spíše jsou sluhý králů. Neznám žádného mága, který by měl vyšší funkci než dvorního královského mága."

"Pokud vím, je tomu tak ve všech zemích našeho světa," dodal Hamniš.

"Jak je to možné?!" podivil se upřímně Vorez. "Vaši mágové dovolí, aby jim poroučeli lidé slabší, než jsou sami?" Xin a Ronijec na sebe udiveně pohlédli.

"U nás už tomu tak je..." odvětil konečně kočkodlak. "Nevíme proč."

"Říká se co kraj, to jiný mrav..." vzdychl Vorez. "Svět, kterému nevládnou čarodějové, musí být docela fajn. Co když právě proto Korathos usoudil, že bude snadnou kořistí?"

"O světě Ronu, Suminoru, Karu i císarství Jižního souostroví můžu říct ledacos, ale určitě ne, že je fajn!" zvolal užasle Hamniš.

"Uvidíme, co povíš, až se dožiješ Korathosovy vlády."

K ohništi přišla Amarelis s dalším měchem s vínem. Prvnímu nalila kočkodlakovi a pohlížela mu přitom přímo do očí.

Xin netušil, jak k tomu došlo. V tomto kmeni byly podobných děvčat desítky. Aniž tušil kdy, Xin začal rozlišovat v davu její obličej. Uvědomil si to až tehdy, když v jedné chvíli zjistil, že v zástupu pochodujících kočovníků vyhlíží právě Amarelis. Proč právě ji? Tato otázka zůstala zatím bez odpovědi a bylo by tomu tak i nadále, kdyby se Amarelis najednou neobjevila mezi ženami, které při zastávkách přinášely stařešinům jídlo a pití. Tehdy se Xin dozvěděl její jméno a zjistil, že také ona si všimá jeho. Měl dost jiných důležitých věcí na starost, než aby o tom uvažoval. Kočkodlak měl však natolik postřeh, aby nepřehlédl skutečnost, že mezi Hamnišem, Vorezem, Sarem, Ampekerem a dalšími vůdci kmenů přichází Amarelis nejčastěji k němu. Xin navíc zaznamenal, že si toho všimli i ostatní a ve chvíli,

kdy mu Amarelis podává pití nebo misku s jídlem, se po sobě dívají. Došlo k tomu naprosto bezděčně, bez jediného slova nebo náznaku z jeho strany. To děvče prostě začalo být vždycky někde poblíž, a Xin to viděl a také ji chtěl vidět. Skutečnost, že pohled na Amarelis zahání myšlenky na Hanti, mu připomenul teprve Ampeker. V jisté chvíli, kdy Xin opět bezděčně pohlížel na čilou dívku, stařec stanul vedle něho.

"Amarelis je sedmnáct a hledá muže."

"Jistě..." pohlédl na něho roztržitě Xin.

"Jsi naším vůdcem," pokračoval stařec klidně. "Naši bojovníci ti na jediný rozkaz věnují svou krev i život. Myslíš, že ti některá naše žena odmítne své tělo?"

"Neuvažoval jsem o tom..." odvětil rozpačitě kočkodlak.

"Také si myslím, že jsi příliš zaujatý rozdělením smrti a nemyslíš proto na záležitosti života. Rozhodl jsem se proto, že ti to povím." Ampeker se důstojně uklonil a odešel.

Xin za ním chvíli udiveně pohlížel, potom se opět obrátil k Amarelis a tentokrát v ní spatřil půvabnou ženu, ani tlustou ani hubenou, právě takovou, na jejíž nadra a boky člověk touží položit ruce. Současně se mu před očima objevila Hanti. Ohromeně se otočil a okamžitě odešel. Druhého dne však dívku požádal, aby ho začala učit řeči kočovníků. Protože první lekce se nemohly obejít bez Sara a ten si nehodlal ponechat své domněnky pro sebe, zakrátko všichni začali pokládat Amarelis za Xinovu ženu, a brali to jako něco docela samozřejmého. Situace opět předešla kočkodlakovu vůli a záměr.

Mezitím se snažil vypořádat s vlastními city. Vedlo to k neustálému srovnávání Hanti a Amarelis. Hanti byla první žena, kterou s ním spojil osud, a stala se jeho manželkou, avšak sám si ji nevyvolil. Pouze přijal dar osudu. Zato Amarelis zvolil z mnoha děvčat, stejně mladých a půvabných jako ona. Vyvolená? Nebo ještě ne? Vidět znamená volit? Nebo zbývá jen potvrdit to, k čemu už došlo? Ale proč? Vždyť ještě k ničemu nedošlo! Je ovšem skutečností, že právě pohlédl se zalíbením na jinou ženu. Mladší, většinou s nesmělým úsměvem, ovšem oči jí občas hleděly tak odvážně, že Xin toužil přeměnit prsty v drápy. Tehdy se také hlásil temný děsivý stín, jenž mu spočíval na dně vědomí. Dívčiny oči, na něho zahleděné, z neznámých důvodů přivolávaly jtouhu po lidské krvi... Nebo je to jen vášeň? Vždyť neměl ženu už tolik dní...

Xin se nedokázal rozhodnout. Míjely další dny, Vorez dělal svou práci a všechno běželo podle něj. Kočkodlak tedy nemusel dělat nic a nikdo také od něho nic nečekal. Jen občas příkypnutím schválil Vorezovy nebo Ampekerovy návrhy a to stačilo. Během cesty bárkou po řece kočkodlak celé dny postával opřen o zábradlí a pohlížel na pomalu míjející břehy. Amarelis často stávala vedle něho a procvičovali výslovnost dalších slov. Netušil, kdy se jejich ruce poprvé dotkly. Prostě k tomu došlo, když stáli vedle sebe, a Xin neučinil nic, aby tomu zabránil. Jednou s údivem zjistil, že mu dívka hladí bříšky prstů drápy zaryté do dřeva. Uvědomil si, že vlivem jejího dotyku se mu ruka mimovolně změnila v kočičí tlapu, a Amarelis místo toho, aby s křikem utekla, fascinovaně zkoumá výsledek proměny. Konečně pochopil, že jeho dvojaké tělo má víc rozumu než on sám. Jemně, ale pevně uchopil dívku kočičí tlapou za krkem a rychle ji políbil. Překvapeně polibek opětovala, potom se mu vytrhla a teprve teď utekla. Xin stál na palubě a pohlížel na prázdnou tlapu, na které zůstala vůně Amareliných vlasů. Posléze zatáhl drápy, proměnil tlapu v ruku, přiložil si ji k obličejí a zhluboka vdechl vůni mladé kočovnice. Voněla větrem a bouří... Příštího dne konvoj barek dorazil do námořního přístavu a začalo nalodování. Zmatek s tím související Xina plně pohltil. V Tekrenu se ukázalo, že Korathosova válečná výprava není zorganizovaná tak dobře, jak se na počátku zdálo. Záměr byl příliš obrovský, než aby se dal po všech stránkách dokonale zvládnout. Skoro tisíciletý kmen byl pouze jedním z desítek podobných houfů, které se v tomto přístavním městě objevily a byly vypravovány za oceán. Hned na začátku se ukázalo, že lodě, na které byli poděleni, už odpluly den před jejich příjezdem. Vorezovi zabralo týden, než o tom uvědomil místní byrokracii a sehnal nové lodě. Situaci dále zkomplikovala nutnost opustit bárky, které musely být okamžitě odeslány zpátky po řece pro další transport žoldáků. Než se našlo místo v přístavních barácích, Ampekerovi lidé tři dny kočovali v ulicích Tekrenu, a to se všemi následnými potížemi s místními obyvateli a městskou stráží. Když Vorez konečně sehnal lodě, nalodili se na ně jen náhodou, protože se ukázalo, že stejný transport byl přidělen i jedné volné rotě, která čekala už měsíc. Kočovníci přišli na molo první a jen díky tomu pronikli na paluby. Ale ještě předtím na nábřeží málem došlo k bitce.

Ze všeho nejhorší však bylo, že se nedostávalo slíbených potravin. Obdrželi necelou čtvrtinu toho, co potřebovali, a Vorez se od kapitánů vracejících se lodí, dozvěděl, že na druhé straně oceánu, v hlavním táboře Korathosových vojsk, je to z tohoto hlediska také špatné a situace se stále zhoršuje. Tak obrovskou armádu prostě nebylo možné dlouhodobě uživit. Kočovníkům sice hlad nehrozil, měli dost zlata na zakoupení jídla, ale potíže ze zásobováním naznačovaly, že k napadení Suminoru dojde brzy. Vždyť hlavní zásadou vojenského umění je fakt, že se armáda živí na účet nepřítele. Kočkodlak se obával, že k invazi dojde ještě dříve, než přeplují oceán. Proto se v přístavu před naloděním choval značně bezohledně a neustoupil rozzuřeným žoldnům, přestože čekali déle.

Plavili se na třech lodích, a když pevnina zmizela za obzorem, kočovníci zpanikařili. Málokterý z nich hrměl plavat a všichni poprvé viděli vodu bez břehů. Zeny začaly lamentovat a bojovníci se málem vzbouřili. Hodlali si vynutit okamžitý návrat do Tekrenu. Kočkodlak nevěděl, jak si s tím poradili Ampeker nebo Vorez s Hamnišem na svých lodích, ale u něho v každém případě vzpouru v zárodku potlačila mořská nemoc. Nyní musel kočovníkům trpělivě vysvětlovat, že se na tuto nemoc neumírá a že by měli zatěžovat oba boky lodě rovnoměrně...

Večer přišla do Xinovy kajuty Amarelis. Zavřela za sebou dveře a napjatě na kočkodlaka pohlížela.

"Cítíš se dobře?" zeptal se Xin a usedl do kóje.

Přikývla na souhlas.

"Bojíš se velké vody?"

To popřela. Xin už neřekl nic, pouze hleděl, jak si Amarelis rozpouští vlasy. Sahaly jí až k chodidlům. Kočkodlak

dosud netušil, že jsou tak dlouhé. Za clonou vlasů si dívka svlékla šaty. Zahalena přírodním závojem, který víc zdůrazňoval, než skrýval její krásu a tvary, přistoupila ke Xinovi, poklekla na kóji vedle něho a opřela čelo o jeho paži.

Samozřejmě ho napadlo, že ji musí poslat pryč. Připomenul si Hanti, ale víc nedokázal. Pomalu jí odhrnoval vlasy z obličej, paží i řader. Položil ji a začal líbat. Nedomníval se, že dělá dobře, ale nepochyboval že chce dělat právě to, právě teď a právě s Amarelis, ne s Hanti, ne se žádnou jinou. Vnímál, jak mladá kočovnice podléhá kouzlu a síle polibků. Byla v ní nesmělost, objevování neznáma a pořád žhavější touha. Hanti z tohoto hlediska představovala naučenou dokonalost, nikdy nebyla tak spontánní - a to byla toho večera Xinova poslední myšlenka na manželku. Rychle vstal, shodil oděv a opatrně odhrnul vlasy zakrývající Amarelisino břicho a nohy. Líbal jí řadra, naslouchal jejím stále hlubším vzdechům a nakonec si ji vzal jediným rozhodným pohybem.

Nevykřikla, ani nezaúpěla, jen mu dychtivě nabídla ústa a vši silou ho objala kolem krku. V okamžiku, kdy pronikal jejím panenstvím, dívčí tělo neprojevilo sebemenší obranný reflex, ani stín odporu. Pod Xinovým tlakem se prostě otevřela. Stehna se rozevírala pořád víc, jak mizela překážka v jejím nitru, až dokořán otevřená plně přijala svého prvního muže. Nedala přitom na sobě znát bolest ani rozkoš, pouze absolutní oddanost, bez špetky váhání, v naprosté shodě vůle a těla. Zdálo se, že pro Amarelis je to naprosto samozřejmé.

Její sebejistota Xina nadchla. Zadržel touhu po Proměně, která se ho zmocnila. Aniž ji přestal líbat, vsunul jí jednu ruku za krk, druhou rukou jí sevřel hýždě a zvolna začal sytit smysly její poddajností. Pohyboval se delikátně, nespěchal. Zalit mužnou pýchou sledoval,

jak se v Amarelis probouzí rozkoš, jak ta rozkoš bojuje s bolestí, jak ji překonává, jak ztrácí smysly. Dívka nakonec nevydržela intenzitu prožitku, nedokázala dál líbat a současně vnímat to, co se děje v jejím lůně. Rty opustily Xinova ústa s výkřikem, který nedokázala zadržet. Se vzdechy rozkoše objala nohama Xinova bedra a začala ho nutit k rychlejšímu tempu. Když zrychlil, rozvzlykala se.

Najednou zmlkla a rychle se nadechla. Zachvěla se, nohy opustily milencova bedra, prudce udeřila chodidly do prostěradla a napjatá jako luk zvedla Xina do výše. Zdálo se, že přestala docela ovládat své tělo. Tentokrát Vřak i Xin přestal brzdit svou touhu. Jediné, nač pamatoval bylo, aby ji nezmrazil zuby nebo drápy. Proměnil se v kočkodlaka, nevšímal si Amarelisina strachu a naplnil ji séměm.

Učinil to tak prudce, že posléze, když ulehl vedle Amarelis, očekával její úděs a touhu uprchnout nebo přinejmenším pláč. Nic takového. Pouze na něj chvíli zírала očima dokořán, plnýma obav a nejistoty. Potom spustila víčka a přitulila se mu obličejem do hustých chlupů na hrudi. Neodsunula se od něho a způsobila mu tím ohromnou radost.

Xin ležel vedle ní v podobě bestie, měl na sobě její panenskou krev, jejíž pach výrazně cítil, ale touhu vrazdit v něm neprobouzela. Bylo mu prostě dobře. Něco se změnilo. Byl šťastný a osvobozený od temna, které ho pronásledovalo. Nijak však o tom nepřemítal. Myslel především na to, že tuto dívku miluje. Miluje, a také, že nadále touží...

Otevřela se ihned, na první náznak, zeji znovu chce. Další hodiny se jí zmocňoval střídavě jako člověk i jako kočkodlak. Chtěl to činit až do úsvitu, ale v jisté chvíli pochopil, že Amarelis se mu sice stále plně podvoluje, ale už nepociťuje rozkoš. Tu ustal a vyklouzl z kóje. Chtěl spát na podlaze, aby dívka měla víc místa, ale nedovolila mu to. Ráno zjistil, že ji pořád miluje. Miluje tedy Hanti i Amarelis... Netušil, jak je to možné, ale jedním si byl jistý - nechce mezi nimi volit...

Ráno spolu nemluvili. Xin jen přihlížel, jak se Amarelis probouzí a vstává. Na milence nehleděla. Stále nahá uchopila jeho nůž, usedla na podlahu a s tichým prozpěvováním si zkrátila vlasy o polovinu. Zbývající učesala tak, jak to dělaly vdané ženy jejího kmene. Rovněž při oblékání si uvázala pás stejně jako ony - mnohem níž, aby uvolnila břicho. Než si oblékla šaty, odpárala z dekoltu barevnou výšivku, která značila panenství. Nakonec, před odchodem, zvedla odříznuté vlasy i výšivku, postavila se před Xina a důstojně mu vše vložila do rukou.

Xin tento zvyk znal. Nebylo podstatné, za jakých okolností dívka daruje muži vnější znaky svého panenství. Důležité je, co on s nimi udělá. V souladu s obyčejem má nyní tři týdny na to, aby vlasy i výšivku veřejně spálil na znamení, že uznává Amarelis za svou ženu. Kdyby vyčkával příliš dlouho nebo vlasy a výšivku vyhodil, což by bylo mnohem horší, dívka ztratí čest a smí ji beztrápně znásilnit každý muž kmene. V tomto stavu zůstane tak dlouho, dokud jí nedorostou vlasy a nebude je moci zase někomu obětovat. Potrvá to přinejmenším deset let, pokud ji potom vůbec bude někdo chtít...

"Přinesu snídani," řekla a hrdě vzpřímená opustila kajutu. Xin seděl a pohlížel si do dlaní.

### 13. Zrcadla duše

Bylo to největší město, jaké Xin a Hamniš v životě spatřili. Větší než všechna mýtická města, o kterých slychali vyprávět legendy. Gigantický vojenský tábor se síť kolmých ulic, s pravidelnou šachovnicí cvičišť, se řadami dobře navržených zděných obchodů, kasáren a důstojnických domů se táhl až k obzoru a mizel v koutové mlze. Středem tohoto molocha probíhala přímá, tři sta kroků široká cesta, mizející za obzorem.

Takový pohled se jim naskytl, když vystoupili na pahorky dělící přístav od tábora Korathosových vojsk. Až se jim zatajil dech v prsou. Jim - zkušeným vojákům a žoldnéřům. Kočovníci, pro které byl mírou velikosti jejich vlastní tábor, málem upadli do nábožného vytržení.

"Tady bude dvanáct milionů lidí, pokud ne víc..." Ozval se posléze hluboce zasažený Vorez. "Čiré šílenství!"

"Ne," zavrtěl hlavou Hamniš. "To je splněný sen o moci. Možná je netvor, ale nepochybně i génius!"

"Prý rád poznáváš zajímavé lidi," prohodil Xin.

"Ano," ušklíbl se Ronijec ironicky a nadhodil si kuši na zádech. "Někoho takového má opravdu cenu poznat a zabít..."

Cesta k určenému ubytování jim zabrala tři hodiny. Při průchodu táborem se přesvědčili, že kromě architektonického řádu tady vládne i železná disciplína. Vojáci neustále cvičili a zdokonalovali se v zacházení se zbraní. Na všech křižovatkách stály šibenice, málokdy prázdné. Mezi odsouzenými byly i ženy a neopeření výrostci. Nikdo z oběšených tu zřejmě nevisel déle než tři dny.

Xin byl rád, že pravdu o skutečném cíli jejich mise znají jen stařešinové kmene, na jejichž vděčnost a loajalitu se mohl spolehnout. Kdyby prostí bojovníci věděli, že chtějí vystoupit proti pánu života a smrti této nespočetné armády, nepochybně by se jim sevřela srdce a snadno by se našel nějaký zrádce. I tak však bylo třeba myslet na bezpečí kmene pro případ prohry...

První tři dny nic neplánovali. Seznamovali se s táborem a jeho zákony. Xin musel přiznat, že jsou tvrdé a bezohledné, protože bylo nezbytné ovládat ohromné masy nejrůznějších národů. Vězení zde neexistovala. Táborové právo znalo jen důtky a oprátku. Neposlušnost některého oddílu končila vždy hromadnou popravou. Kasárna, která kočovníkům přidělili, nebyla tak vzdálená od přístavu, jak čekali, zato v nich byly četné stopy po krvi. Záhy se dozvěděli, že všichni předchozí obyvatelé napojili půdu po jakémisi sporu s mágem-zmocněncem této oblasti.

Korathos se o tomto nepatrném incidentu zřejmě vůbec nedozvěděl. Palác Nejvyššího mága - Pána smrti, jak ho zde nazývali, stál pět hodin od jejich ubytovny. Prakticky denními či spíše nočními hosty v něm bývali zloději hledající štěstí, mstitelé popravených kamarádů a blázniví dobrodruhové, kteří přepluli more a byli svatosvatě přesvědčeni, že jsou chytřejší než jejich předchůdci. Už tři roky žádný z nich dosud nezemřel. Trčeli naraženi na kůlech, které obklopovaly palácové zdi, v jejich tělech stále pobývaly duše a nepřetržitě vnímaly bolest ran, muka žízně a hladu. Prý ti nejschopnější a nejodolnější teprve po roce začali skučet po ráně z milosti. Sbor hlasů žadonicích o smrt zněl nad Korathosovým palácem bez ustání, ale k žádnému potrestanému tělu nikdy nepřišla. Přesto se ta těla rozpadala, i když pomaleji než obvykle. Umlkli teprve tehdy, když jim prohnala hrdla. Těm, které narazili na kůl nejdříve, prý v poloobnažených lebkách zůstávaly nedotčené jen živé oči, plné utrpení.

Xin to nehodlal ověřovat. Den za dnem sbíral informace rozmluvami s obyvateli tábora. Pomáhal mu Saro. Ochotných vypravěčů bylo mnoho. Mluvil se hlavně o široké cestě napříč táborem. Začínala v přístavu, zato o tom, kde končí, neustále kroužily pouhé domněnky. Bezpochyby právě po této cestě brzy půjdou shromážděná vojska dobývat cizí svět. Někteří lidé údajně viděli na jejím konci stát nějaký dům. Nemálo se vyloučit, že je to dům mága Erkala, dokonce po bylo pravděpodobné. Kočkodlaka však ještě víc zajímali přátelé nešťastníků, kteří trpěli na kůlech kolem paláce. Vyhledával tyto muže a poslouchal jejich příběhy o tom, jak se marně pokoušeli kamarády usmrtit. Nikdo jim v tom nebránil, určitě proto, že to bylo naprosto neúčinné a zmučeným lidem přinášelo ještě větší utrpení. Nepomáhalo ani stříbro. Nikdo z těch, kteří s Xinem rozmlouvali, však nedokázal říct, jak ony odvážlivce chytily. Musí se tedy zeptat přímo jich...

"Zkusíme najít ty, kterým bolest ještě nevzala rozum," řekl kočkodlak, když zasvěcoval Hamniše do svého plánu.

"Proč by s námi měli mluvit?" Ronijec se otřásl při pouhém pomyšlení na podobnou výpravu.

"Třeba jim za odměnu poskytneme to, po čem touží," odvětil Xin. "Berylliové šipky, démonovy spáry..."

"Šípek máme pět a spáry tři," ukázal Hamniš na talismany, které měl kočkodlak zavěšené na krku. "Myslíš, kapitáne, že je nebudeme potřebovat na Korathose?"

"Musíme se dozvědět, jaké udělali chyby, jinak zbytek věčnosti strávíme na kůlech i my..."

"Máme vůbec nějakou šanci?"

"Dobrá otázka, sám jsem o tom uvažoval. Chceš to vzdát?"

"Je jen jedna věc horší než mrtvý nebo mučený žoldnér," procedil Hamniš mezi zuby. "Je to nespolehlivý žoldnér, kterému nelze věřit. Viš, kapitáne, my ve volných rotách máme jeden zvyk. Když žoldnér, který bojuje proti nám, poruší smlouvu a přejde na naši stranu, uvážeme ho uprostřed tábora ke kůlu. Nic víc. K takovému zrádci může každý přijít, uvolnit ho, dát mu napít nebo najíst. Avšak za celou svou službu jsem nic takového neviděl ani jsem neslyšel, že by k tomu někdy došlo. Ti lidé prostě zemřou žízni!"

"Promiň, nechtěl jsem tě urazit."

"Omluvu přijímám. Vidím však ještě jednu potíž. Budeme muset s sebou vzít Sara, a on může při takovém pohledu přijít o rozum..."

Nedokončil, protože k nim přišel Vorez. Průvodce se snažil chovat jako jindy, ale byl velice bledý.

"Poznali mě!" řekl napjatě. "Pojďte se mnou, nesmíme ztrácet čas!"

Xin všeho nechal a následoval Voreze.

"Mluv!" přikázal po chvíli.

"Mág-zmocněnec naší oblasti mě před léty viděl, a když jsem k němu dnes ráno přišel pro rozkazy, začal se mě vyptávat na původ a rodinu. Měl jsem připravenou historku, ale neuvěřil mi. Zahájil potají rituál odhalující skutečnou totožnost..."

"Věděl jsi, co dělá?" přerušil ho Hamniš, který při chůzi obratně napínal kuši naplno.

"Věděl, protože jsem se kdysi sám školil na mága..."

"A co ještě jsi nám zapomněl říct?" vyjel Ronijec podrážděně.

"Řekl jsem to nejdůležitější! Že pocházím z významného rodu a svým příchodem sem riskuji hlavu."

"Nech ho mluvit!" setřel Xin Hamniše.

"Využil jsem příležitosti, že jsme sami. Domníval se, že nevidím, co dělá..."

"Zabil jsi ho?" zaplavila kočkodlaka vlna horka. Záhuba celého kmene nyní visela na vlásku.

"Zkusil jsem to, ale jeho zabít nelze... Hned potom jsem šel za vámi."

"Zanechal jsi ho zraněného?!" Xin nevěřil vlastním biím.

"Zraněného také ne..."

"Copak v této pekelné zemi lidé neumírají?!" prskal Hamniš.

"Korathosovi lidé ne," kývl kočkodlak. "Co dál?"

"Musíte mi pomoci. Teď už nemůžeme couvnout..."

Stanuli před mágovým sídlem.

"Přímo kolem sebe má šest strážců," řekl Vorez. "V případě potřeby může přivolat posilu z druhé strany ulice... Jdu k Jeho Výsosti!" pronesl hlasitě ke strážnému u dveří.

"Už jsi tu byl!" houkl nadutě strážce. "Teď počkej, až tě Výsost sama povolá, a..."

Hamnišova šipka mu vnikla přesně pod bradu, prorazila spodinu lebeční, vyšla zátylkem a plechem přilby, a přišpendlila hlavu k rámu dveří. Zdálky to vypadalo tak, že se strážce při pohledu na přicházející muže postavil do pozoru. Xin bezděčně uchopil kopí, které strážce vypadlo z ruky, a opřel je o stěnu vedle mrtvol. Rychle vstoupili dovnitř. Ihned narazili na druhého strážce. Kočkodlak se pootočil a během pohybu proměnil ruku. O chvíli později seděl voják na podlaze, s ušasým výrazem si ohmatával krk a hledal hrtan. Hledání netrvalo dlouho, postrádal totiž obě krční tepny, vyrvané od klíčních kostí až k čelisti...

"Ještě čtyři!" zasupěl Vorez.

"Zbožňuji dobře promyšlené akce..." ušklíbl se Hamniš a zvedl kuši. Strážce na schodech nad nimi zaslechl podezřelé hlasy, pohlédl dolů a také dostal šipkou pod bradu, ale tentokrát se z probodnutých čelistí ozval klokotavý chropot. Xin vyběhl nahoru a údery obou tlap rozerval hrdla dvěma strážcům, kteří vyšli z pokoje. Poslední se dal na útěk, ale naštěstí se mu při pohledu na chlupatou nestvůru vzpříčil jazyk v ústech. Hamnišova šipka mu vnikla do zad pod levou lopatkou a srazila ho dřív, než doběhl k oknu.

"A teď do pracovny!" vyzval je Vorez.

Mág-zmocněnec seděl nehybně u stolu, mírně skloněn nad papíry, jako by četl. Bylo třeba pohlédnout zblízka, aby člověk uviděl, že sklání hlavu nepřirozeně nízko a že má na krku ránu, která odděluje krční obratle.

"Nechtěl, abych poznal, co dělá, takže se ke mně na chvíli otočil zády," vysvětloval horečnatě Vorez. "Sekyrka patří jemu, sloužila jako těžítka... Neměl jsem čas na úvahy... prostě jsem uhodil... Potom jsem ho posadil ke stolu... Když jsem odcházel, jeden strážce sem jako obvykle nahlédl, jestli je všechno v pořádku. Naštěstí si ničeho nevšiml... Je paralyzovaný, nemůže mluvit, ale žije..."

Xin pozvedl mágovu hlavu. Pohlédly na ně nenávistné oči. Kočkodlak vytáhl nůž a oddělil hlavu od těla. Mág pořád žil, ale podle výrazu očí se právě začal bát. V okamžiku dekapitace třesly zámky na všech truhlicích a schránkách v místnosti. Přestala působit zajišťující kouzla. Na rukou mrtvých strážců zavibrovaly náramky určené k přenosu hlasu. Právě ztrácely i svou moc.

"Kvůli tomu jsem mu nemohl useknout hlavu, protože jinak by sem vpadli strážci ihned..." ukázal Vorez lna náramek na mágově ruce, který nebylo možné sundat. "Máme čas do střídání stráží, asi hodinu... Ledaje ještě někdo..."

"Seber všechny magické předměty!" přerušil ho Xin. "Rychle!"

"Naprosté šílenství!" zvolal Hamniš a vyhlédl oknem. "Měl jsi šanci jedna ku stu, že nás přivedeš dřív, než někdo zpozoruje, co jsi udělal."

"Nic jiného mi nezbyvalo," odpověděl Vorez při prohledávání schránek. "Tohle znám!" zvedl přívěsek připomínající talismany s démonovými spáry a rychle nad Bíim udělal jakési gesto. "To je klíč..."

"Vezmi všechno!" přikázal Xin a balil hlavu do kusu látky. "Jdeme!"

Měli štěstí a současně smůlu. Bylo dopoledne, oddíly byly na cvičištích, ulice tedy skoro zely prázdnotou a chodců, kteří by si mohli zblízka prohlížet strážného před sídlem mága-zmocněnce také nebylo mnoho. Ovšem tři muži na prázdné ulici byli nápadní. Nesměli utíkat ani klikkovat, aby na sebe neupozornili. Proto se rozdělili a došli do kasáren Ampekerových kočovníků různými cestami.

Znovu se setkali u Xina. Amarelis je na první kočkodlakův pokyn zanechala samotné. Od první noci na lodi dívka žila s Xinem. Ani jednou se nezeptala na vlasy a výšivku, přestože uplynuly už dva týdny. Pouze se stala mlčenlivější. Tentokrát však na ně nebyl čas.

Když se ocitli o samotě, Vorez těžce dosedl za stůl a ve snaze nabýt rovnováhy dlouze pil víno z měchu který mu Xin podal.

Hamniš s kuší připravenou ke střelbě opět zaujal pozici u okna.

"Kdybych byl ženou, určitě bych teď omdlel!" otřel si průvodce ústa.

"Dojde k vyšetřování," poznamenal Xin.

"Jsme tady noví, mág-zmocněnec této oblasti ještě nestačil oběsit nikoho z nás." Vorez začal myslet logicky. "Nejdřív budou hledat jinde."

"A Korathos?"

"Proč by se to měl dozvědět? Takových místních mágů-zmocněnců jsou tady tisíce. Občas se stávají obětí msty. Když si nedal pozor, je to jeho starost..." ukázal průvodce na zabalenou hlavu, "ne Korathosova."

"Je čas se něco dozvědět!" Xin vybalil hlavu a pohlédl jí zpřímá do očí.

Přesně podle jeho očekávání se zoufal mág pokusil ovládnout mu mysl, ale stačilo mírné soustředění, aby mu v tom zabránil. Potom kočkodlak uvolnil svou démonickou povahu a podrobil si mágovu duši, pronikl do ní očima a donutil ji k poslušnosti tím, že zvítězil v hypnotickém souboji s uříznutou hlavou, kterou držel v obou rukou. Podle Xinova očekávání byl mág démonem nižšího řádu a bylo možné se s ním dorozumívat s využitím smyslu Přítomnosti.

Co ode mne chceš? zakňučela nepronesená slova.

Navrhuji ti dohodu, sdělil kočkodlak myšlenkovou cestou. Když mi řekneš, jak se dostanu ke Korathosovi, dovolím ti v poklidu zemřít.

A uvěříš mi?" ušklíbla se hlava.

Ty uvěříš mně. Jakmile Korathos zemře, uvolním tvou duši. Než se k němu vypravím, nechám tě zakopat na místě, které nebude znát. Zařídím všechno tak, že v případě mé smrti tě nikdo nenajde. Staneš se...

Ne, dost! Povím všechno!

Tak mluv! přikázal Xin. "Jdeme!" pronesl o chvíli později ke svým společníkům a hlavu opět zabalil. "Když vyrazíme hned, budeme za soumraku u Korathosova paláce. Tady máš," podal balíček Vorezovi, "odnes ji Ampekerovi a řekni mu, aby určil muže, který zakope našeho přítele na místě, které bude znát pouze on. Ať se nedívá dovnitř a ať nikomu neprozradí, kam věc zakopal, a ať to udělá beze svědků."

"Rozumím," přikývl Vorez a odešel splnit příkaz.

"Zavolej Sara a sejdeme se venku," otočil se Xin k Hamnišovi. "Vezmi si amulet, který Vorez nazval klíčem. Ostatní si vezmu já..."

Při odchodu spatřili na chodbě Amarelis. Kočkodlak k ní přistoupil a uchopil její hlavu do obou dlaní. , Nechtěl hloupě slibovat a ona byla příliš hrdá, než aby se snížila k prosbám. Pouze ji políbil na čelo a šel dál.

Mnohem dříve, než spatřili Korathosův palác, zaslechli pronikavý nárek nešťastníků naražených na kůly. Nejprve jako zlověstný tón, jenž se nesl vzduchem. Když přišli blíž, změnil se v nedůstojný blábol. Muži, kteří se pokládali za nejchytřejší a nejschopnější na světě, nyní jako poslední otroci kňučeli prosby o smrt. Ty prosby opakovali ve stovkách jazyků, bez konce, bez ohledu na jejich marnost.

"S nimi chceš hovořit, kapitáne?" zašeptal zbožně Hamniš. Saro přímo šedivěl strachem.

"Kapitáne, my..." jekal a už se chystal k útěku.

"Zůstaň venku," uklidnil ho Xin. "Pokud za hodinu neuvidíš, že nás vyvádějí a narážejí na kůly, půjdeš pro Ampekera a jeho kmen."

"A když... uvi... díím?" zajekal zloděj.

"Pak se zachraň, jak dokážeš. Jdeme!" vykročil jako první k pootevřené bráně.

"Co máme dělat?" zeptal se Vorez, který jen s námahou potlačoval hrůzu v hlase.

"Vstoupíme tak, jak se přichází na zmocněncův příkaz," nařizoval Xin. "Hamniš má jeho klíč, který mu poskytuje naprostou volnost a činí ho neviditelným pro strážce Vnějšího okruhu. Ty a já," podal Vorezovi jeden amulet, "máme zajištění, které působí jen do vzdálenosti dvaceti kroků od Hamnišova talismanu. Tak pronikneme k mužům, do kterých se vtěluje Korathos."

"A co pak?" otázal se Ronijec.

"Oči jsou zrcadla duše," poučil ho Xin. "Pokud uvidíš, že muž stojící před tebou má v očích rozumný výraz, vystřel berylliovou šipku."

"Lepší plán nemáš, kapitáne?" zavřel Hamniš. "A co jeho dvůr a tělesná stráž?! To ti pdradila ta hlava?"

"Korathos je svým vlastním dvorem i stráží. Snad si nemyslíš, že podřízený mág ví, jak Korathose zabít?" Xin pokrčil rameny. "Dost na tom, že víme, jak k němu proniknout!"

"Proniknout dokážu i já k samotnému králi Redrenovi!" odsekl Hamniš. "Co by se dělo dál, to víš nejlíp ty sám, kapitáne!"

"Když neuděláme nic, prohrajeme. Pokud chceme Korathose porazit, musíme se dostat tváří v tvář k němu a bojovat."

"Spíš tvářemi proti tvářím..." procedil Vorez mezi zuby.

"Asi bych se měl políbit na rozloučenou," prohlásil rezignovaně Ronijec.

Prošli palácovou bránou.

Nádvoří vypadalo prázdné. Podél ochozů stály jen četné sochy bojovníků z kamene a bronzu. Každý zloděj by tento pohled pokládal za výzvu k činnosti. Xin ovšem věděl, že zdejší sochy mají zvyk znenadání obživnout a to jednotlivě i po celých desítkách. Nedalo jse před nimi skrýt ani utéci, protože se pohybovaly Is mrštností, kterou by od kamene nebo bronzu nikdo nečekal. Z vlastností těchto materiálů si sochy uchovaly jen schopnost ztupit ostří. Navíc trest naražení jna kůl Korathosovy sochy plnily s opravdu kamennou lhostejností. Jak čarují, aby svým obětem zabránily zemřít, Xin nevěděl a netoužil se to dovědět.

Když přecházeli první nádvoří, žádná socha se nepohnula. Podobně tomu bylo i na druhém, menším nádvoří i třetím, ještě menším, kde stály železné sochy. Jak postupovali dál, ozvěna jejich kroků sílila. Když se ocitli uprostřed třetího nádvoří, zdobená brána audienční síně se před nimi sama otevřela.

Sál byl jasně osvětlen. Uprostřed stál dlouhý stůl. V jeho čele seděla vyschlá mumie a po obou stranách mnoho živých mužů. Xin je nemusel počítat, věděl, že je jich přesně sto. Seděli obrácení tvářemi k sobě, takže pohlédnout jim do očí bylo značně obtížné.

"Vítejte, přestože nepřicházíte s dobrými úmysly," řekl Korathos, když překročili práh. Vlna hlasu proběhla tam a zase zpátky podél celého stolu. Sedící muži hovořili postupně, ale tak, že každý z nich pronesl jen jednu hlášku. Vcelku to však vyznělo tak plynule, že ten, kdo nesledoval jednotlivé pohyby rtů, by přísahal, že mluví jeden člověk. Vlastně tomu tak bylo. "Přemíst'uje se rychle!" šeptl Hamniš Xinovi.

"Přesto vás vítáme, protože přinášíte dobrou zábavu. Už dlouho nikdo nenapadl kruh kamenných a bronzových strážců..."

"Sníl jsem o tom, že k tobě proniknu!" zaječel Vorez a vytáhl ze západě jakousi zlatou kouli. "Už dlouho ti chystám dárek!"

"Obávám se, že jsi zapomněl informovat svůj doprovod, že hodláš magickým výbuchem zničit spolu se mou i sebe a je," pronesl klidně Korathos. "Nezlobte se na něj, přátelé, vždycky byl trochu tajnůstkář. Ale něco ti povím, Vorezi, poslední potomku rodu Šukari. Nenajdeš dost odvahy, abys tu kouli použil... Obyčejné odvahy..."

Vorez zaťal zuby. Zalil ho pot. Nebyl zcela ochromen, ruka s koulí naznačila pohyb a hod, ale prostě se nemohl

rozhodnout. V očích mu blesklo zoufalství.

"Nechme tedy našeho přítele, ať v klidu přemýšlí..."

Hamniš vystřelil. Pozorně sledoval posloupnost pohybu úst mužů u stolu a když usoudil, že odhadl správně, stiskl spoušť. Zasažený muž se zhroutil, tělo se najednou rozpadlo a změnilo se v černou kouli. Nezasvítil však bílý plamen hořící duše.

Xin vše nehybně pozoroval. Nechtěl se dát vyprovokovat k nesmyslnému útoku naslepo. Pozorně naslouchal smyslu Přítomnosti.

Vorez se pořád potil a přešlapoval na místě. Nikoho už neohrožoval.

"Co to bylo? Berylliová šipka? Specialitka mého hloupého přítele Kisera?" Korathos nyní nemluvil ústy svých mužů postupně, ale přeskakoval z jedné strany stolu na druhou, což slova poněkud deformovalo. Bylo zřejmé, že ponaučení nešlo do prázdna. "Opravdu nechybělo moc... Měl jsem pravdu, když jsem vás chtěl vidět. Umíte připravit hru..."

Hamniš vpálil druhou šipku do mumie v čele stolu. Jen zachřestila, těžké křeslo se nárazem otřáslo.

"Naprostě zbytečná střela! Ale chápu, že jsi to musel zkusit," prohodil Korathos. "Samozřejmě se vypořádáme za zneuctění mého těla, ale to až později. Kolik ti zůstalo berylliových šipek, příteli? Tři!" odpověděl mág sám sobě.

"Napřed to bylo jedna ku dvaceti, nyní jedna ku třiatřiceti... Vaše šance opravdu klesly! Ale jak vás vůbec napadlo přijít sem s druhořadou bojovou magií v naději, že něčeho dosáhnete: je to odvaha nebo hloupost?"

"Když jde bojovník do boje," konstatoval Xin, "vždycky musí spoléhat na špetku štěstí, která by ho jinak minula..."

"A na jakou špetku štěstí spoléháš ty, suminorský kočkodlak?"

"Že možná existuje ještě někdo jiný, kdo čeká na příležitost, kterou mu vytvořím..."

"Obdivuji tvůj důvtip, Xine!" zaduněl pod klenbou mámy hlas.

"Rodmin!" užasl kočkodlak.

"Copak sis myslel, že jsem nějaký břídl? Ze opravdu nic nevím, jak si myslí ten hlupák ve sto tělech? Samozřejmě vím o plánech na invazi a snažím se jí zabránit. Potřeboval jsem však někoho, kdo pronikne až k samotnému Korathosovi. Spojuje nás nitka přátelství a právě ta přivedla až sem mne a mou moc. Drahý Vorezi, schovej tu kouli, než ublíží někomu, komu by neměla..."

"Obávám se, že jsi zrušil své přátelství s Xinem, mágu Rodmine," řekl Korathos naprostě klidně. "Využil jsi přítele, oklamal ho a vyslal do zkázy..."

"Promiň, Xine, nesměl jsem ti nic říct, věděl jsem totiž, že tvé myšlenky tady budou mnohokrát čteny. Také jsem tě nesměl před ničím varovat, ale počítal jsem s tím, že si poradíš..."

"Odpouštím ti, Rodmine," prohlásil Xin.

"A teď se skloňte..."

"Ažgar!!!" zařval Korathos.

Klenba sálu vybuchla a dovnitř spolu s vlnou trosek a trámů vlétly kulové blesky. Jako lavina se vrhly na stůl, u kterého seděla Korathosova těla. V okamžiku asi třicet z nich po zásahu ohnivých koulí vzplanulo. Ostatní nositelé vyskočili od stolu a rozběhli se po sále. Okamžitě jim vyrazily na pomoc železné sochy z nádvoří, proti nim však vylétěla ze vzduchu další vlna blesků. V zasažených místech se sochy rozpálily do ruda a padaly zbrceny roztaveným kovem a proudy sršících jisker.

"Na ně!" křikl Xin a v letu se proměnil. Jediným cvaknutím čelistí ukousl hlavu nejbližšímu Korathosovu tělu, ale ani v tomto nebyla mágova duše. Hamniš knítl mezi ostatními jako šílený ve snaze pohlédnout jim do očí. Xin se vrátil do lidské podoby a vhodil démonovy spáry do největšího houfu prchajících těl. Černé spáry zavířily a roznesly je na stovky cárů. Kočkodlak hodil další amulet. Rodminovy kulové blesky pořád poletovaly sálem a vybuchovaly, ničíce další prchající muže. Nositelé Korathosovy duše se především snažili uniknout ze sálu. Bojovaly jen sochy, kterým vzdoroval Rodmin. Xin se snažil být všude.

Ve zmatku a oblacích kouře kočkodlak ani Hamniš nezahledli, že železné sochy chytily a vyvlekly na nádvoří Voreze. Šest nebo sedm soch popadlo kopajícího muže a zamířilo s ním na druhé nádvoří, kde je obklopol dav kamenných a bronzových soch. Nesly ostrý dřevěný kůl...

Xin ani Ronijec to neviděli. Zahledli či spíše zaslechli až příšerný výbuch, který smetl půl Korathosova paláce z povrchu země. Nápor vzduchu vnesl do sálu zbytky soch, cihly, kameny a kusy dřev.

"Našel odvahu!" zaradoval se Hamniš. "Naštěstí v dostatečné vzdálenosti..."

"Zabíjejme!" křikl na něho Xin.

Už zemřela víc než polovina nositelů Korathosova rozumu, ale pořád jich bylo příliš mnoho na to, aby našli toho správného. Nyní se ukrývali v koutech a za sloupy. Nebylo snadné je zabít, protože jim škodily jen magické zbraně a kočkodlakovy údery. Padající trosky paláce je nevzrušovaly, stejně jako Xina a Hamniše, kterého chránil magický pás. Kočkodlak jen uvažoval, co se stane, až se obsah Ronijcovy magické pastí naplní...

Teď však bylo třeba zahubit co nejvíc nositelů Korathosovy duše. Po použití posledního amuletu s démonovými spáry přestali vytvářet hloučky. Museli je pronásledovat a zabít po jednom. Xin trhal zuby i drápy. Útočil a kryl Hamniše, který střílel do pobíhajících pseudomužů stříbrné šipky, kterých si během cesty lodí pořídil značnou zásobu. Používal jen jednu tětivu, druhá čekala nabitá střelami z beryllia. Rodminovy kulové blesky znemožňovaly nositelům útěk a bránily v příchodu zbylým sochám.

S každým zabítým nositelem ztrácel Korathos sílu. Tento proces se zvyraznil, když jejich počet klesl na třicet. Na vyšších hladinách síly, zapleten do neviditelného souboje s Rodminem, nebyl Pán smrti schopen vypořádat se s Xinem a Hamnišem. Ovšem také nebyl vůči nim docela bezmocný. Přestože padl do rafinované pastí, neztrácel hlavu. V krátké době dvakrát vyprovokoval Ronijce k vystřelení dvou dalších berylliových šipek a pokaždé stačil bezpečně přeskočit do jiného těla.

"Nestřílejte!" zařval Xin, když Hamniš zamířil potřetí při pohledu na nositele, který mu drze pohlížel do očí. "Až řeknu! Jenom stříbrem!"

Tím, jak nositelé hynuli, rozptýlený pocit Přítomnosti, který Xin vnímal, houstl a byl stále konkrétnější. Tentokrát už bylo možné zřetelně jej připisat určité osobě. A co víc, Xin postřehl, že k přeskoku může dojít jen tehdy, když současný nositel hledí na toho, do něž chce přeskočit.

To jim poskytlo řešení. Po bleskurychlé dohodě Xin i Hamniš změnili taktiku. Kočkodlak se rozhodl oddělit od ostatních mužů, ve kterém vnímal Korathosovu přítomnost, a nadehnat ho Ronijci. Signálem k výstřelu mělo být kočkodlakovo zvednutí ocasu. Rozdělili si úlohy jako při lovu - Xin naháněl, Hamniš střílel.

Účinkovalo to. Korathos změnu metody nezaznamenal. Když se Ronijec chystal k výstřelu, mág usoudil, že bude střílet stříbrem, protože si nehleděli do očí. Stříbro škodilo jen nositelům, Korathos tedy nepřeskočil. Když ho síly, které mu sloužily, varovaly před smrtí, nedokázal se už vyhnout zranění. Skočil moc pozdě. Mágova duše popálená berylliem opsala oblouk bílého ohně a tím zřetelně zvýraznila nositele, do kterého vnikla. Kočkodlak ho okamžitě porazil na zem, rozervál mu drápy hrud' a vytrhl srdce.

Korathos ještě stačil přeskočit do dalšího těla. Poraněn berylliem a drápy nadbytnosti však už neměl sílu udržovat existenci svých zbývajících těl, která padla a začala se rozkládat. Nedokázal ani udržet svého posledního nositele na nohou.

"Už nemáte beryllium..." zachroptěl a usedl na podlahu. "Duši mi nevytrhnou ani tvé drápy," pronesl k přicházejícímu Xinovi. "Vstanu z mrtvých!"

"Má pravdu!" pronesl posupně Rodminův hlas. "Teď už vím, že pouze berylliový hrot..."

"Překvápko," ozval se temně Hamniš a sklonil kuši.

"Vždyť jsi jich měl šest!" užasl Xin. "Nebo jsem snad počítal špatně?"

"Počítal jsi dobře, kapitáne, ale mám ještě starou zásobu..." Ronijec si začal rozepínat kazajku. "Je mi horko..."

"V Suminoru beryllium nemáme," pronesl neviditelný Rodmin.

"Leda přinesené z jiných světů," podotkl klidně Hamniš. Odhodil i plášť a začal si rozvazovat ochranný pás. "Kdysi jsem měl něco s mágem Aldmudochem, který po mně střílel berylliovým hrotem. Pás ho zachytil..."

Korathos zavyl a pokusil se uprchnout. Xin ho pevně přidržel.

"A teď ten pás," pokračoval Ronijec, "příliš hřeje, už ho nechci nosit. Jeden odborník z rotu na něj vložil takové kouzlo, abych poznal, kdy končí..." sklonil se a s kočkodlakovou pomocí svázal Korathose magickým pásem. "Myslím, že teď už postačí docela maličký kamínek..." zvedl z podlahy kousek sutě.

"Nééé!" zavyl mág.

Hamniš lehce, jakoby nerad, na něj kamínek hodil.

Křik přerušilo chřestění desítek hrotů šípů, šipek a kopí a rachot kusů stropu sálu, které najednou spadly z prázdného prostoru; to vše rozervalo a rozdrtilo mágovo tělo.

"Nasbíralo se toho dost..." podrbal se Hamniš na hlavě.

Zmasakrované tělo zachvátil bílý plamen hořící duše. Poslední poloroztavená socha, která se pokoušela vstoupit do sálu, znehybňela.

"Ani berylliová šipka se neztratila..." dokončil Ronijec.

"Xine, tvá mise končí," pronesl Rodmin. V prostoru těsně vedle kočkodlaka se objevilo jakési zrcadlo "Vstupte do něho a ocitnete se v Suminoru, v mé pra covně..."

Hamnišovi to nebylo třeba dvakrát opakovat, skočil do tabule a zamával kočkodlakovi z druhé strany.

Xin přistoupil k zrcadlu a zaváhal.

Myslel na Hanti a Amarelis. Miluje je! Obě. Stejně...

"Něco tě tady drží, Xine?" pobízel ho Rodmin. "Hanti čeká ve vašem pokoji..."

A Amarelis čeká na spálení vlasů... Xin stál jako zkamenělý a nemohl se rozhodnout. Jenže události běžely samy, rozhodnutí padlo, stačilo pouze nepřekážet...

"Pospěš si, Xine! Toto je magický portál, ne zrcadlo! Nesmíš se před ním stát příliš dlouho, jinak se objeví tvůj odraz..."

"Ať se objeví," pronesl pomalu Xin.

"Varuji tě, rozdvojíš se."

"Vím, tu vědomost jsi mi poskytl."

"Co se stalo, Xine?"

"Zamíloval jsem se..."

"Do jiné?"

"Ano."

"Nuže..." zajíkl se Rodmin, "přeji štěstí..."

V zrcadlové ploše portálu se objevil Xinův odraz. Skutečný odraz, opakující přesně tytéž pohyby, však existoval jen chvíli. Potom se osamostatnil a ohledl se na někoho na druhé straně. Xin pocítil, že z něj něco splývá a že Hantino jméno pro něj už nic neznamená. Nabyt podezření, že jméno Amarelis zase nic neznamená pro Xina na druhé straně portálu. Rozdělili se. Rozdělili sebe, svá srdce, světy. Rozdělili se i o zlo, které tkvělo hluboko v nich, ale odraz nasál zřejmě víc, jakoby ještě někoho... Ale to už nebylo důležité. Xin ještě zahlédl, jak se jeho obraz vítá s Rodminem a zrcadlový portál se zavřel.

"Co pro tebe můžu udělat?" zaslechl v sále vlastní hlas.

"Potřebuji klíč, který otevře kočovníkům cestu do Prvního světa. Tady nemůžeme zůstat, protože tento svět zakrátko zachvátil šilenství hladu a války."

"Zařizeno!" zazněla po chvíli Rodminova odpověď. "Pozor, posílám jej stejnou cestou jako kulové blesky..."  
Ze vzduchu vylétl červený krystal.  
Xin ho chytil v letu.  
"Funguje na dotek."  
"Vím, děkuji."  
"Buď šťasten," pronesl opět hlas.  
"Ty také..."

Nastalo ticho. Xin zůstal sám v pustém, zničeném paláci mrtvého mága. Spěšně zamířil k východu kolem zčernalých skeletů, povalených soch, hromad sutě a pár menších požárů. Venku se přesvědčil, že nešťastníci kvílející na kůlech utichli. Konečně se dočkali blahodárné smrti.

Proti němu kráčely z tábora nesčetné davy lidí s pochodněmi. Naštěstí byla noc temná a nikdo nezahlédl osamělou postavu, jež nenápadně opouštěla palác. Díky tomu se Xin snadno vmísil mezi čumily, kteří pořád ještě nechápali, co se stalo. Ve skutečnosti netušili, že velká výprava je už minulostí a že není dost lodí na to, aby je odtud rozvezly do rodných zemí, než tady dojdou potraviny... Mágové-zmocněnci, vyděšení září výbuchu, marně čekali až je Korathos povolá a vydá nové rozkazy. Sami totiž rozhodovat neuměli. A už nikdo nedozíral na pohyb na cestách tohoto obroského tábora. Disciplína pomalu mizela.

Xin potkal kočovníky v polovině cesty mezi kasárnami a Korathosovým palácem. Byly s nimi ženy i děti vzali s sebou veškerý svůj majetek. Byl tu dokonce i Saro. První vyběhla kočkodlakovi vstříc Amarelis a beze slova se k němu pevně přitiskla.

"Já jsem je nezavola, kapitáne!" křikl zloděj. "Narazil jsem na ně při návratu..."  
"Do neznáma jsme měli jít všichni," pronesl Ampeker. "Nebylo správné, že jsi nás tam zanechal."  
"Odpusť, ctihostnosti."

Xin odvedl celý kmen na jedno prázdné cvičiště. Krátce vysvětlil, kam a proč je chce vzít. Část starců odmítla návrat do Prvního světa, avšak převážná většina kočovníků včetně Ampekera se tam vrátit chtěla. Rádně se rozdělili, loučení bylo krátké. Lidé, kteří zvolili kočkodlaka, se těsně seskupili kolem Xina; vzájemně se dotýkali. Nejpevněji se jej držela Amarelis...

Za nějaký čas, už v Prvním světě, kočkodlak a Saro stejně jako dříve sbírali dříví na oheň. Tentokrát však přebírala otýpky Amarelis, která je pečlivě skládala do velké hranice. Pomáhali jí matka, bratři, sestry a další příbuzní. Dívka lesklýma očima pohlížela na Xina.

"Pověz mi, kapitáne," ptal se Saro, když se vraceli s poslední otýpkou, "proč jsi mi přikázal, abych sebral Bertin popel? Myslel jsem, že bude nějakou magickou zbraní proti Korathosovi..."

"Ne. Udělal jsem to kvůli tobě."  
"Mně?" podívil se.  
"Ano. Vím, že popel strigy má jisté léčivé vlastnosti."  
"Co léčí?"  
"Mužskou nemoc."

Saro mlčel tak dlouho, že se Xin začal obávat, jestli ho náhodou neurazil.  
"Děkuji, kapitáne," odhodlal se posléze zloděj. "Ale nikomu to neříkej..."  
"Máš mé slovo!"

Oheň zakrátko vzplanul.

Xin stanul před ním s Amarelis po boku. Počkal, až plameny dosáhnou patřičné výše, potom vyňal balíček s vlasy a panenskou výšivkou své mladé manželky a ukázal všem přítomným jeho obsah.

"Na nový život!" pronesl nahlas a hodil vlasy do ohně.

Varšava, listopad 2002, únor-duben 2003

Konrád T. Lewandowski  
Kočkodlakova mise  
Obálka Michael Whelan  
Překlad Pavel Weigel  
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský  
Jazykový redaktor Helena Šebestová

Sazba provedena v LaTeXu  
Vytiskl PBTisk Příbram s.r.o.  
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.  
Úslavská 2, Plzeň 326 00  
tel+fax: 377 246 407  
v edici Laser jako 261. publikaci  
Edice Fantasy svazek 67.  
Plzeň 2003, vydání 1.  
Prodejní cena včet  
139 Kč  
??

??

??

??

- 1 -